„Un roman senzual, romantic și plin de suspans“
New York Times

Ducele cu tatuaj

KERRIGAN BYRNE

Colecția *Iubiri de poveste*

SERIA „REBELI VICTORIENI"

El este cunoscut doar drept Corbul, un bărbat fără nume, fără trecut și fără amintiri. Dar este totodată un bărbat de temut, puternic și care nu ezită să ucidă pentru a obține ce își dorește. Cu douăzeci de ani în urmă, când s-a trezit într-o groapă comună, un dragon tatuat pe braț a fost singurul indiciu al originii lui misterioase. Atunci, singura lui speranță de supraviețuire – și de mântuire – a găsit-o în ochii adânci și înflăcărați ai copilei care l-a salvat de la moarte și care a reușit să-i alunge demonii din suflet. Nevoit să o părăsească, a jurat că se va întoarce după ea, indiferent ce trebuie să facă pentru asta.

Lorelai Weatherstoke trăiește cu amintirea primului sărut și nu-l poate uita pe cel care i-a furat inima în urmă cu douăzeci de ani, un tânăr cu chip de înger, care încă îi bântuie visele. Atunci a simțit cei dintâi fiori ai dragostei, dar a vărsat primele lacrimi amare când tânărul a părăsit-o, luând cu el o parte din inima ei.

Ca o fantomă din trecut, Corbul reapare în viața lui Lorelai și se răzbună pe toți cei care au umilit-o, convins că ea este și va rămâne a lui pentru totdeauna. Dar poate avea ea încredere într-un bărbat considerat a fi rebel, hoț și ucigaș?

„Un erou pierdut care se teme că nu se va mai regăsi și o eroină care nu acceptă să-l abandoneze își revendică dragostea într-o poveste îndrăzneață și plină de pasiune."
LIBRARY JOURNAL

Kerrigan Byrne este una dintre revelațiile genului *historical romance*, cele 20 de titluri ale ei fiind o prezență constantă în topurile *New York Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3295-1

The Duke with the Dragon Tattoo
Kerrigan Byrne
Copyright © 2018 Kerrigan Byrne
Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press
Toate drepturile rezervate
Ilustrația copertei © Chris Cocozza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ducele cu tatuaj
Kerrigan Byrne

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BYRNE, KERRIGAN
Ducele cu tatuaj / Kerrigan Byrne.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3295-1

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

KERRIGAN BYRNE

Ducele cu tatuaj

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

A · M

LITERA®
2018

„Ochii veșnic stau de pază, ochi de demon ce visează."

Corbul, Edgar Allan Poe

Prolog

Londra, închisoarea Newgate, toamna anului 1858

– O să te doară al naibii de tare, îl preveni Walters, cu vocea lui marcată de consumul exagerat de tutun și de funinginea din cartierul East End.

După voce, putea trece lesne drept un bărbat în vârstă, dar îl trădau trăsăturile copilărești ale chipului susținut de un gât lung și subțire ca o prăjină.

– Am constatat că începe să-mi placă durerea.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, băiatul se întrebă dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile. În închisoarea Newgate, cu toții erau nevoiți să învețe să cadă la pace cu durerea, altfel riscau să sufere în permanență. Nu exista scăpare, iar băiatul învățase, la fel ca tovarășii lui, să lase durerea și suferința să se insinueze, să-i analizeze efectele și apoi să o dea mai departe cu o eficiență diabolică.

Băiatul devenea bărbat. La 18 ani, deja era șeful bărbaților maturi. Walters, care de departe era cel mai mare și mai puternic om pe care îi fusese dat să-l cunoască, îi executa ordinele și îi stătea alături fără să crâcnească. La fel cum făceau toți ceilalți. Unii îi dădeau ascultare pentru că îl plăceau și îl respectau. Alții, pentru că îi erau datori. Dar cei mai mulți se conformau de teamă. De fapt, realitatea era că *toți* îi știau de frică. Se temeau de el. Pentru că el aducea durerea.

– Dă-i drumul odată! îi ceru lui Walters.

Ținând strâns pana ascuțită între degetele cărnoase, Walters înmuie vârful în cerneală. Gesturile îi erau surprinzător de delicate, se gândi băiatul, contrariat că o asemenea namilă de om era capabilă de finețe. De altfel, tocmai precizia și atenția la detalii îl transformaseră pe Walters într-unul dintre cei mai faimoși falsificatori din Imperiul Britanic. Și tot din cauza lor ajunsese după gratii.

În închisoare, veleitățile artistice ale lui Walters găsiseră o altă formă de manifestare. La fel ca alții ca el, nu avusese încotro și fusese nevoit să se adapteze și să-și găsească o ocupație ca să nu simtă că zidurile groase și gri ale închisorii îl strivesc. Trebuia să rămână alert, concentrat, ca să nu înnebunească. Sau ca să țină monștrii la distanță. Căci în penumbrele acelui loc al chinului și al suferinței sălășluiau fel și fel de întrupări odioase ale naturii umane.

– Unde ziceai că te-ai pricopsit cu asta? întrebă Walters arătând spre cicatricea deasupra căreia desena cu abilitate linii prelungi cu cerneală neagră.

– De la primul nemernic pe care l-am omorât, minți băiatul. Un pirat.

Reputația era esențială într-o închisoare, iar el știa că era cu atât mai de temut cu cât se înconjura de o aură mai plină de pericol și de mister. Și, la drept vorbind, își dădea seama că nici în afara acelor ziduri lucrurile nu stăteau altfel. Băiatul nu lăsase niciodată adevărul să strice o poveste captivantă, mai ales dacă acea poveste îl făcea să pară un infractor redutabil. Adevărul era că, în ziua în care fusese arestat, șterpelise harta și sigiliul de la un istoric danez amabil și sărac, care luase masa cu mama lui.

Tot în acea zi, trupul fără viață al lui Caroline Morley fusese scos din Tamisa.

Reuși să mascheze emoția care, spre surprinderea lui, îl cuprinsese din nou la amintirea fetei cu părul de aur. Chiar în acel moment, simți primele înțepături în antebraț. Pe măsură ce vârful ascuțit îi străpungea pielea, băiatul reușea, în sfârșit, să se lase pradă uitării, căci durerea îl distrăgea de la ce simțea și ce gândea. Era mult mai ușor să îndure acea durere decât amintirea morții lui Caroline.

În timp ce Walters își vedea de treabă, mintea băiatului lucra asiduu. Făcea planuri. Planuri de atac. Planuri de apărare. Estimări peste estimări. Cum ar fi fost să-i iasă planul? Atunci, frații Inimă Neagră puteau stăpâni imperiul până să împlinească 20 de ani.

Își stăpâni entuziasmul și freamătul din stomac. Ultima lună în acea gaură de iad avea să fie, fără îndoială, cumplită. La fel ca tatuajul, când ultimele momente în care vârful ascuțit apăsa pielea înainte de a o străpunge erau cele mai dureroase.

Voia să se termine odată. Să tragă din nou în piept aerul proaspăt al nopții. Să mănânce mâncare fără viermi și să bea apă care

nu mirosea a urină și nu avea gust de ouă clocite. Visa la un pat proaspăt făcut, dar s-ar fi mulțumit să doarmă și direct pe pământ. Numai să aibă o pătură care să-i țină cât de cât de cald. Își dorea nespus ceva moale. Măcar o vorbă bună și o priveliște frumoasă.

În anii petrecuți la Newgate, aproape că uitase că în viață pot exista asemenea plăceri. În schimb, le trăia în visele care îi populau nopțile. Visele îi erau atât de vii și de intense!

– Povestește-mi din nou ce a zis piratul, îi ceru Walters, ștergând șiroaiele de sânge cu o cârpă curată. Dacă vorbești și rămâi nemișcat, totul trece mai repede.

Băiatul încuviință din cap. Își amintea perfect povestea cu care istoricul Johan Sandergaard îi încântase pe el și pe mama lui într-o seară, la cină. Când le povestise întâmplarea, ochii de obicei reci și distanți ai bărbatului sclipiseră de parcă ar fi fost cuprinși de flăcări, de focul pe care îl moștenise de la străbunii lui.

– Legenda spune că, la vreo 50 de ani după crucificarea lui Iisus, Claudius, primul roman care a avut succes în campania de invadare a Britaniei, a scris în jurnalul personal că a descoperit pe acele pământuri ceva absolut uluitor, care îl va face mai bogat decât orice alt împărat. Însă nu a putut aduce cu el acel lucru atât de valoros, din pricina luptelor grele cu tribul băștinaș. Atunci, în disperare de cauză, l-a sigilat și l-a lăsat în păstrarea Sigiliului Dragonului Scit, purtătorul de drapel al cavaleriei romane. Știi bine ce apără dragonii, nu-i așa?

– Și un copil știe că apără comori.

Walters înmuie din nou pana de scris, ștergând dârele de sânge care se prelingeau pe brațul băiatului. Apăsarea și ștergerea repetată a rănilor inflamau pielea și așa chinuită. Băiatul rezistă dorinței de a scrâșni din dinți și afișă o grimasă care semăna cu un zâmbet.

– Întocmai, confirmă el, deși sunetele abia își făceau loc printre dinții strânși. Claudius a fost otrăvit și a murit înainte să se întoarcă în Britania, iar unicul indiciu rămas a fost acest sigiliu.

Priviră amândoi imaginea de pe sigiliu: un dragon cu gheare uriașe și cu limba subțire ițindu-se printre colții înfricoșători și cuvintele *NIGRAE AQUAE* gravate sub el. Când Dougan, fratele lui de cruce, îl învățase să citească, băiatul sperase că avea să afle ce însemnau acele două cuvinte. Din păcate, încă nu reușise. Cu siguranță, erau în altă limbă decât engleza.

– Dar ce legătură are sigiliul cu harta? vru să știe Walters, în timp ce trasa cu exactitate liniile și începea să contureze sigiliul pe pielea băiatului.

– 900 de ani mai târziu, regele danez Sweyn Forkbeard a invadat Britania. O singură redută a rămas în picioare, ținută de trei eroi anglo-saxoni și o mână de săteni. Ei au ținut piept unei oștiri de 2 000 de oameni. Se spune că apărau o avere secretă, o comoară magică îngropată, care le dădea puteri nebănuite. Învinși, danezii s-au adăpostit pe o insuliță unde au dat peste o peșteră păzită de un dragon. De dragonul *ăsta*. În peșteră, se afla o comoară atât de mare, încât nu au putut să o transporte în Danemarca. Și gândește-te că aveau o flotă pentru 2 000 de oameni!

– Cred și eu! exclamă Walters, clătinând din capul mare și pleșuv, care cu greu se sprijinea de ceva prea gros și scurt ca să poată fi numit gât.

Continua să lucreze concentrat, desenându-i literele la îndoitura cotului. Aproape amețit de durere, băiatul abia mai simțea înțepăturile.

– Acea descoperire parcă i-a dat aripi regelui Sweyn. A pornit la atac contra lui Maldon și a acceptat bani ca să părăsească Britania. Regele Sweyn n-a reușit niciodată să recupereze comoara, care a rămas acolo până în zilele noastre. Iar acel loc e marcat de dragon pe harta asta.

– De unde știi? întrebă Walters.

– Sweyn i-a lăsat harta fiicei lui, numai că fata își ura tatăl și nu avea încredere în el. Așa că nu a încercat niciodată să dea de urma comorii, iar harta a rămas într-o bibliotecă din Danemarca. Până de curând.

– Nu știu ce să zic... Astea nu prea arată a străzi. Iar eu am umblat prin destule locuri, spuse Walters, arătând neîncrezător către liniile ciudate ale desenului.

– Nu cred că sunt străzi, răspunse băiatul. Vikingii erau regii mărilor, marinari, deci aș crede că hărțile lor nu reprezentau drumuri pe pământ, ci pe apă.

Walters rămase nemișcat, studiind iar desenul, însă cu alți ochi.

– Hm... Zău că așa pare!

– Exact.

– Păi, asta ai de gând să faci peste o lună, când scapi de aici? Să cauți comoara?

– O s-o caut până când o s-o găsesc, jură băiatul.

Când Walters termină desenul, băiatul era epuizat, dar mulțumit. Tatuajul arăta extraordinar. Nu mai văzuse ceva așa de reușit.

Walters își ascunse uneltele într-o crăpătură din zid.

– O să-i spui și lui Dougan? întrebă el.

– Cum altfel? O să-i spun de îndată ce o să schimbăm din nou celulele.

Băiatul se îndreptă spre zidul cel mai îndepărtat al celulei, de lângă salteaua de paie a lui Dougan, și mișcă o piatră. Băgă mâna, scoase câteva obiecte de contrabandă, apoi trase următoarea piatră. Acolo se afla ascunzătoarea pe care nici un gardian nu s-ar mai fi obosit să o caute odată ce ar fi dat peste prima.

– Îi las *lui* harta și sigiliul. Pentru tine, pentru Murdoch și pentru Tallow. Dar Dougan mai are de ispășit trei ani, așa că o să caut comoara câtă vreme el încă e aici. Poate că, până când ieșiți toți, dau de ea. Și o să vă trimit vorbă. O să mă întorc după voi. După voi toți.

– Sigur că da...

Băiatul ridică privirea cu un aer sever, gata să-l certe pe Walters pentru lipsa lui de respect. Dar expresia de tristețe și melancolie de pe chipul falsificatorului îl opri.

Walters ajunsese cu multă vreme în urmă să se îndoiască de oameni, de intențiile și de vorbele lor. Îl privea pe băiat cu milă, dar fără dispreț. Cu blândețe, dar fără încredere.

– O să mă întorc. Chiar am s-o fac.

Walters se întoarse spre el.

– Mai bine te-ai bandaja înainte de a începe să muncim mâine la calea ferată. N-ai vrea să putrezească pielea pe tine.

O să-i arate el lui Walters, își spuse băiatul. Avea să distrugă zidurile acelei închisori. Nu avea de gând să-și abandoneze tovarășii. Ei erau familia lui. Își înghiți nemulțumirile și puse pietrele la loc, mascând ascunzătoarea. A doua zi de dimineață, avea să-i spună lui Dougan unde să caute harta. Walters stinse lumânarea la lumina căreia lucrase și o ascunse într-un loc unde paznicilor nu avea să le dea prin minte să caute.

Băiatul se întinse cât era de lung, cu mâinile împreunate peste burta care îi zvâcnea de foame, și privi în întuneric. Rănile provocate de tatuaj pulsau, dar cu ajutorul lor număra secundele. Mirosul lumânării stinse fu o scurtă alinare a dorinței de răzbunare ce se agăța de acele ziduri vechi.

Imediat ce avea să scape din acel loc, voia să îl caute pe Cedric. Era prietenul lui cel mai vechi și cel mai potrivit om care să-l însoțească în marea aventură. Dougan îi devenise frate de cruce în închisoarea Newgate, dar cu Cedric se întovărășise pe când trăiau amândoi pe străzi. De altfel, ajunsese după gratii pentru că luase asupra lui crima comisă de tovarășul lui. Nu ezitase nici o clipă să se sacrifice. Simțise că îi era dator după moartea surorii gemene a lui Cedric.

Caroline... Caroline cea dulce era dusă pe veci.

Nu-i era clar de ce pașii grei pe care îi auzi pe culoar îl treziră din visare. Paznicii de noapte își făceau rondul din oră în oră. De data asta însă, după zgomote, își dădu seama că își făcuseră apariția mai mulți gardieni ca de obicei, iar un violent sentiment de anticipare cuprinse noaptea grea și umedă.

Închisoarea era un loc unde fiecare deținut învăța să simtă pericolul în aer. Mai ales deținuții foarte tineri, la fel ca el. După gratii, era o lume cu totul diferită față de cea de afară, mai cu seamă că prădătorii, mult mai numeroși decât victimele, erau dispuși să se sfâșie între ei pentru dreptul de a-l transforma pe el în pradă.

La început, asta se întâmplase. Înainte să apară Dougan și Argent. Înainte de frații Inimă Neagră. Sări în picioare când auzi scârțâitul bine cunoscut al ușii celulei. Avea pregătit cuțitul de obsidian pe care îl găsise în tuneluri.

Camera fără geamuri fu brusc luminată de felinare care îl orbeau. Nu vedea nimic, dar se năpusti înainte cu forța și viteza dezvoltate trudind zilnic la săpatul liniei ferate de sub oraș. Reuși să taie ceva. Pe cineva. Simți pe mână un șuvoi de sânge cald.

La naiba! Cuțitul îi alunecă din mână din cauza sângelui.

Când i se limpeziră ochii, văzu că Walters fu izbit cu capul de zidul celulei, lăsând în urmă o pată de sânge.

Cinci gardieni îl înconjurară pe băiat și-l încolțiră în încăperea unde cu greu aveau loc să doarmă doi adulți.

– Dougan Mackenzie? rânji sergentul, care se apropie atât de mult, încât băiatul îi putea număra firele de tutun dintre dinți.

– Nu! Nu sunt Dougan Mackenzie. Sunt Dor...

– Salutări de la taică-tu!

Băiatul reuși să pareze primele lovituri cu brațul proaspăt tatuat. Durerea îl înnebunea, transformându-l în fiară. Văzu însă prea târziu bâta ce îl izbi cu putere în tâmplă. Și cizma care îi zdrobi glezna. Căzu lat pe jos. Începu să numere secundele în ritmul loviturilor pe care le încasa cu o regularitate aproape demonică. În ritmul în care

i se frângeau oasele și îi țâșnea sângele. Ultimul lui gând se îndreptă spre Walters și vorbele pe care i le spusese. Walters avusese dreptate să aibă îndoieli în privința lui.

Nu avea să pornească niciodată în căutarea comorii.

Nu avea să se întoarcă niciodată să-și ia prietenii cu el.

Pentru că nimeni nu se putea întoarce din morți.

Capitolul 1

Dacă Lorelai Weatherstoke n-ar fi admirat, de la fereastra trăsurii, norii de furtună, nu ar fi observat trupul gol care zăcea la rădăcina unui frasin bătrân de pe marginea drumului.

– Tată, privește! exclamă ea, prinzându-l de mână pe Sir Robert.

Vru să mai spună ceva, dar fu copleșită de imaginea aceea. Avea 15 ani și nu văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat. Cu atât mai puțin unul mort.

Zăcea cu fața în jos, cu brațele întinse de o parte și de alta a capului, de parcă ar fi încercat să înoate prin iarba firavă. Era plin de vânătăi, de răni, de sânge. Trupul longilin era diferit de al ei în toate modurile posibile.

Simți că i se strânge inima. Nu reușea să scoată nici un sunet. Își spuse că bietului om sigur îi era foarte frig, dar alungă degrabă gândul acela absurd, în timp ce trăsura își continua drumul.

Mortul devenea una cu frigul. Învățase asta când își sărutase mama pe frunte, la înmormântare.

– Ce-i, rățușcă?

Cu toate că tatăl ei deținea titlu de baron, familia Weatherstoke, din care făcea parte, nu avea sânge albastru și nu petrecuse suficient timp la Londra ca să scape de accentul provincial de Essex.

Lui Lorelai nu-i lipsise acel accent în perioada petrecută la școală, în Mayfair. Prima ei grijă acolo fusese să scape cât mai repede de el și să adopte accentul londonez. Dar, când tatăl ei i se adresase, nu atât accentul, cât cuvintele lui o luaseră prin surprindere. Unele dintre colegele ei de la Internatul Braithwaite puteau fi cumplit de crude și rele cu ea, dar nici una nu reușise să o facă să se simtă atât de prost cum o făceau cei din familia ei când o strigau „rățușcă".

– E un... Uite, un bărbat! Un cadavru...

Dar nu! Dumnezeule, cadavrul tocmai se mișcase! Sau i se păruse? Își lipi fața de fereastră, încercând să distingă ceva în ploaia

torențială. Reuși să vadă că bărbatul strângea pumnii, făcând eforturi disperate să se târască.

– Oprește! strigă ea, tremurând. Oprește trăsura!

– Dar ce-ți veni?

Mortimer, fratele ei mai mare, care stătea pe bancheta din față, se aplecă spre fereastră și trase perdeaua.

– Blimey! E un cadavru însângerat pe marginea drumului!

Lovi de trei ori în plafonul trăsurii, iar vizitiul se opri.

– Cred că trăiește! exclamă Lorelai. Jur că am văzut când s-a mișcat. Trebuie să-l ajutăm!

Dădu să deschidă portiera trăsurii, dar fratele ei o opri.

– Credeam că școala aceea sclifosită și scumpă te va transforma un pic. Dar ai rămas la fel de idioată, rățușco!

Sprâncenele stufoase ale lui Mortimer rareori se separau, dar se uneau într-o linie perfect dreaptă și extrem de groasă când bărbatul afișa acea expresie de dispreț amestecat cu dezgust adresată lui Lorelai.

– Ce să caute o împiedicată ca tine în noroiul ăsta?

– Mai bine ne-am vedea de drum spre Brentwood, propuse Sir Robert pe un ton împăciuitor. Iar când ajungem acolo, trimitem o trăsură-ambulanță să-l ia.

– Dar până atunci trebuie să aibă cineva grijă de el, insistă Lorelai. Trebuie să-l salvăm, nu?

– N-am văzut atâta sânge de când sunt!

Ochii fratelui ei aveau o expresie de curiozitate morbidă. Nici urmă de milă.

– Mă duc să-l văd de aproape.

– Vin și eu.

În clipa următoare, Lorelai se trezi îmbrâncită cu răutate înapoi pe bancheta de catifea.

– Tu rămâi cu tata! Îl iau pe vizitiu cu mine.

Ca de obicei, Sir Robert Weatherstoke nu spuse nimic și nu-și contrazise unicul fiu, așa că Mortimer sări din trăsură și trânti ușa după el.

Lorelai nu-și mai învinovățea tatăl. Influența și dominația lui Mortimer deveniseră mult prea puternice, iar tatăl lor făcuse definitiv pasul înapoi. Mortimer devenise mai autoritar. Și mult mai crud.

Încercând să-și potolească tremurul piciorului, privi cum cei doi bărbați înaintau în potopul de afară, la lumina gri a înserării, în care se mai puteau distinge doar variațiile de culori. Nenorocitul era întins pe jos, iar carnea lui însângerată contrasta cu verdele intens al ierbii de primăvară.

Când Mortimer și vizitiul ajunseră lângă el, bărbatul se ghemui cu un efort aproape supraomenesc. Aducea cu un melc care încercă să se refugieze sub carapace. Doar că trupul lui zdrobit nu era protejat de nimic.

Lorelai își înghiți nodul din gât, încercând din răsputeri să-și țină în frâu bătăile inimii. Îi urmări pe cei doi în timp ce îl ridicau pe bărbat de la pământ, susținându-l de o parte și de alta. Mortimer era cel mai înalt bărbat pe care îl cunoștea, dar rănitul părea chiar mai înalt, după felul în care îi atârnau picioarele în noroi. Capul îi căzuse pe un umăr, așa că trăsăturile nu i se distingeau deloc. În schimb, alte părți ale corpului erau cât se poate de vizibile, iar Lorelai nu-și putea lua ochii de la ele.

Se strădui să nu-l privească de la brâu în jos și aproape că reuși. În astfel de situații dramatice, pudoarea nu mai avea mare importanță, dar, chiar și așa, bietul om merita să își păstreze ce-i mai rămăsese din demnitatea unei ființe umane. Așa că doar trase cu ochiul o dată sau de două ori la zona interzisă, apoi își mută privirea mai sus.

Mușchii ce i se întrezăreau sub brațele ridicate erau umbre odioase de beznă desenate de traume. Zona coastelor îi era vânătă într-o parte și roșie în cealaltă. Răni adânci îi întrerupeau liniile simetrice ale abdomenului, de parcă ar fi fost lovit în mod repetat.

Când cei trei se apropiară, Lorelai observă că acolo unde crezuse că văzuse sânge era, de fapt, ceva mult mai înfiorător. Părea că îi fuseseră smulse bucăți de carne. Smulse, nu mușcate. Carnea vie era vizibilă în zona umerilor, a pieptului, a șoldurilor și a coapselor. Oare să fi fost arsuri?

– Doamne, Dumnezeule, cum de încă e în viață?!

Tonul șocat al tatălui ei îi aminti lui Lorelai că era și el prin preajmă. Se grăbiră amândoi să deschidă portiera, iar Mortimer și vizitiul urcară cu greu trupul pe podeaua trăsurii.

– N-o mai duce mult dacă nu ne grăbim. Nu cred că mai rezistă până în Brentwood, spuse vizitiul.

Lorelai își dădu jos pelerina și înveli trupul tremurând.

– Trebuie să facem tot posibilul, insistă ea. E vreun doctor în Brentwood?

– Și încă unul bun!

– Du-ne acolo fără întârziere!

– Sigur, domnișoară.

Vizitiul închise portiera, sări la locul lui și dădu bice cailor, care porniră în galop. Chiar atunci, de pe buzele albite și pline de cruste ale rănitului ieși cel mai tragic sunet pe care îi fusese dat să-l audă. Omul își scoase brațul de sub pelerină, încercând să-și protejeze fața, iar gestul îi frânse inima lui Lorelai. Nu simțise în viața ei atâta milă. Arsura începea de la baza gâtului și îi ajungea până la maxilar.

Resimțea aproape dureros mila și compasiunea față de acel om. Fu nevoită să clipească iute ca să-și stăpânească lacrimile, apoi tuși, pentru a-și alunga emoțiile, scoțând un sunet cu care liniștise multe dintre animalele rănite de pe râul Blackwater.

Respirația rănitului devenea tot mai slabă, iar pielea părea din ce în ce mai palidă. Era pe moarte. Fără să stea pe gânduri, Lorelai își scoase o mănușă și își apăsă ușor mâna peste a lui, cuprinzându-i degetele între ale ei.

– Nu pleca! Rămâi aici, rămâi cu mine!

Mâna lui aspră și murdară o prinse pe a ei cu atâta forță încât Lorelai aproape că țipă de durere. Bărbatul rămase cu ochii închiși, dar își întoarse ușor fața spre ea. Acel mic gest prin care îi arăta că era conștient și că îi simțea prezența o încurajă. Poate chiar îi aducea un pic de alinare, se gândi ea.

– O să te faci bine, șopti ea.

– De ce îl minți pe amărât? întrebă Mortimer cu o strâmbătură încărcată de dispreț. Nu e vreo gâsculiță cu aripa rănită, nici un pisoi șchiop, precum cei pe care îi tot aduni tu. Ce are el nu o să se rezolve cu un bandaj, cu o masă caldă sau cu unul dintre cântecele tale ciripitoare. O să moară, Lorelai!

– N-ai de unde să știi! replică ea pe un ton mai aspru decât intenționase.

Necugetarea îi fu pedepsită cu o palmă.

– Iar tu n-ai de unde să știi ce o să-ți fac dacă-mi mai vorbești vreodată așa!

Într-o asemenea situație, orice fată ar fi căutat protecția tatălui. I-ar fi cerut, măcar din priviri, să intervină. Însă Lorelai învățase cu mult timp în urmă că nu avea cine să o protejeze.

Așa că plecă ochii și se strădui să ignore durerea arzătoare din obrazul lovit. Știa că Mortimer avea să interpreteze gestul ca pe o dovadă de supunere, dar, în realitate, singurul motiv pentru care pleca privirea era să nu i se vadă furia care mocnea în ea. Învățase cum să se comporte în preajma fratelui ei în momentele de criză, fiind ea însăși mirată că dăduse dovadă de o asemenea nesăbuință. Știa *exact* de ce era capabil Mortimer. Strânsoarea puternică a rănitului nu era nimic în comparație cu durerea pe care fratele ei i-o provoca cel puțin o dată pe lună.

Ignorând pulsația dureroasă din picior, Lorelai nu-l luă în seamă pe Mortimer și se aplecă ușor spre rănit. Îi dădu la o parte o șuviță de păr ud doar ca să constate că ochiul pe care îl acoperea era atât de umflat, încât bărbatului i-ar fi fost probabil imposibil să-l deschidă chiar dacă ar fi fost treaz.

De pe bancheta opusă, Mortimer se aplecă, la rândul lui, studiindu-l pe rănit cu o expresie plină de curiozitate și dezgust.

– Mă întreb ce a pățit. În viața mea n-am văzut pe cineva care s-o fi încasat în așa hal.

Lorelai făcu eforturi să-și controleze expresia feței la auzul vorbelor remarcii fratelui ei. Mortimer avea doar 20 de ani și, în afară de violențele din viața lui sportivă, singurele acte de cruzime la care asistase erau cele pe care el însuși le comisese.

– Cine să fi făcut așa ceva? Să fi fost oare o bandă de tâlhari la drumul mare? se întrebă cu glas tare Sir Robert, care începu să se foiască neliniștit și să caute în bezna de afară posibile siluete de răufăcători.

– E posibil, zise Mortimer nepăsător. Dacă nu cumva e el însuși un tâlhar. Suntem îngrijorător de aproape de Colțul Spânzuraților.

– Mortimer, nu-mi spune că ai adus un criminal la noi în trăsură! Ce o să spună lumea? se îngrijoră Sir Robert.

Mottoul familiei Weatherstoke era *Fortunam maris*[1], dar, dacă ar fi întrebat-o cineva, Lorelai ar fi spus că adevăratul motto era *Quid dicam homines?*[2]

---

[1] Norocul provine din mare

[2] Ce o să spună lumea?

Era replica preferată a tatălui ei și, în același timp, cea mai mare temere a lui. Așa stăteau lucrurile de când se știa.

Lorelai deschise gura, vrând să protesteze, dar fratele ei i-o luă înainte cu o strălucire stranie în ochii precum safirele.

– După părerea mea, a fost atacat cu bună-știință. El a fost ținta. Cineva ar provoca astfel de răni cuiva numai dacă ar vrea să se răzbune sau să-l omoare pe nefericit. Poate că e un gentleman care are datorii prea mari la jocuri și nu le-a putut plăti. Sau, cine știe, poate că niște buni creștini l-au prins că le necinstea sora, deși lui i-au lăsat acea parte intactă, nu-i așa, rățușcă?

Înroșindu-se ca racul, Lorelai nu avu forța să susțină privirea plină de cruzime a fratelui ei. Să-i vadă ochii. Tocmai ochii erau singura asemănare dintre ei doi. Tatăl lor spunea că sunt bijuteriile familiei Weatherstoke. Iar ea ura să se privească în oglindă, pentru că tot ce vedea erau ochii fratelui ei uitându-se fix la ea.

În schimb, privi cu atenție unghiile murdare ale bărbatului pe care îl ținea de mână. Și mâna îi era toată o rană. Pielea îi plesnise ca după o lovitură violentă. Indiferent de motivele pentru care fusese atacat, nu stătuse cu mâinile în sân. Se împotrivise.

– Nu cred că e un gentleman, constată ea. Are prea multe bătături. Are mână de fermier. Sau poate de grăjdar.

Nu era nevoie să facă un efort de imaginație ca să aibă în fața ochilor imaginea acelor mâini strângând cu putere hamurile unui armăsar năbădăios. Două bestii mari măsurându-și forțele.

– Mai curând, ajutor de grăjdar, pufni Mortimer. Pun rămășag pe toată moștenirea mea că e mai tânăr decât mine.

– Cum poți să-ți dai seama?

Le era imposibil să-i vadă trăsăturile, așa că Lorelai nu avea nici un indiciu cât de mic în privința vârstei rănitului. Părul nu avea fire cărunte, în jurul buzelor umflate nu se întrevedeau riduri. Tot ce-și putea da seama era că bărbatul nu era bătrân. Dar în afară de asta...

– Nu are mult păr pe corp. Se vede că încă nu e adult.

– Dar e atât de înalt! obiectă ea. Și se vede că a fost ars rău pe piept, așa că poate i-a ars și părul.

– Nu la pieptul lui mă refer, toanto, ci la...

– Mortimer, *te rog!*

Lorelai tresări. Rostite de tatăl lor, acele cuvinte erau aproape o mustrare adresată lui Mortimer. Fratele ei chiar avea o minte

murdară. Ghinionul ei fu că de data asta și-ar fi dorit sincer ca el să-și termine fraza. Trăsura trecu în viteză peste un dâmb, zguduindu-i puternic. Lorelai fu cât pe ce să cadă grămadă peste bietul bărbat. Rănitul încercase să strige de durere, dar din gât nu-i ieșise decât un geamăt greu.

– Îmi pare rău! Îmi pare tare rău, scânci ea.

Căzu în genunchi și se aplecă deasupra lui. Cu mâna liberă căută câteva clipe o zonă teafără pe care să o atingă, ca într-o mângâiere, fără să-i provoace durere. Dar nu găsi nici una. Trupul îi era tot o rană. O lacrimă i se prelinse pe obraji și căzu pe degetele lui.

– Mai bine te-ai așeza la loc, rățușcă.

Vocea tatălui ei o duse cu gândul la sunetul unui ceainic în care apa e pe cale să dea în clocot.

– Nu se cade ca o fată de rangul tău să stea în genunchi pe podea.

Lorelai oftă și se strădui să se sprijine de piciorul sănătos și să se prindă cu mâna de catifeaua banchetei. Însă ceva îi trăgea brațul, împiedicând-o să se ridice. Mai făcu o încercare.

– Ți-am zis să te ridici! repetă Sir Robert iritat.

– Nu pot, gemu ea, nevenindu-i să creadă. Nu mă lasă să mă ridic.

– Ce e asta? întrebă Mortimer, înlăturând pojghița de noroi de pe brațul bărbatului.

Atunci observă că, sub stratul de murdărie, pe piele se contura un desen ciudat, cu tușe negre. Era o imagine făcută cu pricepere, cu unghiuri și curbe meșteșugite, deopotrivă interesante și sinistre, dar greu de deslușit din cauza rănilor.

– Să fie un fel de pasăre? Sau un șarpe?

– Nu, răspunse Lorelai, scrutând cu privirea liniile și formele neobișnuite. E un dragon.

Capitolul 2

Inspira agonie și expira chin și teamă.

Ca întotdeauna. De când se știa. De o eternitate.

Strângea din dinți ca să nu se lase copleșit de isteria și confuzia provocate de valurile de durere și disconfort pe care le simțea din clipa în care se trezea. Zăcea cât putea de nemișcat. Zăcea în beznă, căci bandajele care îi acopereau ochii nu-i îngăduiau să vadă nici o rază de lumină. Zăcea și își începea lista. O listă pe care adăuga, într-o frenezie și cu o hotărâre vecină cu încăpățânarea, noi și noi nume.

Știa că se născuse într-o groapă comună, moșit de foc și de chin. Lumea în care venise îi era necunoscută. Frați îi erau corbii care se ospătau din cadavre. Focul era leșia turnată peste cadavre, ca să se dezintegreze mai repede. Chinul fusese cu totul altceva. Suferea de amnezie, cuvânt care nu îi spunea nimic. Dar auzea voci după voci, voci fără trup, repetând acel cuvânt cu o uimire crescândă. Fusese lovit la cap atât de tare, încât i-l înfășuraseră cu totul. Doar gura nu îi era bandajată. Durerile de cap îl săgetau aproape în permanență, iar una dintre tâmple îi zvâcnea dureros și fără încetare.

Știa despre el că trăise în Anglia, dar nu știa unde anume. Era frânt în cel puțin cinci locuri: glezna, coastele, clavicula și nasul. Și la ochi se spărsese ceva. Era roșu și umflat.

Cu o zi în urmă, reușise să se ridice în capul oaselor și își putuse ridica umărul rănit ceva mai sus decât cu o seară înainte, dar brațul îi rămânea imobilizat de un bandaj. Arsurile nu mai supurau și începeau să se cicatrizeze. Și, cu toate că nu vedea, auzea cât se poate de bine. Asta era tot ce știa despre el. Erau deja săptămâni bune de când dormea printre străini și se afla în grija lor.

Unul era un doctor grijuliu, pe nume Holcomb. Era un individ mai curând eficient decât binevoitor. Avea glasul aspru, dar atingerea blândă. Cele mai multe lucruri despre el însuși le aflase de la Holcomb, cu sau fără voia bunului doctor.

Altul era un bătrân zăpăcit, Sir Robert Weatherstoke, conte de Southbourne. Anxios. Demoralizat. Slab. Avea mereu cu el un obiect ciudat, care ticăia. Oare era un ceas? Pașii lui sunau precum o hârtie trasă pe podea, iar vocea îi tremura adesea când vorbea în șoaptă.

Pe celălalt ar fi vrut să-l ucidă: Mortimer Weatherstoke. Tot timpul avea un ton sarcastic. Fiecare observație făcută de el era stranie și morbidă. Fiecare replică era o insultă la adresa celui care tocmai vorbise. Pășea ca și cum ar fi lovit podeaua cu niște ciocane, iar temperatura din cameră creștea brusc la apariția lui, în rarele ocazii când binevoia să intre în încăpere. Inima îi era plină de ură, iar limba, de venin.

Și mai era ea...

Fata pentru care se trezea în fiecare dimineață.

Doctorul Holcomb îi spunea „domnișoara Weatherstoke". Ceilalți doi o numeau „rățușcă".

Într-o bună zi, când el urma să aibă un cuvânt de spus, nimeni nu avea să i se mai adreseze astfel. Își dorea să știe cum o chema mai mult decât voia să-și afle propriul nume. Când se gândea la ea, inima îi bătea mai tare, iar trupul îi era cuprins de o căldură plăcută. Vocea ei îngerească îl adusese înapoi, îl făcuse să se întoarcă de la marginea abisului deasupra căruia plutise în zilele febrile.

„Nu pleca", murmurase ea. „Rămâi aici, rămâi cu mine!"

Iar el rămăsese.

Rămăsese în viață doar pentru că îi ceruse ea.

Ori de câte ori moartea încercase să îl seducă, promițându-i că avea să-i curme suferința, voise să-i mai audă vocea o dată. Apoi încă o dată. Atingerea degetelor ei compensa cumva teroarea unui trecut fără urme, a unui trecut neștiut. Brusc, nu mai conta cine fusese sau ce avea să se aleagă de el.

Măsura timpul în funcție de perioadele chinuitoare dintre vizitele ei.

Ea îi fusese alături când îl aduseseră, îl lăsaseră, îl cususeră sau când îi puseseră și schimbaseră bandajele. Îl atinsese. Îi murmurase cuvinte de încurajare și îi lăudase progresele. Îi promisese că avea să se facă bine.

Uneori, îi cânta. Vocea îi era dulce, cu tonalități înalte și... complet lipsită de talent. Dumnezeule, cânta de-a dreptul groaznic! Dar,

de fiecare dată când termina de cântat, el își vindea sufletul diavolului în schimbul unui alt cântec.

Căci nici infernul, nici raiul nu însemnau nimic fără ea.

Absolut nimic.

Noaptea, ea îi era rugăciune. Îi era lumina călăuzitoare în beznă. Îi era trecut și prezent. Și viitor.

Și nici măcar nu o văzuse vreodată.

Nici nu conta cum arăta. Inima lui luase deja hotărârea de a bate pentru ea.

Ciuli urechile, căci auzi zgomotul ușii de la capătul culoarului. Făcu eforturi să își controleze respirația și să nu se lase copleșit de nerăbdarea care îi vibra în tot trupul. Înghiți în sec când ușa se deschise aproape fără zgomot, grație balamalelor bine unse. Pașii ei erau precum ecoul bătăilor inimii lui.

Uneori, stătea în dreapta patului, dar de această dată mica adâncitură din saltea îi spuse că se așezase chiar pe pat. Făcu eforturi uriașe să nu se rostogolească spre ea. Să nu se cuibărească lângă ea. Își mișcă mâna pe care o ținea pe piept și strânse pumnul. Tresări, știind că ea urma să îl atingă, dar fără să știe când. Momentele dintre apariția ei și clipa când îl atingea erau agonie pură.

El nu-i vorbise niciodată. Nu încercase să o atingă. Nu doar pentru că trupul rănit și chinuit nu i-ar fi îngăduit, ci pentru că simțea cumva că atingerea lui avea să-i întineze perfecțiunea. Își imagina că avea degetele murdare, pătate de genul de vină și rușine ce nu ar putea fi șterse vreodată. De fiecare dată când deschidea gura să vorbească, cuvintele îi înghețau în gât, căci se temea cumplit de reacția ei, se temea că avea să fie dezgustată și se putea retrage. Așa că se închidea în el, iar și iar, în tăcere.

Dacă stătea nemișcat, poate că ea nu avea să plece. Dacă nu spunea nimic, nu o putea insulta.

Dacă nu respira, poate că ea îl atingea.

Spre uimirea lui, chiar așa se întâmplă.

Ca un răspuns la rugăciunile lui fierbinți, degetele ei îi apucară ușor încheietura și îi prinseră mâna sănătoasă între palmele ei mici și delicate.

–Am vești extraordinare, șopti ea, ca și cum i-ar fi împărtășit un secret incredibil. Doctorul Holcomb îți scoate azi bandajele de la cap.

Îi luă aproape un minut să înțeleagă. Rămas cu gura căscată, nu-și putea controla uimirea. Și nu neapărat pentru că avea șansa de a vedea din nou sau de a respira iar pe nas. Ci pentru că ea îi dusese mâna la pieptul ei.

Exact sub linia gâtului. Simțea o margine fină de dantelă și un rând de nasturi minusculi. Ea își lăsă obrazul pe mâna lui, iar el îi simți zâmbetul.

Pe toți sfinții, dacă era să moară în acel moment, ar fi murit fericit. Zâmbise datorită lui.

În cameră intră doctorul Holcomb, cu pași mari și siguri.

– Ia zi, băiete, crezi că poți să stai iar în capul oaselor?

Cu doctorul Holcomb mai vorbise. Îi răspunsese la întrebări când rămăseseră singuri. Dar nu mai fusese nevoit să articuleze în timp ce cotul i se rezema de pieptul tânăr al domnișoarei Weatherstoke. Fără să își dea seama, încuviință din cap, iar Holcomb îl apucă de subsuori și îl ajută să se sprijine de perne. Lumea parcă se clătină, dar ea continuă să îi țină mâna între palmele ei. Strânsoarea ei îi era ancoră. Doar datorită ei nu se prăbușea, cu toate că urechile îi țiuiau iar amețeala îl chinuia.

– Ești gata? întrebă Holcomb.

El înghiți în sec și încuviință din cap.

Zgomotul făcut de foarfecă îi răsună în urechi. Își ținu respirația când simți că strânsoarea bandajelor slăbește, iar strânsoarea mâinilor ei sporește. Nu-și dădea seama cine tremura mai tare, el sau ea. Sau poate amândoi. Doctorul scoase pansamentele din nas și din jurul nasului, apoi le îndepărtă pe cele de pe ochi. Pleoapele i se deschiseră imediat.

Vedea safire dansând într-o mare de aur.

– Mă vezi? șopti ea cu răsuflarea tăiată.

Ar fi vrut să îi răspundă. Chiar s-ar fi cuvenit să o facă. Dar trupul nu-l asculta, iar cuvintele refuzau să i se formeze pe buze.

– Închide ochii! îi ceru doctorul Holcomb.

Ascultă ordinul și își simți pleoapele și nasul scăldate în apă caldă și șterse cu o cârpă moale. Clipi și deschise din nou ochii cât putu de repede. Vederea lui deja tânjea după ea.

– Mă vezi! exclamă ea.

Dacă o vedea? O sorbea din priviri! O devora. Fiecare detaliu al chipului ei îi umplea memoria flămândă, cu o precizie aproape neomenească. Nu voia să mai vadă nimic altceva.

Curba minunată a obrajilor ei radianți, cu gropițe. Zâmbetul încântător. Buzele pline și expresive. Cârlionții neîmblânziți care se revărsau precum mierea pe rochia de culoarea piersicii. Nu era poet, de asta era sigur, căci fiecare cuvânt care îi venea în minte era deopotrivă banal și nepotrivit.

Nu exista nimic cu care să o poată compara. Nici metafore potrivite. Își amintea însă că acolo, în groapa comună, se târâse până în dreptul unei statui ce reprezenta un înger. Un înger blând, cu obrajii plini, dar solemn, cu cârlionții de piatră atingând cartea de rugăciuni pe care o ținea în mâini. Avea capul ușor înclinat într-o parte și îi privea cu duioșie pe cei dragi care părăsiseră această lume. Gândul că acelui înger – sau cuiva ca ea – i-ar putea fi dor de el, că l-ar putea iubi, presupunând că ar trece pe lumea cealaltă, îi dăduse puteri, forța de a se târî prin furtună, plin de arsuri, de răni și de fracturi, până la marginea drumului.

În săptămânile pe care le petrecuse în pat, în beznă, când durerea îi lăsase câteva clipe de luciditate, înțelesese câteva lucruri. Nu venise nimeni după el, deși bătrânul conte trimisese vorbă în toate cele patru zări. Se trezise într-o groapă a săracilor rezervată celor neiubiți, nedoriți. Sau, mai rău, celor condamnați. Avea un dușman. Un dușman care îl omorâse în bătaie. Sau, cel puțin, încercase și era convins că reușise.

Iar acum avea un înger păzitor în carne și oase. Un înger mai frumos decât lucrarea oricărui artist. Iar chipul îngerului fusese plăsmuit, fără îndoială, chiar de mâna Celui de Sus.

Era tânără. Foarte tânără.

Dar el?

Nu tocmai tânăr. Cel puțin așa se simțea. Se simțea bătrân ca însuși timpul.

Trăseseră draperiile și aprinseseră o singură lumânare pentru momentul când aveau să îi desfacă bandajele, dar părea că încăperea era luminată de soarele aprins al amiezii. Lumina pe care o emana ea pornea din interior, era pură și parcă desprinsă din altă lume. Ochii mari străluceau ca nestematele, pielea îi era proaspătă, aproape nepământeană. Întreaga ei ființă părea prea frumoasă ca să fie reală.

Prea celestă ca să fie muritoare. Prea strălucitoare ca să fie făurită din același aluat ca el.

Iar el...

„Oh, fir-ar să fie! Oare cum arăt?"

Avea nevoie de ceva. De un lucru care nu era pe masa de toaletă din cealaltă parte a încăperii, nici pe noptiera de lângă pat, ci...

Acolo. Lângă lavoarul din dreapta lui.

O oglindă.

– Mai bine... mai bine nu te uiți chiar acum.

Nasul ei fin se încreți ușor, cu o expresie de îngrijorare, în clipa în care ea își dădu seama care era motivul neliniștii lui.

Lui i se înmuiară umerii. Ar fi vrut să-și scoată ochii. Ar fi dat orice ca ea să-și mute privirea și să-l lase să plece. Inima i se zbătea în piept, chinuită. Căci ea îi confirmase cele mai negre temeri.

– Sunt un monstru, gemu el.

Oare era vocea lui? Aspră, la fel ca pietrele din groapa din care se smulsese.

La naiba, erau primele cuvinte pe care i le adresa!

– Ah, nu! exclamă ea și îi strânse mâna. Să nu crezi așa ceva! Ești o minune. Un miracol!

Ochii îi străluceau, sinceri și luminoși, dar el nu mai găsea forța să-i privească.

– Nu-i nevoie să minți.

Căută privirea doctorului Holcomb, iar ochii lui mici și inexpresivi îl făcură să se crispeze.

– Nasul e aproape vindecat, dar nu e atât de drept cum aș fi sperat, iar întreaga zonă este mai umflată decât aș fi vrut. Dar rănile superficiale se vor vindeca în curând. Cel mai mult va dura până când ți se va reface glezna. Nu trebuie să o soliciți deloc până când nu îți scot ghipsul. Adică vreo două săptămâni.

Doctorul ridică lumânarea și i-o puse în dreptul ochilor, urmărindu-i cu atenție mișcările.

Ar fi vrut să fugă de acel bărbat. Impulsul era atât de puternic, încât îl făcu să tresară, iar sângele începu să-i fiarbă. Furia feroce se împletea cu teama. Holcomb se prefăcu abil că nu observă nimic.

– Ochiul e în continuare roșu, dar reacționează la lumină și la mișcare. Vezi la fel de bine ca înainte?

Adevărul era că habar nu avea.

– Cred... Da, cred că văd bine.

– Una peste alta, domnișoara Weatherstoke are dreptate. Recuperarea ta e de-a dreptul miraculoasă. Ca să fiu cinstit, nu credeam că vei supraviețui.

– Vezi? îl încurajă ea. Ești un miracol, nu un monstru. Trebuie să faci ceva monstruos ca să poți fi considerat un monstru.

Făcuse.

Revelația îl lovi drept în piept.

Iar dovada era tocmai reacția lui instinctivă și violentă față de tot și de toate.

În afară de ea.

Începu să caute cu disperare prin lacunele din creierul lui, să scotocească după cea mai mică urmă de trecut. Nu găsi nimic. Nu își amintea nici cum îl chema, nici vârsta sau originea. Nici măcar ce culoare aveau ochii și părul lui.

Cu toate acestea, anumite instincte primare îl făcuseră să-și înțeleagă natura înfricoșătoare a firii sale. Știa de ce ar fi fost capabil un monstru. Remarcase tot ce ar fi remarcat un monstru.

Putea ucide. Putea ucide cu acel cuțitaș special pentru deschis scrisorile, cu perna pe care își odihnea capul, cu urciorul de apă spart în cioburi letale. Putea tăia o arteră sau chiar o jugulară dacă era nevoie. Știa exact cât de gravă ar fi fost fiecare lovitură. Și cât timp i-ar fi luat. Unde să aplice cea mai mare presiune.

Durerea și suferința îl țintuiau în acel pat, dar ele nu-i erau doar dușmani, ci și unelte. Prietene. Singurele prietene pe care și le amintea.

Cum era posibil să nu știe nimic despre el, dar să conștientizeze totuși acele lucruri?

Atingerea doctorului îi provoca repulsie într-un fel confuz, dar ferm. Un bărbat puternic cu ochi reci. Cineva care deținea mai multă putere decât el.

Deocamdată.

Nu se putea împăca deloc cu acest lucru. De ce? De ce oare?

Îi aruncă doctorului o privire prudentă, în timp ce acesta îi lua pulsul. La rândul lui, Holcomb îl privi ciudat.

– Mă duc... mă duc să-l anunț pe conte. Veniți cu mine, domnișoară Weatherstoke? continuă el când ajunse în pragul ușii.

– O să rămân aici. Vreau să-l conving pe pacientul nostru să bea două înghițituri de supă.

– Sunteți sigură că e bine să rămâneți singură cu un...

– Totul va fi bine, doctore Holcomb, mulțumesc.

Până și felul în care îl expedia semăna cu un compliment.

– Cum spuneți, răspunse doctorul, mijind ochii.

Și apoi rămaseră singuri.

Oare auzea cât de tare îi bătea inima? Vedea cât de repede i se înălța și îi cobora pieptul? Oare simțea și altceva decât milă atunci când îl privea?

Ea îi dădu drumul la mână și luă bolul cu supă de la căpătâiul patului.

Își duse mâna sănătoasă în dreptul inimii, care mai tare îl durea decât bătea.

– Nu ți-e foame? întrebă ea pe un ton vesel.

El dădu din cap. Îi era prea greu să-și găsească cuvintele. Mâncarea era ultimul lucru la care se putea gândi. Cel puțin nu de față cu ea. Era o lady, iar asta se vedea în cele mai mici gesturi. Dacă în timp ce mânca avea să facă vreun gest penibil?

– E foarte gustoasă, continuă ea, ridicând lingura. Te-am hrănit zi de zi de când ai ajuns la noi. Supa asta e preferata ta.

Așa să fie? Privi cu neîncredere lichidul maroniu, întrebându-se ce anume plutea la suprafață.

– Vrei să gust eu prima?

Lingura era plină cu supă și legume. Și era delicios de aproape de buzele ei îmbietoare și roz. El simți că i se usucă gura privind-o cum savurează mâncarea.

– Mm, gemu ea apreciativ. E grozavă. E absolut delicioasă azi!

Reacția propriului trup îl punea într-o situație jenantă. Își încrucișă cât putu de discret picioarele și își înăbuși geamătul de durere pe care i-l provocase mișcarea bruscă.

– Trebuie să te hrănești ca să-ți recapeți puterile. Nu ți-e poftă de nimic? Ce ți-ar plăcea? îl întrebă ea privindu-l îngrijorată.

– Numele tău...

Rosti cuvintele înainte să le poată cumpăni. Ea clipi, iar mâna în care ținea bolul îi tremură ușor. Se îmbujoră, iar roșeața din obraji era mai degrabă de culoarea piersicii decât roz, imagine care i se întipări în minte.

– Lorelai. Mă numesc Lorelai Weatherstoke.

Lorelai... Nici nu îndrăznea să îi rostească numele. Se temea că l-ar fi întinat. Era un nume parcă desprins din poeme. Mai întâi, trebuia să îl repete. Nu o dată, ci de nenumărate ori. Voia să îl rostească înainte de a se încumeta să i se adreseze.

– Ești un bărbat de cuvânt? întrebă ea atât de poetic.

Îi stătu inima.

– Adică?

Oare era un om de cuvânt? Simțea cu toată ființa că nu era.

– Spuneai că o să mănânci.

– Ah, da...

Era o promisiune pe care și-o putea respecta, fără îndoială. De fapt, ceva îi spunea că niciodată nu ar fi încălcat o promisiune pe care i-ar fi făcut-o ei. Mai bine ar fi murit decât să-și încalce cuvântul.

Ea băgă lingura în supă și apoi i-o duse la buze, timp în care, fără să își dea seama, își mișcă buzele ca și cum ar fi gustat ea însăși din mâncare. Deschise gura, apoi o închise, imitându-i mișcările. Apoi înghiți, de parcă ar fi încercat să îl învețe cum se face. Îl fixa atât de intens cu privirea, încât el nu simți gustul mâncării decât la a doua lingură.

Fata nu-l păcălise. Supa era, într-adevăr, foarte bună. Conținea bucăți hrănitoare de carne slabă și morcovi dulci, era îngroșată cu cartofi și avea ierburi aromatice. Se mai ghicea în ea un gust extrem de bun pe care nu-l putea însă identifica. Ceva îi spunea că nu avusese parte prea des de mâncare atât de gustoasă.

Atinse lingura cu vârful limbii și zăbovi câteva clipe, savurând acea intimitate furată a faptului că folosea aceeași lingură pe care buzele și limba ei o atinseseră și că gustau din aceeași mâncare. Poate că ingredientul secret era chiar ea.

– Probabil te întrebi ce anume din supa asta te face să-ți lase gura apă, presupuse ea.

El clipi nedumerit. Nu era cu putință să-i ghicească gândurile! El alungă iute acel gând. Dacă ar fi fost așa, fata ar fi fugit de mult din încăpere. Descoperi că, dacă voia să înghită un dumicat, trebuia să evite să-i privească buzele, chipul, gâtul, pieptul... Pur și simplu, era de preferat să nu o privească. Își fixă privirea asupra micii pietre prinse de lobul urechii ei.

Lumina se reflecta în ea ca într-un dans, ca flacăra unei lumânări, ca un diamant ce împrăștia irizații albastre, roz și verzi. Oare fusese făurit dintr-o scoică? Ea îi întinse din nou lingura, iar privirea lui fu atrasă de o nuanță ciudată pe care pielea ei o avea la încheietură. Sub faldurile delicate ale mânecii, se distingea clar urma unei vânătăi. Oare își făcuse rău singură?

– Sare, spuse ea, cu tonul cu care i-ar fi împărtășit un mare secret.

– Poftim?

Ea profită de nedumerirea lui ca să-i îndese încă o lingură cu supă, iar el se văzu nevoit să mestece.

– Sarea Black Water e cea mai bună și cea mai rară din lume, adăugă ea. Nu-i ușor de procurat, căci nu se găsește în cantități mari, dar localnicii reușesc să facă rost.

Îi făcu poznaș cu ochiul, iar el aproape că se înecă.

Lorelai. Numele îi era la fel de unduitor precum pletele blonde care îi treceau de umeri. Câteva șuvițe mai scurte îi încadrau fața ca o aură. Era atât de frumoasă și avea un nume așa de frumos! Oare de ce...

– Ei de ce îți spun rățușcă?

Ea păli.

– Nu știi?

El roși, la fel de jenat ca ea, blestemându-se că deschisese gura. Și-ar fi înghițit limba de jenă. Ar fi făcut orice ca ea să nu se mai uite la el cu acea expresie îngrozită. Probabil avea legătură cu faptul că una din buze îi era răsfrântă. Ar fi trebuit să-și dea seama fără să o mai întrebe. Sperase însă că i se spunea așa mai mult ca alint, nu ca jignire. Sau că avea legătură cu faptul că voia să salveze orice mică viețuitoare, în special boboci de rață orfani. Într-unul dintre rarele lui momente de luciditate, ea îi povestise despre mica ei menajerie. Ascultând-o, reușise să nu se mai gândească, pentru câteva clipe, la durerile cumplite care îl făceau să vrea să-și smulgă carnea de pe el.

Privi mâneca lungă a cămășii de pe el. Sigur nu era a lui. Era plin de cruste oribile pe braț, pe trunchi, pe mijloc. Nu le vedea, dar le resimțea teribil de dureros.

– Acum mult timp, mi-am rupt glezna, murmură ea. Ca tine. Doar că a mea nu s-a vindecat prea bine.

Îi întinse încă o lingură de supă și, cu un zâmbet, îi dădu de înțeles că încheiase subiectul. El mâncă ascultător.

Zgomotul unor pași grei alungă liniștea. Ușa se dădu la perete, iar în cameră intră Mortimer Weatherstoke. Nemernicul era masiv, blond, înalt, exact așa cum și-l imaginase. Îi privi cu aerul unui suveran care asista la uciderea vânatului care urma să îi fie oferit la cină și care găsea măcelul deopotrivă revoltător și fascinant.

– Doctorul Holcomb mi-a zis că s-a trezit amărâtul... Dumnezeule mare! exclamă el, iar trăsăturile i se crispară. E de-a dreptul grotesc. E chiar mai rău decât credeam, rățușcă!

– Ba deloc! se răsti ea la fratele ei. Chiar deloc, continuă ea, privind spre pat dornică să îl liniștească. Doctorul Holcomb a spus că ai avut mare noroc că a plouat așa de tare în ziua în care au turnat leșie pe tine. Apa i-a redus efectul, adăugă ea aproape șoptit. Ai avut noroc că arsurile nu s-au infectat. O să-ți revii pe deplin după ce vei scăpa de cruste. Dar ar fi mai bine să nu le privești până atunci. Îmi promiți?

El deschise gura, dar nu apucă să protesteze, căci se trezi cu încă o lingură cu supă între buze. Îngerul lui păzitor era mai creativ decât anticipase.

Se uită la ambii frați în timp ce se căznea să mestece o bucată cam ațoasă de carne. Mortimer își așeză mâna cu manichiură îngrijită pe umărul lui Lorelai, iar ea sări ca arsă.

Inima băiatului începu să bată nebunește. Vânătaia de la încheietură... În forma ei, se ghicea urma unui deget. Sau a două degete. Era convins că, dacă i-ar fi ridicat mâneca, ar fi descoperit și alte vânătăi făcute de mâna necioplitului de lângă ea.

– Chiar nu ții minte nimic? întrebă Mortimer, trecându-și degetele prin părul cu câteva nuanțe mai deschis decât al surorii lui. Nici cum te cheamă, nici cine îți sunt părinții? Nici unde locuiești?

El înghiți îmbucătura și, odată cu ea, furia care îl cuprindea ori de câte ori se gândea la toate lucrurile pe care nu și le putea aminti. Clătină din cap.

– Se mai întâmplă, din ce înțeleg, continuă Mortimer, mușcându-și buza de sus, deasupra căreia începuse să-i mijească mustața, făcându-l să arate ca un pui care încă nu-și schimbase complet penajul. Li se întâmplă în special soldaților. Ești soldat?

Ce întrebare stupidă!

– Nu... Nu știu.

Privirile li se întâlniră și știu brusc că ochii îi erau negri. Negri de furie și de ură. Părul lui Lorelai avea culoarea grâului copt, cu reflexii aurii, iar pielea fără cusur era sărutată de soare, ca o mărturie a numeroaselor ore petrecute afară, în aer liber. În contrast, pielea lui Mortimer era pur și simplu galbenă. Chiar sălcie. Părul, mustața ridicolă și pielea palidă îi dădeau un aspect bolnăvicios, evidențiat de haina de casă în nuanța muștarului. Avea însă ceva ce inspira forță brută, de primată. Brațele îi erau prea lungi în comparație cu trunchiul scurt. Postura lui exprima forță și o apatie insolentă. Arăta ca o gorilă aurie.

Naiba să-l ia, abia dacă părea uman!

– Poftim, spuse Lorelai, dându-i încă o lingură de supă și străduindu-se să risipească tensiunea din încăpere. Crezi că poți termina porția?

– Îți place iepurele, așa-i? întrebă Mortimer.

– Iepurele? făcu ea, încruntându-se ușor. Bucătăreasa nu a ajuns azi la piață. Sau, în sfârșit, ai prins tu vreunul în cursă?

– Nu, răspunse Mortimer, pronunțând apăsat, cu o privire crudă și încântată.

– Mortimer, ce ai făcut?

Ea lăsă jos bolul cu supă și se ridică, înfruntându-și fratele. Pe chip i se citea teama, un sentiment pe care băiatul nu reușea să-l înțeleagă.

– De ce m-aș deranja să prind iepuri în cursă când avem chiar aici, în gospodărie?

Mortimer savura expresia de groază de pe chipul surorii lui. Se bucura de reacția ei mai întâi șocată, apoi îngrozită și, în cele din urmă, zdrobită.

– Nu! gemu ea. Mortimer... cum ai putut să faci așa ceva?

Fratele ei ridică absent din umeri.

– Ei, haide, rățușcă! Iepurii sunt iepuri. Ce contează dacă sunt prinși în cursă sau luați direct din cușcă? Tot tocană devin.

– Dar știai că sunt ai mei! I-am salvat când erau aproape morți de foame. Le-am dat nume, Mortimer! Erau prietenii mei!

– Și acum au devenit mâncarea ta, replică Mortimer, încântat de sine.

– I-am... i-am mâncat, șopti ea, pălind.

Brusc, Lorelai simți cum i se contractă stomacul. Își duse mâinile la gură și icni tremurând. Apoi ieși în grabă din cameră, atât cât îi permitea piciorul beteag.

–Mă amuz teribil de fiecare dată când o văd alergând, chicoti Mortimer.

Cuprins de un cumplit sentiment de neputință, băiatul nu se putu ridica din pat pentru a o urmări cu privirea. Văzu doar cum se rezemă ușor de perete, înainte de a dispărea pe hol, ca o furtună de bucle și durere. Furia aproape că îl împiedică să respire, iar pe buze simți un gust amar. Îl dureau fălcile, iar de furie, i se puse un nod în gât, pe care îl simțea ca o bucată de cărbune încins.

–Prostuță mai e! o compătimi Mortimer. Când avea să elibereze iepurii ăia proști, unde crezi că ajungeau? În cursele întinse de mine, desigur. Sau pe mâinile altui vânător, iar de acolo, la măcelar. Cine să mai înțeleagă femeile?

–Ai făcut-o special, reuși el să șoptească, descleștându-și cu greu gura. Ca să o rănești.

Ochii albaștri ai lui Mortimer se întunecară.

– Fii cu băgare de seamă, ologule! Tata a fost de acord să rămâi la noi numai pentru că am vrut eu.

– De ce?

Voise să știe de ce era atât de crud cu dulcea lui soră, însă Mortimer înțelese greșit întrebarea.

– Din plictiseală, răspunse, ridicând iar din umeri, pentru a-și exprima mai bine lipsa de interes față de tot ce îl înconjura. Iar tu ești un mister pe care vreau să-l deslușesc.

Se părea că furia îl făcea să se simtă bine. Îi circula prin vene ca oțelul topit, transformându-l într-o armă letală. Senzația devenise mai puternică decât durerea permanentă pe care i-o provocau glezna ruptă, capul și împunsătura ascuțită pe care o resimțea în zona coastelor ori de câte ori inspira sau expira. Îl făcea mai puternic. Îl modela. Știa cum să-și folosească furia precum o armă. Dar nu în clipa aceea. Nu încă. Trebuia să aștepte până ce se întrema. Mortimer nu terminase ce avea de spus.

– Dacă te-ai fi văzut... Dacă ai fi văzut cum îți fierbeau rănile, apoi explodau. Și ce miros cumplit! Iar rățușca asta era mereu la căpătâiul tău, făcând pe asistenta doctorului Holcomb. Aducea fel și fel de plante medicinale, făcea amestecuri și poțiuni. Mă mir că nu te-a

otrăvit cu prostiile alea ale ei. Sau că nu ți-a provocat o pântecăraie soră cu moartea.

Amândoi își îndreptară privirile spre hol, în direcția în care fugise Lorelai.

– Vezi să nu te atașezi de ea! pufni Mortimer. Pentru ea, ești doar un animăluț rănit, precum cele pe care îi place să creadă că le salvează. Când te vei face bine, te va elibera în maldărul de rahat din care te-ai târât. Niciodată nu-și păstrează prea mult pacienții. Unde mai pui că o oloagă de viță nobilă nu poate să se arate interesată de un olog de joasă speță. E drept însă că m-aș tăvăli de râs să vă văd ducându-vă pe undeva.

Fierbințeala din vene i se transformă brusc în gheață. Trupul i se întări dureros aproape. Sângele învolburat se potoli, în așteptarea următoarei comenzi. Crezuse că avea să se înfurie și mai tare, că urma să răbufnească. Dar nu. Simțea că avusese și în trecut astfel de trăiri. Chiar înainte de a face moarte de om. Și nu o dată.

Era calm. Rece. Aproape... la pândă.

„Așa, deci“, își spuse. „Chiar sunt un monstru.“ Se simțea împăcat. Mai mult, aproape bucuros de descoperire.

– Te crezi periculos, nu? întrebă Mortimer, care îi intuise trăirile.

– Nu mă cred în nici un fel.

– Nu zic nu, poate chiar ești. Am fost cu doctorul Holcomb la acea groapă comună. E plin de victime ale holerei din East End, pentru care regina a plătit bani grei ca să fie duse și îngropate cât mai departe de oraș. Printre ele, câțiva spânzurați, executați probabil pentru faptele lor deosebite. Uneori, înainte să se arunce cu leșie, câte o victimă reușește să iasă la suprafață printre cadavre. Mortimer se aplecă spre el, iar chipul lui pătrățos se apropie neplăcut de mult. Doctorul Halcomb spune că ești prea zdravăn ca să fi suferit vreodată de holeră. Ai răni în zona gâtului, dar nu sunt urme de frânghie. Așa că ne întrebăm care e treaba cu tine. Oare ești criminal sau victimă?

Probabil și una, și alta.

Mortimer îi strânse brațul rănit.

– Poate că într-o bună zi ne vom lămuri care dintre noi este mai periculos.

Se ridică și pufni ironic, apoi se îndepărtă cu mâinile la spate, cu același aer indolent cu care venise. Băiatul rămase singur, cu pieptul

tremurând în lumina lumânării care abia mai pâlpâia. Se simțea prizonier în acel trup neajutorat.

Ei, bine, Mortimer Weatherstoke avea să afle foarte multe lucruri despre el.

În ziua în care el urma să-l pedepsească pe fratele lui Lorelai pentru că o lovise.

Și pentru că o făcuse să plângă.

Capitolul 3

Mâna în care ținea lampa îi tremura, azvârlind în jur fulgere sinistre de lumină. Lorelai înainta pe hol cât de repede îi îngăduia piciorul beteag. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. I se părea chiar că bătăile inimii răsună pe culoarul care ducea spre aripa de est a conacului Southbourne Grove. Respirația precipitată îi răsuna ca niște focuri de armă în liniștea nopții. Fantomele aveau s-o audă, fără doar și poate.

Când se trezise și auzise acele zgomote oribile, crezuse că Cirus și Ioana d'Arc se încinseseră iar la joacă. Cei doi ogari aveau împreună doar șapte picioare, trei ochi și o coadă, dar se jucau ca niște cățeluși. Numai că uneori joaca lor se transforma în încăierare. Cu toate acestea, nu erau animale nocturne. Sunetele cumplite, ceva între țipăt și urlet de fiară rănită, se auzeau din camera lui. Ea se opri în dreptul ușii și își lipii urechea de lemnul rece.

Nu știa nici un animal care să scoată astfel de sunete. Și nici un om.

Suferința care răzbătea din acele gemete era atât de sinistră, încât părea din altă lume. Mai întâi, se auzea un scâncet. Apoi un geamăt, ca o chemare. Urma o lamentare prelungă, ce nu era nici plânset, nici țipăt. Era cu mâna pe clanță, dar ceva o făcea să ezite. Dacă nu era singur în încăpere? Dacă cineva îi făcea rău? Căci așa părea. Oare n-ar fi fost mai bine să fugă și să ceară ajutor? Dacă acela care îi făcea rău era chiar Mortimer? La acel gând, apăsă iute pe clanță și intră în cameră.

Lorelai nu era sigură dacă trebuia să fie ușurată văzând că trupul lui mare era prins într-o încleștare cu bezna. Și cu demonii care se pare că îi bântuiau visele. Cu două zile în urmă, doctoral Holcomb îi scosese bandajul care îi ținea fixat brațul rănit.

Privea cum mâinile lui lungi se luptau cu disperare să alunge atacatori nevăzuți.

– N-o să-mi veniți de hac! gemu el gâtuit. Nu în noaptea asta!

Cine să-i vină de hac? Și de ce?

Puse lampa pe un dulap de lângă ușă, convinsă că n-ar fi fost în siguranță în preajma lui, judecând după felul în care dădea din mâini. Se aventură mai aproape și observă că cearșafurile de sub el erau ude și boțite. Cămașa de noapte era aruncată pe podea, de parcă și-ar fi smuls-o, văzând în ea un dușman. Șoldurile suple i se mișcau neobosite, iar capul îi zăcea într-o parte, cu gâtul tensionat și venele pulsând.

– O să regreți amarnic dacă îndrăznești să mă atingi!

– Cine, eu? scânci ea, împreunându-și mâinile.

– O să vă spintec pe toți și o să vă pângăresc leșurile. Nu glumesc deloc!

– Poftim? icni ea.

Vocea îi suna mai tânără decât când era treaz. În acea bravadă se simțea o undă de groază.

– Lăsați-mă să plec, ceru el amenințător. Lăsați-mă să plec, continuă, aproape rugător de data asta.

Implora și se lupta să-și țină atacatorii la distanță, dar era tot mai limpede că ducea o luptă pe care o pierdea. Și că miza era cumplită. Dumnezeule mare, bine ar fi fost să fie doar un vis, nu retrăirea unei amintiri! Lorelai simți că, într-un fel sau altul, trebuia să-i pună capăt chinului. Știa că pumnii lui strânși aveau forța unor ciocane, dar nu avea de ales, trebuia să se apropie.

Irosi secunde prețioase planificându-și fiecare mișcare. Oare cum trebuia atins un bărbat în plin coșmar violent pentru a nu fi rănit?

Caii speriați trebuiau atinși pe greabăn. Șarpele se prindea din spate, de cap. Iepurele se lua de picioarele din spate și se atârna de câteva ori în jos până când i se scurgea sângele în cap și se calma. Câinele trebuia prins cu degetele de gât, așa cum l-ar apuca un mascul conducător cu colții. Apoi fiecare animăluț trebuia mângâiat și alinat până când căpăta încredere. Numai că primul pas era întotdeauna supunerea – imobilizarea animalului –, pentru ca și el, și ea să fie în siguranță. Principala regulă, indiferent dacă era vorba despre creaturi mici sau mari, era să le evite cu orice preț fața.

Dar cum se proceda cu oamenii? Nu știa cum să liniștească un astfel de suflet chinuit și violent. În asemenea cazuri, de obicei se retrăgea. Doar că acum era o situație specială. Un geamăt prelung o făcu să ia instinctiv decizia de a se apropia. Când ajunse lângă el,

văzu că avea obrajii uzi de lacrimi, iar părul ca abanosul era asudat. Cineva îi făcea rău, iar ea nu putea să îndure acest lucru. Se aplecă înspre el și se feri în ultima clipă când mâinile lui mari încercară să o apuce de gât. Își puse palma pe pieptul bandajat, atentă să nu îl apese prea tare și să nu îi provoace durere.

– Trezește-te! îi ceru ea. Întoarce-te!

Două mâini uriașe îi prinseră brațele ca niște cătușe, iar el se trezi cu un suspin. Trupul îi tremura de parcă ar fi fost cuprins de convulsii. Lorelai îi luă mâinile și i le îndepărtă de piept, gemând de durere și de teamă. Era aproape sigură că avea să-i frângă oasele, atât de tare o strângea. Iar spre marea ei uimire, el nu slăbi strânsoarea. O privi drept în ochi – privirea îi fierbea ca lava încinsă a unui vulcan, golită de orice altă expresie în afară de o furie dezlănțuită. Ca un câine gata de atac, își dezvelise dinții ascuțiți și amenințători. Respira greu, de parcă alergase o milă. Nu arăta deloc ca bărbatul pe care îl hrănise cu mâna ei cu doar câteva zile în urmă. Bărbatul pe care îl avea în față putea fi... un monstru.

– Eu sunt, spuse ea cu glas pierit. Sunt Lorelai.

El o eliberă la fel de repede precum o înșfăcase. Scoase un geamăt prelung și își privi uluit și furios mâinile, ca și cum l-ar fi trădat. Părea că voia să și le smulgă din încheieturi. Degetele ei tremurânde îi atinseră fruntea încinsă de febră. Când îl atingea, parcă simțea mici fiori electrici.

– Ai visat, murmură ea. Ești în siguranță. A fost doar un vis.

El nu-i răspunse, dar ochii i se umplură de lacrimi care începură să i se prelingă pe obraji, aproape de tâmple, amestecându-se cu broboanele de transpirație. Respira greu. Cute adânci i se formară la rădăcina nasului, iar întregul chip i se încordă.

– Ai dureri, înțelese ea.

Oare se rănise din nou? Bandajele de pe piept îi ajutau rănile provocate de arsuri să se vindece mai repede. Oare trebuia să trimită după doctor? Ori să se încumete să verifice chiar ea, să ridice pătura care îi acoperea șoldurile și picioarele?

– Pot să te ajut? Spune-mi de ce ai nevoie! întrebă ea speriată.

El nu plânsese niciodată în timpul tratamentelor, nici când erau agonizant de dureroase. Din moment ce plângea acum, probabil avea dureri cumplite.

– Unde te doare cel mai rău?

Ochii lui negri injectați și cu vase de sânge sparte îi căutară pe ai ei, parcă încercând să găsească răspunsul la o întrebare pe care nu îndrăznea să o rostească. Atmosfera din încăpere se schimbă brusc. Unde de încredere începură să vibreze între ei, luând locul fricii și ezitărilor. Încet și cu mare băgare de seamă, el îi luă mâna și i-o puse în dreptul inimii. Pielea îi era mai caldă decât s-ar fi așteptat Lorelai. Caldă și tare. Îi simțea pulsul rapid și neregulat, singura dovadă a tumultului pe care chipul lui reușise cu dibăcie să nu-l trădeze. Era la fel de stoic cum îl știa, dacă făcea abstracție de genele încă ude de lacrimi.

Brusc, înțelese ce voia să-i transmită. Trupul lui tânăr și puternic se vindeca extrem de rapid. Dar care era oare remediul pentru o inimă însingurată și rănită?

Nu știa nici unul.

El închise ochii și începură din nou să-i curgă lacrimile. Ea simți că îi ascundea acel ceva sau pe acel cineva care o privise din beznă. El strânse pumnii, strângând așternuturile aproape cu violență, și întoarse capul, încercând cu disperare să-și recapete controlul. Lorelai înțelese instinctiv că trebuia să fie cu băgare de seamă, să păstreze cu grijă fragilul echilibru dintre compasiune și milă. Își luă mâna de pe pieptul lui și, mânată de un sentiment căruia simțea că nu i se poate împotrivi, se aplecă și îl sărută pe piept, chiar deasupra inimii. El se încordă și rămase nemișcat. Aproape că îngheță. Nici măcar nu respiră până când ea nu se retrase.

– O să-ți vindec inima, promise ea.

Luase hotărârea că, orice s-ar întâmpla, avea să găsească un leac pentru inima lui frântă.

El deschise ochii din nou și o privi de parcă tocmai i-ar fi furat sufletul sau i l-ar fi redat. Lorelai își trecu ușor limba peste buzele uscate. Aveau gust de săpun, de sare... și de el. Aerul din încăpere se schimbă din nou, îngreunându-se de o promisiune nerostită, nici măcar înțeleasă pe de-a întregul. Lorelai se strădui să ignore tensiunea dintre ei.

– Cineva îți făcea rău în visul tău. Ți-ai dat seama cine era?

– Erau mai mulți bărbați, erau cei care...

Începu din nou să respire precipitat, iar trăsăturile i se crispară.

– Ce făceau?

– Nu contează, răspunse el, scuturat de un fior.

– Pot să te ajut cu ceva?

Îi puse din nou mâna pe piept, căci simțea impulsul incontrolabil de a-l atinge. Aerul rece al nopții îi pătrunse prin cămașa subțire de noapte, iar Lorelai își aminti că nu își legase panglicile decolteului.

Lacrimile lui se uscaseră rapid. Sudoarea i se transformase într-o peliculă fină de sare. Iar felul în care începuse brusc să o privească...

Lorelai înghiți în sec. Mereu considerase negrul o culoare rece. Brusc, se răzgândise. Flăcări negre de obsidian dansau în lumina pâlpâitoare a lămpii.

– Pleacă!

Cuvântul păru că îl sugrumă. Îi luă mâinile și le îndepărtă de el, aproape cu asprime.

– Poftim? zise ea nedumerită, strângându-și brațele la piept.

– Să nu mă mai vizitezi noaptea. Niciodată!

Nu înțelegea. Era convinsă că îl ajută. Că îi făcea bine. Nu ea îl salvase de atacatorii din vis?

– Și ce o să faci dacă mai ai coșmaruri? Nu pot să te las să...

– Ba da. Lasă-mă pradă lor!

Un avertisment primitiv, animalic străluci în ochii lui negri.

– Dar eu...

– Nu-mi poți controla visele! răbufni el. Și nu-mi pot controla...

Ridică mâinile spre ea, apoi renunță și se luă de păr. Din anumite motive, ea nu putu să-i privească părțile încă acoperite de cearșafuri. Se temea de el, căci și lui îi era frică de el însuși. Dar, în același timp, tânjea după el în feluri pe care nu reușea să le înțeleagă.

– Pleacă, te rog!

Tonul lui era prea tânguitor ca ea să se mai opună. Lorelai se simțea ca o pisică încolțită și gonită. Nedumerită și abătută, șchiopătă spre ușă, dorindu-și s-o cheme înapoi. Spera că el avea să se răzgândească și să își dea seama că avea nevoie de compania ei.

Dar el nu făcu nimic din toate acestea, iar Lorelai luă lampa și închise ușa după ea. Porni spre camera ei, dorindu-și din toată ființa să poată uita gustul care îi rămăsese pe buze. Gustul lui.

O săptămână mai târziu, Lorelai deschise ușa și se uită spre patul bolnavului. Avea ochii închiși. Genele prelungi îi tremurau ușor. Visa. Iar ea spera că era un vis frumos. Tremura, la rândul ei, dar

nu din pricina emoțiilor care se treziseră în ea în acea noapte despre care nici unul din ei nu mai adusese vorba. În acea zi, o incita teribil gândul că avea să își pună în aplicare planul-surpriză pe care îl pregătea de când avusese acea idee genială, cu două nopți în urmă.

Deveniseră prieteni apropiați în ultima perioadă, de când ploile care nu se mai opreau îi țintuiseră pe toți ai casei înăuntru. Aflase, cu acel prilej, că el nu suferea doar din cauza durerilor, ci și a plictiselii. În multe nopți, venise pe furiș la el în cameră, ca să vadă cum se simțea, și îl găsise treaz. Reușise să-i mai schimbe dispoziția cu câteva jocuri de cărți. Din când în când, jucau o partidă de whist. Îl învățase să joace șah, deși nu excelase niciodată la acest joc. Uneori, avea impresia că o lăsa să câștige, judecând după greșelile pe care le făcea ea. Se vedea în ochii lui sumbri și întunecați că era extrem de inteligent.

Avea senzația că nu doar îi tolera prezența, ci îi făcea cu adevărat plăcere compania ei. Cu toate acestea, în felul în care o privea se strecura uneori o expresie distantă. În alte rânduri, dimpotrivă, ochii lui o fixau cu intensitate, iar cuvintele și mișcările îi deveneau aspre ca niște lame de cuțit.

Lorelai se gândea că probabil îl chinuia gândul că depindea de bunătatea unor străini.

Și să fie străin chiar și pentru el însuși!

Cu ideea asta în minte, Lorelai pusese la cale un plan cu ajutorul căruia să-l distreze cu lucruri și activități noi, cele mai plăcute la care se putuse gândi. Adusese cu ea câțiva dintre servitorii mai binevoitori și le dăduse indicații unde să se așeze, iar ei făcură întocmai. Fiecare aduse o cutie pe care o puse la locul stabilit, în deplină liniște.

Lorelai le mulțumi cu gesturi largi, iar ei ieșiră din cameră aproape pe nesimțite. Ea închise ușa, apoi se întoarse spre el. În acel moment, îi văzu ochii larg deschiși, privind-o fix. Lorelai se strădui să își ascundă dezamăgirea. Dacă el ar mai fi dormit câteva minute, totul ar fi fost perfect. I se strânse stomacul, ca de fiecare dată când el o privea astfel. Rămase nemișcată, cu o cutie în mâini, iar zâmbetul i se șterse de pe buze. Chiar dacă își reproșase adesea acele gânduri, considerase mereu că privirile lui erau apreciative. De parcă l-ar fi salvat de la ceva groaznic.

Ce prostie din partea ei să spere că îi putea face o surpriză! Oftă dezamăgită.

În ultima perioadă, își dăduse seama că, în afară de orele în care dormea adânc în timpul nopții, era extrem de alert și reacționa imediat la cea mai mică mișcare, la cel mai slab sunet, chiar și la cea mai subtilă schimbare a aerului. Trupul i se încorda, iar ochii i se deschideau imediat, vigilenți și scrutători.

În acele clipe, avea aerul unei sălbăticiuni cu toate simțurile în alertă, care știa că trebuia să atace pentru a nu fi sfâșiată. În momentele acelea, o înduioșa mai mult ca oricând. Lorelai înțelegea că fusese nevoit să facă asta din cauza mediului în care trăise. Luptase zi de zi pentru supraviețuire.

El se ridică încet în coate, dar fără ezitare și, pare-se, fără dureri. Și fără să-și ia ochii de la ea. Își recăpăta puterile alarmant de repede. În acea zi, doctorul Holcomb îi scosese bandajele de pe piept. Ea încercă să ignore faptul că nu-i încheiase nasturii cămășii. Și felul în care pieptul dezgolit i se ridica și cobora la fiecare răsuflare. Aproape că reuși.

Rănile de pe trup se vindecaseră aproape complet. La fel, coastele fracturate. Cu toate acestea, avea mereu senzația că el făcea mari eforturi să respire. Cel puțin în prezența ei. Brusc, își dădu seama că îl țintuise prea mult cu privirea. Era nepoliticos din partea ei.

În tot acest timp, el nu-i adresă nici un cuvânt. Nici nu încercă să se acopere cu pătura. Era ceva în felul în care o privea sau în care stătea așezat, cu umerii lați puțin lăsați. Îi dădea senzația că era mai alert și mai prezent ca oricând. El își lăsă ușor bărbia în piept, parcă observându-și brusc pieptul dezgolit, curbele line ale pectoralilor, mica adâncitură dintre ei, simetria mușchilor abdominali. Ea numără patru rânduri de mușchi. Restul trupului îi era ascuns sub pătură. Lorelai înghiți cu greu, simțindu-și gura uscată, și îi căută din nou privirea. Când ochii lui negri îi întâlniră pe ai ei, în privirea lui lucea parcă o invitație periculoasă. Ceva ce aducea a admirație. Oare își dorea ca ea să-l privească? Și să-i placă ce vedea? Pentru că îi plăcea. Până peste poate.

Lorelai își drese glasul și se apropie de el, dureros de conștientă de felul în care șchiopăta la fiecare doi pași.

–Am hotărât ca azi să fie ziua ta, îi spuse cu toată voioșia de care se simțea în stare, pentru a aduce o rază de soare în camera convalescentului.

El ridică sprâncenele cu o expresie în care se amestecau uimirea și ironia.

– De ce? Și de ce azi?

Îi plăcea vocea lui când era un pic somnoroasă, puțin răgușită, cu o notă abia vagă de prudență. Încurajată de reacția lui, de simplul fapt că reacționase, Lorelai simți că își recăpăta entuziasmul. Știa cât de rar se întâmpla ca trăsăturile lui să prindă viață. Se bucura că îl scosese din obișnuita lui impasibilitate. Ridică brațele și îi întinse o cutie, abia ținându-și echilibrul.

– Am ales această zi în primul rând pentru că bucătăreasa a pregătit un tort cu glazura mai bună ca oricând.

Puse cutia pe marginea patului, o deschise și trecu furculița prin numeroasele straturi ale deliciosului desert. Mai întâi, prin crema de unt de culoarea oului de măcăleandru. Apoi prin blatul moale, siropul gălbui și zmeura răcoritoare. Și din nou prin aceleași straturi de tort galben cu glazură.

Lorelai luă cu grijă o bucată de tort și i-o duse la buze. De-abia aștepta ca el să guste din acea bunătate. Nu putea decât să-și imagineze cât de fericit o să...

În acea clipă, simți cum furculița și farfuria îi sunt luate din mâini.

– Pot și singur.

– Ah, da, sigur, normal că poți, răspunse ea, simțindu-se copleșită de emoție.

Reuși să-i zâmbească. Mereu reușea să surâdă în momente dificile. Dar aproape că închise ochii ca să-și ascundă adevărata reacție. Oare de ce era atât de dezamăgită? Nu și-ar fi dorit ca el să rămână neputincios, invalid, dar ar fi vrut să rămână. Să rămână acolo, cu ea. Căci, pe măsură ce se înzdrăvenea, se apropia momentul în care avea să plece.

Doctorul Holcomb îi informase că bolnavul pășise puțin prin cameră, iar glezna fracturată putea deja să-i susțină greutatea. Dacă în curând n-o să mai aibă nevoie de ea? Dacă, într-o bună zi, decidea să plece de la Southbourne Grove, în căutarea trecutului pe care nu și-l amintea?

Începură să o înțepe ochii. Apoi să-i ardă de lacrimi fierbinți.

– Te descurci foarte bine.

El își plecă ușor capul spre umăr, de parcă ar fi vrut să-l vadă fără să fie nevoită să ridice privirea spre el. Când se uită la el, văzu că mesteca, vădit încântat de ceea ce îi era dat să guste. Ea înghițea odată cu el și saliva de parcă ar fi simțit delicioasa îmbucătură.

– Nu-mi *amintesc* să fi mâncat vreodată ceva mai bun.

Înfipse furculița în tort și aproape că luă jumătate din bucata de pe farfurie. În timp ce o savura, ochii începură să-i zâmbească.

Uluită, ea își dădu seama că el încercase să glumească pe seama propriei amnezii. Începu să chicotească încet. Apoi mai tare. Tot mai tare.

El o privi în timp ce se pregătea să ia încă o îmbucătură.

– Dacă tot ai hotărât că azi este ziua mea, te-ai gândit câți ani împlinesc?

Se grăbi să-i răspundă cu însuflețire:

– Mortimer spune că sigur ești mai mic decât el. Iar el are 20 de ani.

Când auzi numele fratelui ei, strălucirea din privire i se stinse.

– Tu ce părere ai? întrebă el.

Lorelai clipi. Nimeni nu-i mai pusese vreodată o asemenea întrebare. Simți un fior cald, de încântare. O întrebase pentru că voia să știe. Vedea asta în privirea lui curioasă.

Se făcuseră multe speculații cu privire la vârsta lui. Dar, privindu-l în acele momente, ea îl studie cu atenție.

Creatorul lui, oricine ar fi fost, avusese un ochi foarte atent la detalii, în dauna celorlalți muritori. Trăsăturile băiatului erau aproape agresiv de masculine. Ample. Ascuțite. Cu linii ferme. Dar, la o privire mai atentă, se vedea că acela care îi sculptase chipul se străduise să ascundă o anumită senzualitate. De exemplu, buza de sus era subțire, dar cea de jos era mult mai cărnoasă și plină. Nasul patrician, demn de însuși împăratul Cezar, făcut ca să-i privească de sus pe supuși, era încadrat de obrajii cu pomeți pronunțați, ca de barbar. Până și maxilarul și bărbia despicată îi erau puternice, ca de războinic. E drept, nu la fel de pătrățoase ca ale lui Mortimer.

Avea genul de bărbie care, dacă ar fi fost pictată, i-ar fi dat subiectului un aer de personaj negativ, nu de erou. Urme roșietice de arsuri

aproape vindecate i se întindeau de la urechea stângă până spre gât, apoi către oasele prelungi ale claviculelor.

Lorelai își dădu seama că, în perioada pe care o petrecuse la Southbourne Grove, tânărul nu prea avusese nevoie să fie bărbierit. Simțise cu degetele și chiar cu buzele că pielea de pe bărbie îi era fină, lipsită de păr. Iar bărbații aveau păr pe față. Poate că el încă nu era bărbat. Dar nici băiat nu era, cu siguranță.

În ultima lună, capul îi fusese complet acoperit de bandaje. Acum, șuvițele de culoarea abanosului se răsfirau în toate direcțiile. Nici pomada, nici pieptănul nu le putea îmblânzi. Îl prindea acel stil rebel. Totul îl prindea.

Roși când își aminti că îi văzuse părul negru care îi acoperea zona intimă. Sau, mai precis, care îi acoperea... cum s-o fi numind acea... chestie. Despre care Mortimer spusese cu dispreț că nu era suficient de dezvoltată ca să indice că ar fi fost bărbat, nu băiat.

Privirea ei iscoditoare își continuă explorarea. Nu știa nimic despre astfel de lucruri și nici nu avea pe cine să întrebe ca să primească răspunsuri.

– Lorelai?

Rostit de el, numele ei suna mai degrabă a rugăminte decât a întrebare. Pentru Dumnezeu, doar nu gândise cu voce tare? El se oprise din mâncat și o privea fix, părând că își făcea propriile calcule. Ea își drese vocea, scoțând un sunet nepotrivit pentru o lady.

– Îmi imaginez că ești mai mare decât mine, căci ai voce de bărbat, în vreme ce băieții de vârsta mea au vocile asemănătoare cu a mea.

– Câți ani ai? întrebă el imediat.

– Am 14 ani, răspunse.

El își drese vocea, iar Lorelai încercă să ghicească din atitudinea lui dacă era mulțumit sau nemulțumit de noua informație.

– Hai să zicem că tu ai 17 ani! Măcar azi. Nu ai încă 20, dar ești la un pas să devii bărbat.

Trupul îi era plin de vigoare și de tinerețe, dar din privire i se ghicea un suflet care avusese deja parte de greutăți cât alții nu puteau duce într-o viață. Sau în mai multe vieți.

– Deci aș avea cu patru ani mai mult decât tine, spuse el pe un ton care făcea ca detaliul să pară din cale afară de important.

– E o diferență prea mare? Sau prea mică? nu se putu abține ea.

– Nu știu, răspunse el, luând încă o îmbucătură, cu un aer distrat. În ce dată suntem azi? Aș vrea să știu, în caz că supraviețuiesc până la următoarea mea zi de naștere.

– E 2 august. Ca să știi pe viitor, zâmbi ea.

El scoase un sunet ciudat. Semăna cu un mormăit. Sau cu sunetele pe care le scoteau uneori câinii de vânătoare de la conac când erau plictisiți.

– Îți place ziua ta de naștere? Putem s-o schimbăm dacă vrei.

Privirea lui se înmuie. Ochii îi păreau de smoală topită.

– Până acum, e ziua mea preferată.

Încântată și încurajată de seriozitatea cu care îi vorbise, Lorelai începu să se foiască prin cameră, căutând ceva de făcut, care să-i distragă atenția de la gândurile ce nu-i dădeau pace.

– Ți-am adus cadouri. Mă rog, un fel de cadouri, pentru că n-o să le poți păstra. Dar m-am gândit că e o ocazie bună să îmi cunoști prietenii.

Ridică învelitorile de pe cutiile și cuștile pe care le adusese. Se simțea ca un magician care își pregătea marea dezvăluire.

– Așa că ți i-am adus!

El îi privi prietenii cu o expresie plină de curiozitate și de încântare, iar ea se felicită pentru că avusese o idee așa de grozavă. În cutii și cuști erau trei vulpi somnoroase, două țestoase, un iepuraș, un dihor și un șarpe.

– Tu i-ai salvat pe toți? șopti el.

– Da! răspunse ea cu glasul plin de o mândrie care i se păru apoi exagerată.

Nu-și dădea seama de ce, dar își dorea cu ardoare ca el să o admire, să o placă. Poate chiar să rămână impresionat de ea. Orice, numai să nu simtă că-i era indiferentă.

– Și stai să vezi! Pe cel mai grozav l-am adus special pentru tine.

Trase o cutie de lemn până în dreptul căpătâiului patului și ridică veselă capacul.

– La mulți...

Nu apucă să-și încheie urarea, căci el se trase brusc înapoi, cu o violență neașteptată în fața creaturii din cutie, apoi slobozi un potop de înjurături și blesteme. Ea privi șocată spre cutia din care se uita la ea un pui de corb cu aripa frântă.

– Nu îți place?

Era conștientă de inutilitatea acelei întrebări, dar i-o adresase fără să gândească, încă uimită de reacția lui.

– Să-mi placă? Gemu el, de la celălalt capăt al patului. Ce naiba e de plăcut la...

El pălise și mai tare din pricina dezgustului pe care nici măcar nu încerca să și-l ascundă. Dar, când observă că ochii ei erau plini de lacrimi, decise să-și înghită vorbele.

Lacrimi fierbinți începură să curgă pe obrajii lui Lorelai. Și-ar fi dorit ca lacrimile să i se transforme într-un râu, într-un torent care s-o înece, atât era de îngrozită de ceea ce făcuse.

Disperarea ei îl făcu să intre în panică.

– Nu plânge, nu plânge, îi spuse el, luându-i mâinile într-ale lui.

– Nu plâng, suspină ea și începu să plângă cu sughițuri.

– Te rog, gemu el, nu pot să îndur să te văd cum...

Trăsăturile i se înăspriră. Făcu eforturi să se apropie de ea fără să privească de mai mult de trei ori spre cuibul păsării.

– Ți-am oferit o zi de naștere și pe urmă am stricat totul...

– Lorelai...

Mâinile lui mari o apucară de o brațe și o traseră în jos, pe marginea patului, apoi la pieptul lui. Trupul lui cald și ferm o învălui ca într-un cocon protector, unde nu mai existau suferință și tristețe. Ea se lăsă în voia lui, abandonându-și ultimele fărâme de voință și de autocontrol. Nimeni n-o ținuse vreodată așa în brațe. Nimeni nu îi luase povara de pe umeri, nu o consolase, nu se pusese scut între ea și lucrurile care o făceau să sufere. Nu-și mai dorea decât să înceteze cu plânsul, ca să se poată bucura de acel moment magic. Degetele lui pline de bătături îi șterseră lacrimile de pe obraji.

– Te rog, Lorelai, nu plânge! Îmi pare rău.

Disperarea din tonul lui îi alină un pic tristețea, îndeajuns cât să îi dea puterea de a-și înăbuși lacrimile. O trase mai aproape, iar Lorelai îi simți respirația dulce și caldă, ca o adiere. Cu o voce aproape de copil, el începu să îi explice:

– Când m-am trezit în acea groapă, erau corbi, mulți corbi... Și ciuguleau din cadavre. Rupeau bucăți din ele. Înțelegi acum? Iar unul a venit la mine...

Dumnezeule mare! Lorelai se lipi de pieptul lui, simțind că o podidesc din nou lacrimile. Darul ei era întruparea celui mai crunt coșmar al lui. Cum fusese atât de nesăbuită?

– Lorelai!

Se îndepărtă ușor de ea, doar cât să îi ridice delicat bărbia cu degetele și să o oblige să-l privească.

– Dulce Lorelai...

Parcă nu se sătura să-i spună numele. Privirea lui era învăluitoare și tandră. Părea vrăjit. Trăsăturile lui aspre căpătaseră brusc contururi blânde.

– Te cunosc. Ai avut un motiv serios, nu-i așa? Să-mi aduci așa ceva, șopti el, făcând un semn din cap către pasărea care începuse să croncăne.

– E un motiv atât de prostesc!

– Spune-mi care e, murmură el, ștergându-i lacrimile și trecându-și degetele peste șuvițele de păr care i se udaseră de lacrimi.

Lorelai suspină și arătă jenată spre corb.

– Mi s-a părut că penele lui seamănă cu ochii tăi. Par negre, dar, dacă te uiți cu atenție, vezi că au o mulțime de culori.

Se îndreptă ușor, nu ca să se retragă din îmbrățișarea lui, ci doar ca să îi arate la ce se referea.

– Uite, au niște irizații. Nu-i așa? Mi se pare ceva extraordinar! De fiecare dată când mă uitam la corb, mă gândeam la tine. Mi se părea că penele lui sunt adorabile.

Între timp, pasărea începuse să-și netezească penajul, absolut indiferentă la răbufnirea emoțională pe care o cauzase. Trecură câteva momente de liniște, apoi el întinse ezitant mâna spre cutie.

– Parcă el nu e chiar atât de înspăimântător...

Mângâie cu vârfurile degetelor penele lucioase și nu se putu abține să nu tresară când pasărea îi observă atingerea. Câteva clipe, nici omul, nici înaripata nu făcură vreo mișcare. Cu toate simțurile în alertă, Lorelai remarcă momentul în care el începu să se relaxeze, iar mușchii oțeliți își recăpătară căldura omenească. Nu se simțise niciodată atât de ocrotită, atât de bine. Se simțea în siguranță.

– Dumnezeule! Ce face?!

Pasărea își rezemase ciocul de mâna lui și îi privea curioasă pe amândoi, mișcându-și rapid capul de la unul la celălalt.

– Cred că te place, îndrăzni ea.

Se gândea că, dacă l-ar fi învățat tot ce știa ea despre păsări, ar fi ajuns să le înțeleagă. Poate chiar avea să le ierte pentru că îl luaseră drept cadavru.

– Corbii sunt niște păsări extraordinar de inteligente. Mi-a spus cineva că au chiar un limbaj al lor, unul complicat, nu doar croncănituri. Sunt foarte curioși. Și le place să se joace.

Mângâie aripa teafără a corbului, admirându-i culoarea în care se reflecta flacăra lumânării.

– Și se îndrăgostesc, continuă ea.

– De unde știi?

Șoapta lui o făcu să se înfioreze.

– Când își aleg un partener, rămân împreună pe viață. Și se întorc la el indiferent de locul unde le-a purtat vântul. Sau soarta. Întotdeauna le-am considerat păsări romantice și frumoase. Sigur, câtă vreme nu mănâncă oameni. Lorelai nu-i vedea fața, dar simțea că el zâmbea. De aceea, vreau ca Attila să se vindece cât mai repede, continuă ea. Dacă îl așteaptă cineva? Dacă arde de nerăbdare să se întoarcă la jumătatea lui? Dacă partenera lui e deja îngrozită de gândul că nu îl va mai vedea niciodată? Că nu se va întoarce la ea?

Era un gând care nu-i dădea pace.

– L-ai botezat Attila? întrebă el după o clipă de gândire.

– Ah, da! se însufleți ea. Pe șarpe îl cheamă Hannibal. Țestoasele sunt Ginghis și Kublai. Vulpile sunt Vlad Țepeș, Ivan cel Groaznic și Ecaterina cea Mare. Inițial, îi spusesem Alexandru Cel Mare, dar, din motive lesne de înțeles, a trebuit să-i schimb numele. Dar am păstrat a doua parte a numelui.

– Normal.

Îndrăzni să-și lase capul pe umărul lui. Aproape că se simțea legănată în ritmul respirației sale.

Nu-și îngădui să se gândească la ce s-ar întâmpla dacă ar fi fost surprinsă într-un asemenea moment, atât de aproape de un bărbat aproape dezbrăcat. Simțea că, îngrijindu-l, între ei se creaseră o familiaritate și o intimitate pe care nu le crezuse posibile. Își dorea să-l aibă aproape cu o intensitate pe care mintea ei de copilă nu o putea înțelege. Adora să-l privească. Voia să-i simtă pielea lângă a ei. Îi savura mireasma și căldura. Nu avusese parte de căldură din partea nimănui.

Mai mult, nimănui nu-i păsa de animăluțele ei. Trebuia să fie mereu atentă și să le apere de Mortimer. Iar indiferența pe care tatăl ei o manifesta față de micile creaturi era deja cunoscută. Lorelai bănuia

că nici servitorii nu prea se dădeau în vânt după ele și că le priveau ca pe o bătaie de cap, chiar dacă erau prea politicoși să i-o spună direct.

– Cum ai botezat-o pe nevăstuică? vru el să știe.

– Nu e nevăstuică, e dihor și îl cheamă Brutus. Ah, și iepurașul de aici e Napoleon Bonaparte. Pe Josefina, pe Lucien și pe Pauline i-am... mâncat. Acum Napoleon a rămas singur, suspină ea, simțindu-și din nou sufletul greu.

El o legănă ușor și strânse pumnii.

– Le-ai dat niște nume foarte războinice, comentă el, iar ea zâmbi încântată, căci remarca lui părea aprobatoare. Să înțeleg că și țestoasele tale sunt din cale-afară de violente?

Amândoi se întrebau, în același timp, același lucru: dacă el își amintea numele unor personaje istorice, cum nu-și aducea aminte propria istorie?

– Am vrut să poarte numele unor personaje extraordinare și să aibă destine asemănătoare. Ca să fie niște războinici sau mari cuceritori, trebuie mai întâi să se întremeze. Și m-am gândit că niște nume mari le vor fi de ajutor. Numele contează mult, să știi. Are forță, putere. O țestoasă care poartă numele unui mare han tătar ar simți că a dus o viață lipsită de sens dacă nu se luptă măcar o dată.

– Hai să găsim un nume și pentru mine, propuse el. Să mă cheme William, după William Cuceritorul? Sau Iulius, după împăratul Cezar. Sau Antoniu? În nici un caz Octavian sau Augustus, nu accept. Poate David, cel care l-a învins pe Goliat? David îmi sună cumva cunoscut...

– Stai liniștit, deja ți-am dat un nume, îl anunță ea veselă.

Nu intenționase să-i facă acea mărturisire, dar uitase de asta, prea absorbită să-i urmărească venele proeminente de pe brațe. El înțepeni.

– Și cum mi-ai zis?

– Ash[1].

El pufni.

– Pentru că aproape am fost carbonizat?

– Pentru că te-am găsit sub un frasin uriaș, bătrân și falnic.

[1] În limba engleză, *ash* înseamnă frasin sau cenușă. (n.tr.)

– Ash, repetă el. Nu e tocmai un nume de rege sau de războinic.

– E mai bine de atât, se grăbi ea să îi explice, îngrijorată de unda de nemulțumire din vocea lui. Maeve, menajera noastră, spune că familia ei se trage dintr-un neam de druizi și că, pentru ei, frasinul este copacul vieții, care susține cerul și pământul, e puntea lor de legătură. Îi vindecă pe bolnavi, îi apără pe nevinovați, iar pe bogați îi face nemuritori. Așa că se poate spune că ți-am găsit un nume strașnic.

– Asta cam așa e.

O privi cu atâta tandrețe, încât Lorelai simți că i se umple inima de fericire.

– Așadar, Ash să-mi rămână numele. Până când o să-mi aflu numele de familie.

– Te-ar putea chema Ash Weatherstoke, propuse ea, știind că era groaznic să-și dorească atât de mult ca el să aparțină doar familiei ei. Pe tata nu l-ar deranja. E de părere că societatea apreciază când o familie ca a noastră ia sub oblăduire o rudă săracă. Un văr îndepărtat, de pildă.

Tandrețea dintre ei se risipi brusc. El strânse buzele, iar privirea îi redeveni oțelită.

– Nu-mi place ideea de a fi ruda săracă a cuiva. De a fi cineva care nu-i suficient de bun pentru... Se opri și își feri privirea. Nu dacă într-o bună zi...

Lorelai și-ar fi dorit din tot sufletul ca el să-și ducă acele idei până la capăt. Niciodată nu-și dorise ceva cu atâta intensitate.

– Nu am vrut să te jignesc.

„Din nou", își spuse în gând. Era ridicol, dar îi mulțumea Cerului că animalele nu înțelegeau ce spunea. Altfel, probabil că le-ar fi pus pe fugă.

– Eu doar ți-am propus să devii parte din familia noastră. Tata e cel care a pomenit de ruda săracă.

– Nu vreau să dau nimănui ocazia să râdă de mine. Să mă desconsidere.

– Nimeni n-ar îndrăzni să o facă.

Era sigură de asta. Un bărbat ca el, cu înălțimea, forța și trupul lui musculos nu avea cum să fie pradă ușoară pentru filfizonii înfumurați.

– În plus, nu e chiar așa de rău, adăugă ea.

Văzându-l cum o privește, se grăbi să-i explice:

– Când ești batjocorit sau luat în derâdere, la un moment dat uiți. Și totul devine ceva care pur și simplu se întâmplă, apoi trece.

– Ceva care se întâmplă din cauza lui Mortimer?

Îi rostise numele de parcă ar fi scuipat smoală.

– Da, din cauza lui Mortimer. Și a celorlalți din jur.

– Din cauza gleznei tale?

Încuviință din cap rușinată. El își puse cu blândețe mâna pe genunchiul ei și începu să îi ridice ușor rochia până la glezne. Fata era doar în ciorapi. Nu purta niciodată pantofi în casă, căci îi suporta foarte greu. Amândoi fixară cu privirea glezna subțire, întoarsă în interior, într-un unghi grotesc.

– Așa te-ai născut?

– Nu. S-a întâmplat când aveam șase ani.

Curiozitatea blândă din glasul lui o făcu să răspundă și la întrebarea pe care o evitase dintotdeauna.

– Ce s-a întâmplat?

– Mi-am rupt glezna. Ca tine.

– Cum ca mine? întrebă el uimit. Doctorul Holcomb mi-a spus că glezna mea o să fie ca nouă până la sfârșitul anului. Deja aproape că pot merge. A ta de ce nu s-a vindecat?

Ea se mulțumi să ridice din umeri, năpădită de acel sentiment de rușine, redusă la tăcere de aceeași furie, copleșită de aceleași sentimente care o încercau de fiecare dată când venea vorba de beteșugul ei.

– Lorelai?

O bănuială cumplită i se insinuă în glas.

– Lorelai, cum ți-ai rupt glezna?

– N-am voie să spun.

Încercă să se ridice de lângă el, dar el o strânse de braț.

– Mortimer.

Din felul în care rostise numele, ea înțelese că îi descoperise acel secret pe care cu nici un preț nu avea voie să-l dezvăluie. Pusese în acel cuvânt toată bezna unei nopți fără lună. Și o mânie diavolească.

– Am călcat pe sabia lui de lemn. Purtam cizme și i-am rupt-o.

Ar fi vrut ca glasul să nu-i fie atât de sfârșit. Ar fi vrut să se simtă resemnarea la care se străduise să ajungă în mai bine de jumătate din viață.

– Așa că m-a lovit cu cizma până când mi-a rupt glezna.

Ash împietri. Părea că nici nu mai respira.

– Te doare? o întrebă după secunde bune de tăcere.

– Uneori, recunoscu ea.

– Doctorul ce a spus?

– Nu m-a văzut nici un doctor, pentru că tata n-a vrut să se afle.

Îl privi înspăimântată și se trase înapoi.

– Nu o să spui nimănui, bine? Nu o să-mi dezvălui secretul!

Se așteptase să vadă furie pe chipul lui. Să se întunece de mânie. Dar expresia lui împietrită o ducea cu gândul la un lac nemișcat, cu adâncimi nebănuite. Era o expresie aproape plăcută. Părea neînduplecat și ferm, dar calm, de un calm aproape nefiresc.

– N-o să suflu o vorbă.

El îi mângâie pletele cârlionțate, iar pe buzele crispate i se ghici o umbră de zâmbet.

– Dar nu o să se mai întâmple, continuă el.

Rostise cuvintele într-un fel ciudat, care o făcu să tresară.

– Ce vrei să spui?

El se uită în jos, spre cuibul corbului. Părea că brusc simpatizează pasărea cu pene ca smoala.

– Mai povestește-mi despre micul tău prieten de aici, încercă el s-o lingușească, mângâind corbul.

– Dar, Ash...

– E ziua mea, îi aminti el. Hai să nu ne mai gândim la trecut! Nici la viitor. Vreau să aflu totul despre corbul Attila și despre colecția ta de cuceritori și războinici.

Lorelai nu se lăsă prea mult rugată, căci pasiunea ei pentru animale era subiectul ideal pentru a-i distrage atenția. Începu să povestească plină de însuflețire cum îl găsise pe Attila țopăind disperat, cu aripa prinsă sub o piatră. Nu își dădea seama că Ash nu prea îi asculta povestea și că îi privea fix glezna, cu o lucire stranie în ochii ca de obsidian.

Preț de mai multe ore, el își ținu în frâu gândurile criminale și se jucă împreună cu ea cu animăluțele. Hrăni cu boabe de struguri țestoasele care se plimbau agale pe saltea și mângâie vulpițele poznașe. Lorelai nici nu bănuia că, deși își pierduse memoria, Ash știa sigur că era cea mai frumoasă aniversare din viața lui. Și mai știa că avea

în față o fată care le sărea celorlalți în ajutor, însă pe ea nu o ajutase nimeni. O fată care, în ciuda beteșugului de care suferea, își făurise o lume a ei, frumoasă și încântătoare. O lume care ar fi fost mult mai bună dacă din ea n-ar mai fi făcut parte un anumit frate. Ash era convins de asta.

Capitolul 4

Două săptămâni mai târziu, apăru ocazia ideală de a scăpa lumea de Mortimer Weatherstoke.

– Ești sigur că nu vrei să te însoțesc azi la Heybridge? întrebă Lorelai cu ochii strălucind de speranță.

Ash își plecă privirea, spunându-și că trebuia să se concentreze mai bine asupra drumului pe care avea de gând să se furișeze pe lângă mlaștinile de lângă Southbourne Grove. De fapt, știa prea bine că n-ar suporta să-i citească pe chip dezamăgirea după ce Lorelai avea să-i audă răspunsul.

Își trecu degetele prin iarba înaltă și smulse câteva fire pentru a alunga un roi de țânțari.

– Va fi o călătorie foarte plictisitoare, minți el. Sir Robert mi-a găsit un post de ucenic. Am de luat repede un costum de la croitor, pe urmă o să mă văd toată ziua cu niște bărbați în vârstă. Te vei plictisi de moarte.

Ura să o mintă, dar nu îi putea mărturisi ce intenții necurate avea.

– Cu tine nu mă plictisesc niciodată, spuse ea repede, împletindu-și degetele subțiri cu ale lui și prinzându-l apoi de braț cu cealaltă mână. Se plimbau des împreună, ea pășind mult mai ușor când se sprijinea de el. Și cred că mi-ar plăcea mult să te văd în costum.

El îi luă mâna într-a lui, făcând eforturi să nu o îmbrățișeze. Era cuprins de o emoție pe care o simțea de fiecare dată când se afla în preajma ei, pe care începea să o identifice și pe care spera din toată inima că într-o bună zi avea să i-o împărtășească și ea. Ideea de a purta costum nu-i mai displăcea acum, când aflase că ea s-ar fi bucurat să-l vadă astfel îmbrăcat. De când nu mai zăcea la pat, purtase doar cămășile vechi ale lui Mortimer, niște pantaloni și câteva veste prăfuite. Nu că l-ar fi deranjat. Pentru el, hainele erau doar un mod de a-și ascunde cicatricele.

Îi venea tare greu să își potrivească pasul după al ei, chiar și în zilele în care noroiul și mocirla nu înecau vastul conac al familiei. S-ar fi târât însă pe coate și în genunchi dacă ar fi fost nevoie, ca nu cumva să o facă să se simtă prost din cauza handicapului ei. Nu înțelegea cum reușea Lorelai, cu piciorul ei beteag, să parcurgă atât de des acel traseu dificil prin terenul mlăștinos.

De câteva luni, devenise oficial ajutorul ei. Calul de povară. Căra lăzi și animale din și în estuar. La început, glezna lui nu suportase prea bine drumul, dar apoi Ash constatase că, tot mergând pe acel teren moale și denivelat, devenise mult mai puternic și sigur pe picioare. Lorelai îi fusese de mare ajutor fiindcă știa toate potecile și îi arăta pe unde s-o ia ca să evite un ochi de mlaștină sau un iaz ascuns sub păpuriș.

Acele locuri erau sanctuarul ei și îi aparțineau în aceeași măsură ei ca vietăților care îl populau. În zori, fuseseră să-l elibereze pe șarpele Hannibal, căruia i se vindecase coada.

Lorelai aproape că nu vărsase nici o lacrimă la plecarea lui Hannibal. Ea și Ash rămăseseră tăcuți câteva minute, privind întinderea de câmpuri incredibil de verzi, pătate din loc în loc cu mici lacuri care dădeau până departe, spre mare. La orizont, apa și cerul se întâlneau, marcând curbura pământului, iar norii parcă se întreceau să ajungă primii la mal. Apoi se grăbiseră să se întoarcă la Southbourne, să ajungă la timp pentru plecarea lui.

– Nu-i corect că Mortimer te poate însoți, iar eu nu pot, se plânse ea.

– În ochii proprietarilor turnătoriei, Mortimer este reprezentantul tatălui tău, spuse Ash ridicând din umeri, părând că acceptă că așa stăteau lucrurile.

– Tata e de modă veche, nu crezi? Nu înțelege că trăim alte vremuri. Evită în continuare să se afișeze alături de oamenii din clasa muncitoare. Una peste alta, e doar conte. Iar strămoșii lui au obținut titlul pentru că erau niște industriași prea bogați ca să poată fi ignorați de Coroană. Își rezemă ușor capul de brațul lui. Pe măsură ce îmbătrânește, caută tot mai des pretexte să nu iasă din casă. Mai ales de când l-a lovit Mortimer.

– Hai să nu vorbim despre fratele tău! îi ceru Ash și îi strânse mâna. Foarte curând, avea să rezolve această problemă. Tatăl tău a fost foarte amabil, m-a ajutat să-mi găsesc de lucru. Pare convins că,

în câțiva ani, o să-l pot ajuta pe domnul Thatcher să administreze turnătoria sau pe domnul Robbins să conducă minele de sare. Cred că am șanse să mă descurc bine acolo.

Schimbase subiectul cu suficientă abilitate, iar ea mușcă imediat momeala.

– Tata și-a dat seama cât ești de inteligent. Iar dacă vei deveni un Weatherstoke, pentru el e foarte important să fii respectat în comunitate.

Și pentru Ash era important. Dacă reușea să-l înlăture pe Mortimer, care îi teroriza pe toți din jur, și dacă în următorii ani avea să avanseze profesional, poate că reușea să pună deoparte suficienți bani ca să îndrăznească să îi ceară tatălui lui Lorelai mâna fetei.

Ea îi întoarse brațul cu palma în sus, urmărind cu degetul liniile ciudate ale aripii dragonului pe care îl avea tatuat pe antebraț. De fiecare dată când se duceau în mlaștini, el își sufleca mânecile cămășii, iar ea nu se putea abține să nu-i atingă tatuajul.

Atingerea ei era ca un balsam. Avea degete fermecate, ce reușeau să aline și să-i potolească pornirile amenințătoare pe care le simțea mocnind uneori.

– Ești un mare mister, murmură ea, continuând să-și plimbe degetele delicate pe zona unde cicatricele întrerupeau desenul, mângâind ușor fiecare rană vindecată, fiecare porțiune de piele traumatizată.

Atingerea ei era diferită în zonele unde fusese ars cu leșie. De parcă l-ar fi atins o fantomă. Sau o amintire. Senzația fizică nu era la fel de puternică, dar asta nu-i reducea puterea de a-l alina. Din contră, parcă puterea ei vindecătoare era mai mare.

– Știu că nu prea vorbești despre asta, dar nu ți se întâmplă să te întrebi ce semnifica pentru tine dragonul tatuat?

– Uneori, răspunse el scurt.

Avea câteva idei, dar nici una nu-l convingea. Era oare indicația că făcea parte dintr-un regiment al armatei? Sau, poate, dintr-o grupare criminală? Cel mai tare îl deruta ce fusese scris lângă tatuaj. Deasupra dragonului rămăseseră literele RAE, iar sub el erau UAE. Celelalte litere fuseseră șterse de arsura leșiei, fiindu-i imposibil să își dea seama ce cuvinte formaseră cândva. Îl înnebunea efortul de a le desluși semnificația, așa că lăsase povestea cu tatuajul în trecut, acolo unde îi era locul.

– Te întrebi cu ce te ocupai înainte... Adică înainte să te găsesc?

– Deseori, răspunse el, cu toate că mai mult îl preocupa ce fel de duşman aproape că îl omorâse în bătaie decât cum își câștigase existența.

– Cred că e posibil să fi muncit în subteran, continuă ea. Ești palid, se vede că nu prea te-a văzut soarele. Iar după felul în care arăți, se vede că făceai o muncă fizică.

– Și te deranjează?

– Nicidecum. Ești perfect, șopti ea, apoi își duse mâna la gură ca să-și mascheze zâmbetul. Vreau să spun că forța te-a ajutat să ieși cu bine din încercarea cumplită prin care ai trecut. Iar pentru asta sunt foarte recunoscătoare.

El acceptă complimentul care îi încălzise sufletul, dar nu îndrăzni să facă vreun comentariu.

– Și eu sunt recunoscător. Au fost momente în care am crezut că n-o să mă mai ridic niciodată din pat.

– Cum spuneam, e cale lungă de la *acum* la *niciodată*. Se pot întâmpla atâtea!

– Așa e.

Chiar conta pe asta.

Dinspre golf, plutea o ceață sărată, care îi înconjură tocmai când ajunseseră la marginea pajiștilor uriașe de la Southbourne Grove, ascunzând vederii coloanele albe, impresionante ale proprietății. Lorelai se opri pe neașteptate și îl întoarse cu fața spre ea. O cută de îngrijorare îi apăruse pe fruntea sărutată de soare și, în loc să i-o netezească, așa cum și-ar fi dorit, el îi dădu după ureche o șuviță cârlionțată. Însă pletele ei rebele nu se lăsau îmblânzite prea ușor, așa că șuvița reveni la loc.

– Ash, dacă nu o să-ți placă nici la turnătorie, nici în mină? Nu cumva o să pleci? Din moment ce poți...

– Să plec? o întrebă el uimit. Unde să plec?

– Dacă poți merge înseamnă că poți fugi. Și dacă poți face asta înseamnă că te poți duce oriunde ai dori. Și o să scapi pe vecie de Mortimer.

– Eu nu fug de nimeni. „Cu atât mai puțin de Mortimer Weatherstoke." Locul meu e aici.

„Cu tine", continuă el în gând.

– Nu vrei să-ți afli trecutul? Să îți cauți familia? continuă ea, fără să fi ghicit declarația lui tăcută.

– Nu știu. Ceva îmi spune că în trecutul meu nu e nimic ce merită descoperit. Poate că, dacă aș căuta, aș găsi doar lucruri care o să te determine să nu mă...

Înghiți în sec. Nu găsea puterea de a da glas temerii care îl măcina deja de ceva vreme.

– Să mă determine să fac ce anume?

Păși mai aproape de el și îl îmbrățișă, mângâindu-i mușchii spatelui și lipindu-și fața de pieptul lui.

Ash ajunsese să se obișnuiască treptat cu gesturile ei bruște de afecțiune. Tânjea după ele și era conștient că, deși erau nevinovate, acele apropieri nu erau deloc potrivite din punct de vedere social. De fapt, atingerea ei era singura care nu îi provoca repulsie.

– Să te determine să nu mă mai stimezi.

O cuprinse ocrotitor cu brațele și își rezemă capul de creștetul ei.

– Nu știu de ce, dar am senzația că n-am fost o persoană pe care să merite să o cunoști.

– Merită să te cunosc acum, așa cum ești. Meriți totul.

Ash făcu eforturi să se controleze. Ar fi vrut să o strângă și mai tare în brațe, să o lipească de el cu totul. În schimb, se mulțumi cu acea îmbrățișare politicoasă, respectuoasă. I se părea că acel loc învăluit în ceață era raiul pe pământ. Vântul purta fuioarele de nori de colo-colo, iar timpul părea să stea în loc. Înceta să mai existe. Și, odată cu el, încetau să existe miile de motive pentru care nu trebuia să o iubească. Dar o iubea. Îi era limpede. O iubea îndeajuns ca să ucidă pentru ea.

– O să-mi fie dor de tine.

Îl privi cu ochii aceia azurii, în care se oglindea afecțiunea pe care i-o purta, iar frumoasele ei buze păreau mai arcuite. Simțea cum se topea lângă ea, iar îmbrățișarea lor nevinovată se transforma în ceva diferit.

– Ai fost sărutată vreodată, Lorelai?

Expresia ei gânditoare se transformă în nedumerire.

– Nu. Tu?

– Nu știu.

Și nici nu-l interesa să știe.

– Ah, da, normal că nu știi, tresări ea. Ce întrebare prostească! Sunt atât de ridicolă...

El îi întrerupse tirada lipindu-și buzele de ale ei. Sărutul nu-i era ferm, ci delicat, blând. Buzele lui o gustau, o savurau. Nu îndrăzni să-și folosească limba, cu toate că fiecare fibră din trupul lui tânjea după ea. O ținea în brațe pe fata pe care o iubea. Și tocmai de aceea era prudent și delicat.

Căci Lorelai era o fată. *O copilă.* Iar el nu mai era de ceva timp un băiat. Dorințele și sentimentele pe care le nutrea, foamea, ardoarea erau ale unui bărbat. Iar un bărbat trebuia să și le împlinească alături de o *femeie.*

Nu cu o copilă.

Ea se agăță de el și suspină. Răspunsul ei la sărut fu timid, dar încărcat de promisiuni. Sărutul lor pecetluia promisiunea unei legături ce se înfiripa între ei. Era o uvertură a unei simfonii a dorului pe care el avea s-o compună în timp.

„Te iubesc."

Mărturisirea plutea în aer. Voia s-o rostească, dar alese să nu-și dezlipească buzele de ale ei. Nu putea să-i spună acele cuvinte până când nu avea să comită fapta pe care o plănuise. Până când ea avea să își termine de jelit fratele. Ash știa că era bărbatul potrivit pentru ea. Și că, după ce avea să comită acel păcat de moarte, urma să își petreacă restul zilelor venerând-o pe ea. Salvarea lui. Zeița lui. Viața lui.

Nu-i păsa dacă avea să ajungă în iad pentru acea faptă, pentru că viața alături de ea urma să-i fie ca în rai.

Auziră pași grei apropiindu-se și se desprinseră unul din brațele celuilalt. Ea își duse degetele la buze și-l privi. Ochii îi străluceau, iar în lumina lor azurie se citea o expresie mai puțin angelică decât de obicei. O expresie diferită. Mai carnală.

„Te iubesc."

Cuvintele nu-i ieșeau din minte. Nici de pe buze.

Brusc, expresia ei se schimbă, iar teama luă locul uimirii.

– Nu pleca, șopti ea.

– Trebuie, gemu el, făcând eforturi să-și recapete suflarea.

– O să te întorci, da?

– Știi bine că da. Doar ți-am promis. Lorelai, două lucruri știu clar pe lumea asta: că soarele apune la vest și că mă voi întoarce la tine. Întotdeauna.

– Am o presimțire că...

Din ceață apăru Mortimer, care fu cât pe ce să se împiedice de ei. Ținea de frâu mârțoaga cu care Ash avea să călătorească până la Heybridge.

Mortimer părea încântat că îi întrerupsese.

– Azi dai drumul la două animăluțe, rățușco! rânji el batjocoritor.

– Mâine vă întoarceți, spuse ea, pentru a se consola.

– Hai s-o luăm din loc! ceru Mortimer. N-aș vrea să ratez întâlnirea asta.

Ash prinse iute căpăstrul pe care Mortimer i-l aruncase. Avu o tresărire de plăcere văzându-l nemulțumit de reflexele lui rapide și precise. Bărbatul acela parcă ocupa tot spațiul și respira tot aerul acolo unde apărea. În prezența lui, atmosfera devenea una de batjocură și teamă.

Până aici. Până azi.

Ash încălecă și se concentră asupra misiunii pe care avea s-o ducă la îndeplinire.

– Ai grijă de tine! strigă Lorelai.

Ash se întoarse să o mai privească o dată, iar ea își duse degetele la buze și îi transmise un sărut.

– O să mă întorc! o asigură el.

„Te iubesc."

Dacă ar fi știut că era ultima dată când o vedea, i-ar fi mărturisit.

Capitolul 5

După 20 de ani

Dacă Lorelai ar fi avut buzunare la rochia de mireasă, le-ar fi umplut cu pietre și s-ar fi azvârlit în râul Black Water, având drept ultimă dorință ca trupul neînsuflețit să-i fie aruncat în mare.

Privi pe fereastra dormitorului spre râul cu care simțea o legătură mai specială ca oricând. Soarele era la apus, iar ultimele raze se reflectau în apa cu sclipiri dulci-amărui de coral. Cât de liniștit părea totul! Perfect învăluit în pace. În ciuda aparențelor, ea cunoștea și înțelegea prea bine curenții puternici ai apelor și adâncimile înșelătoare.

„Luați-mă!“, implora în gând.

Ar fi făcut orice ca să scape de ce îi era sortit în acea zi. De acei oameni, de toți ochii care aveau să fie ațintiți asupra ei, asupra fetei bătrâne, timide și oloage de la Southbourne Grove. Aveau s-o urmărească cu priviri avide, să zâmbească văzând-o șchiopătând spre altar, unde urma s-o aștepte un bătrân cu față de mistreț și un temperament pe măsură. Un bărbat dornic să atingă o poziție socială mai bună printr-o căsătorie cu o fată ce provenea dintr-o familie nobilă. Un bărbat suficient de dornic să parvină încât fusese dispus să ia de nevastă o fată bătrână cu un beteșug evident.

După ce fuseseră transmise invitațiile la nuntă, toți oaspeții își confirmaseră degrabă participarea. Mai mult, erau șanse mari ca numărul invitaților să fie prea mare pentru mica biserică unde urma să aibă loc ceremonia.

Oamenii nu veneau pentru că le păsa ori pentru că țineau la ea. Pur și simplu voiau să asiste la ceremonie, sperând că aveau să aibă parte de ceva deosebit. Se știa deja că Mortimer se pricepea de minune să strice orice petrecere. Individul își pierduse la cărți atât sora, cât și casa și le oferise unui parvenit ai cărui părinți avuseseră

o fermă de porci. Nunta avea să fie o experiență de neuitat. Ce putea merge prost?

„Totul!" își spuse ea.

Tatăl lor trăsese nădejdea că Mortimer avea să se liniștească odată cu vârsta, iar cruzimea lui urma să se diminueze. Din păcate, anii nu făcuseră decât să i-o amplifice.

Moartea venise ca o alinare pentru Sir Robert. Ca o dovadă a milei divine.

Lorelai ar fi comis de mult un gest disperat dacă n-ar fi fost femeia care stătea îngenuncheată lângă ea, înfigând cu abilitate bolduri care să-i retușeze ținuta de mireasă.

– Draga mea, ai slăbit îngrijorător de mult, spuse Veronica Weatherstoke, cumnata ei. Dacă nu mă înșel, l-am auzit cândva pe domnul Gooch spunând că nu-i plac deloc femeile slabe.

– Așa este.

Privirile li se întâlniră și nu trecu mult până când trăsăturile delicate ale Veronicăi se schimonosiră de plâns.

Dumnezeule, nu mai plânsese de zeci de ani!

– Știi care e partea cea mai proastă?

– Care e, scumpa mea?

– O să fiu doamna Sylvester Gooch. Doamna Gooch! strigă ea, izbucnind apoi într-un hohot de râs isteric.

I se părea straniu că disperarea putea fi atât de amuzantă. Însă era conștientă că hohotele ei de râs puteau foarte bine să fie de plâns.

– Tocmai când credeam că viața mea nu poate fi mai penibilă și mai demnă de milă de atât!

Buzele Veronicăi schițară un surâs, dar ochii ei ca de smarald erau plini de tristețe.

– Dacă domnul Gooch ar fi fost un om bun, chiar n-ar fi avut importanță cum îl cheamă.

– De acord, zise Lorelai.

Tamerlan, motanul ei cu o singură ureche, i se frecă agale de fustă. Ea îl luă în brațe și îl mângâie cu dragoste, fără să îi pese că animalul lăsa păr pe orice haină.

– Când Mortimer a început să mă curteze, am crezut că nu-mi puteam dori nimic mai mult decât să fiu contesă de Southbourne. Mi se părea că e cel mai frumos titlu cu putință, își aminti Veronica. Iar acum...

Acum, Veronica Weatherstoke, tânăra soție a fratelui ei, cândva cea mai frumoasă fată din ținut, avea privirea speriată și prudentă a refugiaților de război. Și chiar avea să devină o refugiată, întrucât domnul Gooch ceruse cu insistență ca Mortimer și Veronica să se mute la oraș, pentru ca el să fie stăpânul proprietății Southbourne.

Lorelai luă mâna cumnatei ei și rămaseră așa câteva clipe.

– Dacă domnul Gooch va fi mulțumit de mine, poate va fi de acord ca tu și Mortimer să locuiți din nou la Southbourne Grove.

– O să-mi fie dor de tine.

Din pricina lacrimilor, ochii Veronicăi căpătară străluciri de jad. Își șterse ochii cu mâinile înmănușate, ca să nu lase lacrimile să curgă. Bănuiala lui Lorelai era că nu voia să șteargă pudra cu care încercase să-și acopere vânătăile de pe obraz.

Părul negru, creț și atent coafat al Veronicăi strălucea în soarele amiezii. Acea casă impresionantă fusese căminul ei vreme de patru ani, iar acum se vedea nevoită să îl părăsească, falită și umilită.

– Îți promit că te voi vizita cât de des voi putea, îi spuse Lorelai, pentru care acea promisiune devenise un soi de formulă sacră. Casa voastră din Southend-On-Sea nu e foarte departe. Și, din moment ce soții noștri au interese de afaceri comune, cred că ne vom vedea destul de des.

Lorelai își dădu seama imediat că încercarea sa de a o înveseli pe tânăra femeie eșuase lamentabil.

– Mortimer mi-a spus foarte clar că nu am voie să vin în vizită până ce nu rămân gravidă, șopti Veronica, ducându-și instinctiv mâna la burtă.

– Mortimer ar face bine să-și țină gura! izbucni Lorelai, făcându-l pe Tamerlan să-i sară din brațe, îndepărtându-se cu coada ridicată în semn de aversiune.

Veronica rămăsese însărcinată cu multe luni în urmă, dar pierduse copilul pentru că Mortimer găsise de cuviință să se răzbune pe ea pentru că pierduse la cărți conacul Southbourne. O lovise în burtă, iar a doua zi biata femeie începuse să sângereze.

Veronica încă era palidă și suferindă. Nu îndrăznea să surâdă, iar în rarele ocazii când era încântată de ceva, bucuria i se citea doar în roșeața din obrajii ca de porțelan.

– Tu măcar rămâi cu animăluțele tale. Estuarul va fi în continuare sanctuarul tău.

– Sper ca soțul meu să îmi permită să le păstrez pe toate.

– Străduiește-te să-i dăruiești un fiu! o sfătui Veronica. Poate că, dacă va avea un moștenitor, va fi îngăduitor cu tine.

Gândul unei relații intime cu logodnicul ei corpolent, care mirosea a ulei de motor și a slănină nu avea darul să îi aprindă simțurile. Nici ideea de a-i permite să o atingă... în acel loc. De a-și pune buzele de pește peste ale ei. Se înfioră și simți că i se face pielea de găină.

Își dorea să-l fi putut urî pe Mortimer, dar nu mai avea puterea să o facă. Într-un fel, știuse că fratele ei îi hărăzise o soartă cumplită. Ajunsese să-și dorească să știe exact ce-i pregătea. Spera din toată inima ca Veronica să nu devină una dintre victimele lui. Nu-l voia neapărat mort pe Mortimer. Îl voia departe. Își dorea din suflet să găsească o cale de ieșire, să le scutească pe ea și pe Veronica de suferință și de umilință.

– Lorelai, începu ezitant Veronica. Ți-a vorbit cineva vreodată despre noaptea nunții? Știi la ce să te aștepți, ce trebuie să faci?

Cu toate că o adora pe Veronica, Lorelai chiar nu-și dorea ca o femeie cu opt ani mai tânără să-i explice cum stăteau lucrurile cu privire la relațiile dintre soți. Se părea că ziua devenea tot mai greu de îndurat.

– În toți acești ani de când îngrijesc creaturi de tot felul, am căpătat câteva cunoștințe de bază despre împerecherea mamiferelor, răspunse Lorelai, făcând eforturi să nu-și trădeze oroarea care o cuprindea când se gândea la viitorul ei partener. Dacă ținem cont de vârsta și... dimensiunile domnului Gooch, mă îndoiesc că e capabil să se angajeze prea des în această activitate. Și cred că va dura puțin.

Veronica se întoarse, dar nu suficient de rapid ca să nu se observe cât o întristau acele cuvinte.

– Sper să ai noroc și să țină puțin. Dar sunt convinsă că experiența ta nu se rezumă la observațiile pe care le-ai făcut cu animalele.

– Am fost sărutată, șopti Lorelai. O dată.

– Și a fost un sărut plăcut?

– Ca un vis. Și mai bine de atât!

Douăzeci de ani. Douăzeci de ani trecuseră și încă îi simțea căldura, buzele voluptuoase, cu cea de jos ceva mai plină, intensitatea ce mocnea în ciuda eforturilor lui de a se stăpâni. Felul în care

buzele lor se atinseseră, se apăsaseră, se gustaseră. Dorința intensă, răvășitoare.

Fusese o creatură întunecată cu ochi fantomatici. O fantomă din alt timp. O fantezie. O pierdere prea dureroasă pentru a fi descrisă în cuvinte. Mai ales în acea zi.

Ash.

Speranța că avea să-l revadă murise de tot. Își plânsese toate lacrimile așteptându-l. Dar, în cele din urmă, acceptase zdrobitorul adevăr.

Probabil că el își amintise cine era, iar ceva sau cineva din trecutul lui se dovedise a fi mai important decât promisiunea de a se întoarce la ea.

„Două lucruri știu clar pe lumea asta: că soarele apune la vest și că mă voi întoarce la tine. Întotdeauna."

– Mă bucur pentru tine, spuse Veronica. Poate gândul la acel sărut o să te ajute în noaptea asta, când... Înțelegi? Și există unele lucruri pe care le poți face ca să grăbești...

– Lady Southbourne, Lady Lorelai, a sosit trăsura care vă va duce la biserică.

Lorelai trase aer în piept și se întoarse către lacheu.

– Mulțumesc... Hm...

Ce ciudat! Nu-l recunoștea. Credea că îi știa deja pe toți angajații de la Southbourne Grove. Nu cumva domnul Gooch își instala deja personalul? Ce neobrăzat! Cine era acel lacheu care intrase în încăpere cu pași atât de ușori încât nici una din ele nu-l auzise?

– Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc cum te numești.

– Moncrieff, milady, răspunse el, privind când spre Lorelai, când spre Veronica, dar ceva mai mult spre Veronica.

Sigur nu era genul de bărbat pe care l-ar fi angajat Mortimer. Fratele ei n-ar fi tolerat prezența unui bărbat mai înalt și mai chipeș ca el. Moncrieff avea părul des și bogat, de culoarea coniacului, prins în coadă. Avea frumusețea și aerul unui seducător libertin precum Casanova sau Byron, nicidecum expresia sobră, cumpănită a unui valet.

– Mulțumim, Moncrieff, coborâm imediat.

Bărbatul făcu o plecăciune fără cusur, apoi se întoarse pe călcâie și părăsi încăperea.

– Moncrieff, repetă Veronica clipind des, de parcă tocmai ar fi privit în plin soare. Sunt sigură că l-aș fi... că nu l-am... Este un angajat nou?

– Așa se pare.

Lorelai mai aruncă o privire în oglindă și aprecie că arăta suficient de bine pentru o nuntă mediocră. Purta o rochie simplă, cu irizații aurii, care îi scotea în evidență pletele ca mierea. Camerista ei îi făcuse o coafură elaborată, cu împletituri, lăsându-i libere câteva șuvițe groase, care îi coborau în valuri pe spate. De regulă, obrajii ei plini și rotunzi nu lăsau să i se ghicească vârsta. Însă Veronica avea dreptate – de când slăbise, trăsăturile îi trădau fiecare din cei 33 de ani. Arăta precum se simțea – trecută și apatică.

– Parcă ești o zeiță! șopti Veronica, punându-i pe cap tiara cu safire de la Southbourne și aranjându-i voalul.

– Parcă sunt un gibon, mormăi ea.

În mod normal, o cameristă sau o croitoreasă ar fi făcut ultimele ajustări, dar Veronica voia și știa să se ocupe singură de asta.

– Să-ți aduc bastonul?

Lorelai clătină din cap.

– Azi nu am de gând să-l folosesc.

La norocul ei, avea șanse mari să-și sprijine bastonul de rochie și s-o rupă până la altar. Ori să facă altceva la fel de jenant. Se grăbiră, atât cât putea Lorelai, spre trăsură.

Mortimer hotărâse că nu avea nevoie de alte doamne sau domnișoare de onoare și că Veronica era de ajuns. Contesa se strădui să ajute mireasa să urce în trăsură cu rochia intactă. Moncrieff fusese suficient de amabil să lase jos paravanul. Probabil era trăsura domnului Gooch, căci era de două ori mai mare și mai somptuoasă decât cele ale lui Mortimer.

Norii se adunaseră deasupra golfului, îndreptându-se spre râul Black Water. Erau nori grei de ploaie. În depărtare, se vedeau câteva ambarcațiuni legănate de valuri. Bărci, corăbii cu pânze și o ambarcațiune mare, întunecată, cu ciudat de puține catarge. Un vas cu aburi care pufăia în apropierea acelor maluri nu era o priveliște tocmai obișnuită. Maldon și Haybridge, se gândi ea, începuseră să atragă tot mai mulți industriași și comercianți și, din păcate, indivizi precum viitorul ei soț.

Pe o astfel de vreme, glezna o durea mai tare ca de obicei, dar nu avea încotro, trebuia să urce în trăsură. Un vizitiu înalt, purtând o pelerină neagră cu gulerul ridicat ca să-l protejeze de vânt, ținea în frâu un atelaj de patru armăsari negri și neliniștiți. Negrul se potrivea de minune ocaziei, credea Lorelai. Simțea că se îndrepta nu spre nunta ei, ci spre o înmormântare.

Odată urcată în trăsură, alături de Veronica, se luptă să alunge groaza și senzația că tot ce se întâmplase în acea zi fusese îngrozitor. Fiecare moment al zilei se dovedea mai cumplit decât precedentul.

Iar nunta avea să fie încununarea întregii glume odioase. Mai întâi, urma să fie condusă la altar de un frate care ar fi fost în stare să îi pună piedică doar ca să se distreze. Iar la altar, la capătul acelui drum ce se putea dovedi dezastruos, o aștepta un logodnic pe care îl văzuse doar o dată, în ziua în care o câștigase pe ea, dar și casa, și proprietatea, la o partidă de poker. Venise să o cunoască – sau, mai precis, să o măsoare din ochi ca pe o iapă de prăsilă – și păruse mai plăcut impresionat de conac decât de viitoarea mireasă.

Sylvester Gooch. Un individ cu ochi mici ca niște mărgele, cu fața umflată și fălci căzute, care părea că sforăia și când era treaz.

Serata ce urma să aibă loc după nuntă reprezenta o obligație pe care era nevoită să o îndeplinească. Avea să accepte felicitări lipsite de orice urmă de sinceritate, să se uite la dansatori de pe margine, căci beteșugul o împiedica să li se alăture, și încercând să nu se gândească la modul în care urma să se încheie seara. Noaptea nunții... Doamne, cum avea să o îndure?

Trebuia să o îndure. Altfel, ea și Veronica – ca să nu-l mai pomenească pe Mortimer – aveau să fie aruncate în stradă, iar vechiul nume Weatherstoke putea fi compromis pentru totdeauna. Mai rău, toate micile animale rămâneau fără adăpost, iar angajații care le îngrijeau aveau să fie dați afară. Prea multe suflete depindeau de ea ca să supraviețuiască. Iată cum Mortimer îi schilodea viața pentru a doua oară, obligând-o să îndure consecințele nesăbuinței și greșelilor lui.

„Blestemat să fie!" sudui ea adresându-se în gând norilor. „Luați-l și duceți-l înapoi în iad, unde îi e locul!"

Răspunzând parcă rugăminții ei, un tunet puternic răbufni deasupra gurii râului, unde norii deveneau tot mai groși.

– Groaznică vreme, murmură Veronica, luptându-se cu pana de păun a încântătoarei ei pălării. Sper că lacheul și vizitiul nu se vor îmbolnăvi după drumul acesta. Ploaia o să-i ude până la piele.

– Poate că ar fi bine să le spunem să facă dreapta, să evite traseul care ne-ar duce direct spre furtună. Și să nu mai ajungem la biserică, propuse Lorelai.

– Tentantă idee, suspină Veronica.

Trăsura se opri, sub privirile admirative ale invitaților întârziați. Lorelai își ținu răsuflarea când îl văzu pe Mortimer ieșind în grabă din biserică, împărțind coate în stânga și în dreapta ca să-și facă loc prin mulțimea de la intrare. Fața lui căpătase nuanța aproape grena a vestei pe care o purta.

– Nu pare încântat, spuse repede Veronica, iar fruntea i se acoperi cu broboane de sudoare, în ciuda frigului biciuitor.

Lorelai se strădui să nu remarce cu voce tare că spusele cumnatei ei nu descriau nici pe departe starea în care se afla contele de Southbourne, care se apropia vijelios. În ultimii ani, părul i se rărise și talia i se îngroșase simțitor, dar rămăsese aceeași matahală sadică de care învățase să se teamă din fragedă copilărie.

Lorelai evaluă rapid situația. Dacă reușea să coboare din trăsură înainte ca el să ajungă lângă ea, sosirea avea să fie remarcată, iar lumea urma să stea cu ochii pe ei. Prin urmare, riscul unei neplăcute confruntări fizice scădea simțitor. Se părea că Veronica gândea exact la fel și se aplecă rapid spre portieră înainte ca Moncrieff să își facă apariția și să le ajute să coboare. În ciuda rochiei ample, Veronica sări cu ușurință din trăsură, fără a mai folosi scara, apoi se întoarse să o ajute pe Lorelai.

– Repede, hai, acum! o imploră.

Lorelai își prinse în mână voalul lung de culoarea fildeșului și apucă mâna pe care i-o întindea Veronica. Coborârea ei nu fu tocmai la fel de grațioasă ca a cumnatei, iar vântul aproape că îi luă voalul pe sus.

Pași grei se apropiară, făcând pământul să se cutremure, iar lângă ele își făcu apariția vizitiul în negru. Îi priviră speriate silueta masivă și umerii largi, în timp ce bărbatul se îndrepta spre Mortimer cu aerul că era un invitat oarecare sosit la nuntă. Vântul îi făcea să fluture haina lungă de piele în jurul picioarelor lungi și puternice.

Ce Dumnezeu făcea?

Mortimer ridică acuzator și amenințător un deget spre ea, aruncându-i priviri crunte, inchizitoriale.

– Ai făcut ceva să-l pui pe fugă?

Lorelai clipi nedumerită.

– P-p-poftim?!

– Pentru Dumnezeu, ești bună la casa omului ca un cal șchiop. De logodnicul tău vorbesc! tună el. N-ai fost în stare să-l ademenești pe umflatul ăla nici la propria nuntă, ești o...

– Mă tem că eu sunt de vină că domnul Gooch nu este aici, spuse vizitiul pe un ton relaxat.

Cu o mișcare agilă, scoase din haină un pumnal cu lamă lungă și i-l înfipse lui Mortimer chiar sub bărbie. Apoi îl împinse încet și nu se opri decât în clipa în care vârful pumnalului pătrunse în creier.

Lorelai își văzu fratele murind. O moarte oribilă. Lentă. Și tăcută.

Limba lui afurisită căzu în iarbă când trupul greu pică în genunchi, apoi se prăbuși la pământ. Un sunet incert, sugrumat, ieși de pe buzele Veronicăi. Cele două femei se apropiară una de alta, mișcându-se instinctiv înapoi spre trăsură. Moartea și violența nu-i erau străine lui Lorelai. Dar la o asemenea scenă nu asistase până atunci.

Mortimer nu mai era. Oare chiar ea declanșase totul, prin dorințele necugetate de mai devreme? Oare dorința ei ascunsă de a scăpa de el stârnise un demon? Oare avea mâinile pătate de sângele fratelui ei?

Probabil urmară momente de agitație. Plânsete și țipete când cei de față își dădură seama ce se petrecuse. Lorelai nu auzi însă nimic. Simți că o cuprinse o oboseală cruntă și că puncte negre încep să-i joace în fața ochilor. Lumea parcă se clătina. Sau ea era cea care se legăna? „Nu. Nu acum!“ Nu se putea să leșine și s-o lase pe biata Veronica să îndure singură ce avea să urmeze! Vizitiul se întoarse spre ele și își dădu jos gluga care până atunci îi ascunsese chipul.

O scutură un fior de groază. Negru. Ca ochii lui. Ca părul lui. Ca durerea care o copleșise în toți acei ani în care nu se întorsese la ea. Ca furtuna care amenința să-i înghită pe toți la comanda unui zeu răuvoitor, a aceluiași zeu care îl trimisese pe el pe acest pământ. Nu-i putea rosti numele. Demonul din fața ei nu putea fi Ash. Era mai înalt. Mai masiv. Mai întunecat în toate modurile posibile.

Tocmai îi ucisese fratele. Fără vreo explicație, fără ezitare, fără vreun ritual. Iar acum pur și simplu o privea de parcă se aștepta să fie felicitat după o lovitură excelentă la crochet.

– Căpitane! strigă Moncrieff, oprind-o în momentul în care se pregătea să se năpustească asupra lui, neștiind dacă voia să-l atace ori să-l strângă în brațe. Cred că e momentul să ne retragem din povestea asta.

– Ai dreptate.

Cu pași mari și fermi, se întoarse spre capra trăsurii. Trăsura lui, își dădu seama Lorelai.

Avea simțurile amorțite. Era inertă. Îi fugea pământul de sub picioare. Până când bărbatul se apropie de ea. Un fulger străbătu cerul, dar nu asta o înfioră de spaimă, ci felul în care el se mișca. Mergea în două picioare, ca orice om, dar cu unduirile unui animal de pradă. În fiecare mișcare, se ghicea sălbăticiunea din el. În ochii lui lipsiți de milă, nu strălucea nimic. Nimic nu le dădea sclipire. Nimic din ei nu trăda furia criminală care împinge un om să curme viața altuia. De altfel, felul în care ucisese nu avusese nimic criminal. Fusese un gest calculat, cu o precizie letală, dus la îndeplinire cu un calm de gheață. Părea că făcuse asta de mii de ori. Poate de un milion de ori.

Nu, nu era cu putință! Mintea lui Lorelai făcea eforturi să îndepărteze imaginea fantomei ei iubite, pe care o credea moartă de mult. Se așeză în fața Veronicăi, care respira sacadat, încă în stare de șoc, și făcu tot posibilul să nu stea în calea lui. De-ar fi putut alerga! Însă nici un alergător bun nu i-ar fi putut scăpa acestui bărbat. Îl considerase înalt, dar se înșelase. Fusese înalt cu 20 de ani în urmă. De atunci, devenise uriaș.

– Urcați în trăsură!

Din cauza vântului, Lorelai mai mult îi citi ordinul pe buze. Veronica se grăbi să urce.

Mii și mii de negări, de întrebări și emoții îi vâjâiau în cap. Totul se amesteca într-un haos imposibil. Iar din toată avalanșa de gânduri și idei, îi ieșiră de pe buze doar două cuvinte:

– De ce?

Acele cuvinte spuneau totul și, în același timp, erau complet golite de sens. Ar fi vrut să mai spună ceva, dar gâtul și gura refuzau să o asculte.

– Am venit după tine, răspunse el simplu și rece.

– De ce? gemu ea din nou.

Dacă i-ar fi putut auzi răspunsul, dacă inima ar fi încetat să-i bată atât de tare, asurzitor de tare...

În ochii lui negri sclipi ceva, o indiferență rece, de care nu-l știuse vreodată capabil.

– Soarele apune tot la vest?

Simți că rămâne fără aer. Sperase că, în ciuda trăsăturilor sălbatice, în ciuda negrului strălucitor al ochilor și al părului, în ciuda cicatricelor inconfundabile, bărbatul din fața ei nu era el.

Încuviință din cap.

– Atunci hai în trăsură, Lorelai!

Ordinul lui avea ceva ce o revoltă, ceva ce îi atinse corzile dureros de sensibile ale sufletului.

– Soarele a apus la vest în toți acești 20 de ani.

Vorbise înainte să gândească și nu-și mai putea retrage cuvintele. Atunci, își dădu seama că greșise când crezuse că avea ochii negri. Fuseseră întunecați, însă abia acum vedea că se transformaseră în oglinzi abisale în care își putea vedea soarta cruntă ce o aștepta.

– Nu vrei să te urc eu în trăsură, îi spuse el calm. Încă am pe mâini sângele fratelui tău.

O amenința? Sau era o formă macabră de curtoazie? Întinse mâinile și îi arătă mănușile, ca să-i arate că vorbea cât se poate de serios.

Lorelai simți cum un gust amar i se urcă în gât. Se conformă ordinului, iar Veronica o ajută să urce în trăsură. Spre surprinderea ei, el urcă după ea și se așeză pe bancheta opusă.

– Cine ești? gemu Veronica. Ce vrei?

El se aplecă în față, întunecat și sinistru ca moartea, și își plecă batjocoritor capul.

– Îngăduiți-mi să mă prezint cum se cuvinte, Lady Southbourne. În Orient, mi se spune Dragonul Negru. În Africa, sunt cunoscut drept Pantera Mărilor. O căpetenie de pe coasta persană mi-a dat cândva titlul de Djinn al Întunericului. Am multe nume și chiar mai multe titluri, dar sunt, înainte de toate, căpitanul Bocetul Diavolului. În această parte de lume, sunt cunoscut mai simplu, drept Corbul.

Capitolul 6

– O să vină să ne salveze, nu-i așa? întrebă Veronica, făcând eforturi să-și păstreze cumpătul.

Ea și Lorelai stăteau aproape îmbrățișate în salonul căpitanului aceluiași vas mare și întunecat pe care Lorelai îl admirase cu mai puțin de o oră în urmă.

– Totuși, am fost răpite la nunta ta, după ce l-a înjunghiat pe... după ce Mortimer a... Se înfioră și înghiți în sec înainte de a continua. Mulți oameni au fost martori la crimă și probabil au anunțat deja autoritățile. Probabil întreaga marină e pe urmele noastre. De mult timp încearcă să pună mâna pe Corb, iar de data asta chiar îl vor prinde și-l vor spânzura pentru piraterie. Iar noi ne vom întoarce acasă.

Lorelai știa că Veronica avea intenții bune. Tot ce făcea era de bună-credință. Cuvintele pe care le rostea aproape cu disperare aveau darul să o calmeze.

– Ne vor căuta și vor bănui că în spatele întregii nenorociri este Corbul, dar cred că nici un martor nu l-a identificat pe răpitorul nostru, spuse Lorelai cu seriozitate. Purta haina aceea lungă și neagră, avea glugă pe cap și cred că nimeni nu putea să-l recunoască. Se știe că nu obișnuiește să-i lase în viață pe cei care îl văd.

– Mi s-a părut că te cunoaște.

Veronica îi aruncă o privire întrebătoare.

– Așa e, murmură Lorelai.

Cuvintele abia îi ieșeau de pe buzele amorțite și palide.

– Dar când l-am cunoscut nu era Corbul.

„Când îl iubeam", continuă ea doar pentru sine.

Veronica era o fire practică și punea repede lucrurile cap la cap, mai ales în momente de criză. De când devenise contesă de Southbourne, învățase să evite pericolele și căpătase, prin încercări repetate și uneori dureroase, abilitatea de a rezolva problemele. Lorelai își imagina uneori cum lucrează mintea cumnatei sale, parcă vedea

în desfășurare un uriaș mecanism. Ca să-și recapete luciditatea, Veronica trebuia mai întâi să se oprească din tremurat. Încă nu vărsase o lacrimă pentru soțul ucis.

Și de ce ar fi făcut-o?

Vasul se clătină și se cutremură în efortul teribil de a căpăta viteză. Cristalele lămpilor se ciocneau cu zgomot, iar ciucurii păturilor exotice care acopereau patul uriaș zburau în toate direcțiile. De pe masă alunecă și căzu cu zgomot o carte groasă, iar femeile tresăriră speriate.

Corabia avea doar două catarge, iar pânzele nu erau desfăcute când Veronica și Lorelai se urcară. Dar nici măcar ambarcațiunile cu aburi nu erau la fel de rapide și sprintene ca ea.

– Știi să înoți, da? întrebă Veronica. Dacă ne grăbim, putem să ne strecurăm prin geamurile astea înainte să se întoarcă ei. Dacă renunțăm la fuste, am avea șanse să ajungem înapoi în estuar înainte să fim prinse.

Se ridică și, sprijinindu-se de mobilă, ajunse până în dreptul ferestrei, care era surprinzător de mare.

– Suntem deja prea departe de mal, observă ea. N-o să reușim, mai ales pe o astfel de furtună.

Pe Lorelai o mânca pielea brațelor, acolo unde o atinseseră picăturile de ploaie. Mănușile rupte și murdare dispăruseră și nici măcar nu-și amintea când și unde și le scosese. I se părea ciudat, poate chiar amuzant că îi stătea mintea la astfel de nimicuri. Dar era mai bine să se gândească la orice în afară de piratul periculos care venise după ea. Se întrebă dacă nu cumva totul era doar un vis. Un coșmar plăsmuit de mintea ei obosită și alimentat de anxietatea de dinainte de nuntă. Poate că avea să se trezească în curând la Southbourne, obligată să retrăiască teroarea zilei nunții.

De data asta, fără crimă.

Fără Ash.

Dacă ar fi venit la ea, oare ar fi dorit să se trezească? Își înfipse unghiile în carne și tresări când durerea o săgetă. Măcar așa știa că era conștientă. Deși încă nu era convinsă că băiatul pe care îl iubise era acel bărbat care tocmai o răpise.

Veronica se chinui să deschidă fereastra.

– Mai bine mor înecată decât să îndur ce ne așteaptă pe corabia piraților. Cum poți fi așa de calmă? izbucni ea, aproape isterică.

Calmă? Așa era? Calmă. Cu siguranță, părea liniștită, însă de vină era faptul că nu se putea mișca. În realitate, nu era calmă, ci paralizată de groază. Șocată. Uimită. În suferință. Nu reușea să găsească un cuvânt potrivit care să-i descrie starea. Poate traumatizată?

Ash? El era Corbul? Cum?

Simțea că se produsese o ciocnire devastatoare între realitate și coșmar, iar ea și Veronica erau victime nevinovate.

– Lorelai, ce Dumnezeu, ajută-mă s-o deschid! țipă Veronica. Știm amândouă de ce e capabil Corbul, doar am citit în ziare. Și ai văzut cu ochii tăi ce i-a făcut lui Mortimer. Oamenii din echipajul lui n-au inimă. N-au mamă și n-au tată. Iar el e cel mai rău dintre toți!

– De-asta ar fi cel mai bine să vă potoliți.

Temperatura din cameră scăzu brusc, ca și cum o pală de aer înghețat l-ar fi însoțit pe bărbatul care tocmai își făcuse apariția în cabină. Până și norii negri de furtună deveniră mai întunecați, de parcă negura îl însoțea oriunde se ducea. O purta ca pe o mantie croită pentru diavol.

Lorelai înțelese brusc că se așezase pe patul lui. Sări în picioare și o căută cu mâna pe Veronica. Într-un fel, se simțea mai în siguranță în prezența celui mai temut și mortal pirat din ultimele sute de ani – care, culmea, avea chipul primei ei iubiri – dacă se agăța de singura ei prietenă.

Aerul lui rece și detașat părea și mai deranjant acum, când o privea de sus până jos, inspectând-o cu atenție. Ea o strânse mai tare de mână pe Veronica, iar aceasta interpretă gestul ca pe o dovadă că resimțea aceeași groază ca ea. În realitate, Lorelai încerca să-și reprime pornirea de a-și aranja buclele și de a-și îndrepta voalul care îi atârna de tiară.

Se gândi că arăta ca o epavă, udă până la piele, bătută de vânt, palidă și zgribulită.

De parcă ar fi contat cum arăta, se apostrofă ea imediat.

Pentru că ochii lui, acei ochi întunecați și goi, o priviseră cândva de parcă ar fi fost cea mai frumoasă făptură de pe pământ. Iar acum... nimic. Nu se citea nimic în ei.

Corabia părăsi golful, iar marea deveni la fel de agitată precum sufletul ei. Îi era tot mai greu să se țină pe picioare. Corbul înaintă spre ea fără grabă, dar concentrat ca un rechin care simțise miros de sânge. Nu trăda nici poftă, nici agresiune, nici anticipare.

Dar era înfometat. Lorelai o știa, o simțea. Nici ea nu știa cum. Pur și simplu, știa. La fel ca un animal de pradă, îi simți dorința, iar sentimentul acela îi făcu să i se ridice părul de pe ceafă. Iar fiecare fibră din trupul ei zvâcnea, dornică să fugă, să supraviețuiască.

Nu mai alergase de aproape 25 de ani. Și oricum fuga n-ar fi ajutat-o să scape de pe o corabie a piraților.

Pantalonii strâmți îi scoteau coapsele în evidență în timp ce pășea. Avea picioarele mult mai lungi și mai puternice decât și le amintea ea. Nenumărate tatuaje colorate, strălucitoare și imposibil de descifrat i se ghiceau sub cămașa albă, iar mușchii pieptului și ai brațelor, mușchi care erau doar în formare în tinerețe, i se încordau amenințător când se apropia de ea. Tânăr fiind, forța doar i se ghicea. Acum era dominatoare, impunătoare. O emana prin toți porii. Cândva, păruse periculos, dar acum devenise una cu pericolul. Teama pe care i-o inspira era imposibil de descris.

– Ce coincidență fericită că porți deja rochia de mireasă! spuse el, cu o voce complet lipsită de inflexiuni.

Lorelai făcu un pas înapoi, dar el o opri și îi desprinse ferm mâna din strânsoarea Veronicăi.

– Nu te atinge de ea! strigă Veronica.

– Vă atrag atenția, Lady Southbourne, că ultima persoană care a găsit de cuviință să îmi dea ordine zace acum pe fundul oceanului, răspunse el. Și ar trebui să-mi fie recunoscător că am fost suficient de milos ca să-i curm viața.

Veronica păli și, pentru o clipă, Lorelai se temu că avea să cadă din picioare.

– Nu-i nevoie să o amenințí pe Lady Southbourne. Îi vorbise calm, pe un ton egal, pe care și-l perfecționase timp de 30 de ani, trăind alături de un bărbat cu comportament violent și imprevizibil. N-o să-ți facem greutăți. Știi asta. Doar spune ce urmărești.

Felul în care o privea nu era câtuși de puțin binevoitor. Vădea chiar o undă de nemulțumire. Lorelai avea sentimentul că sub aparentul lui aer indiferent se ascundea o furie nemăsurată.

– Să nu-mi vorbești cum îi vorbeai fratelui tău, Lorelai. Nu sunt genul de bărbat pe care să îl poți controla.

– Nu voiam să...

Se încruntă, iar bărbia i se strâmbă ușor într-o parte. Gestul îi era dureros de cunoscut.

– Nu minți! Dacă ți-e teamă, arat-o! Dacă suferi, spune-mi! Altfel, e posibil să nu-mi dau seama.

Lorelai își simți gura uscată. Cum se făcea că și frazele inofensive sunau sinistru când le rostea el?

Încercă să îi facă pe plac.

– Mi-e teamă că îi vei face rău Veronicăi, recunoscu ea.

Bărbia parcă sculptată în granit se relaxă ușor, iar strânsoarea în care îi ținea brațul slăbi.

– Nu ți-e teamă că o să-ți fac rău ție?

Ei bine, din clipa aceea chiar începea să îi fie.

– Zău că nu te înțeleg, căpitane!

Moncrieff era, la rândul lui, atât de înalt, încât trebuia să se aplece ca să nu se lovească de pragul de sus al ușii. Purta o haină de un verde smarald cu guler din mătase neagră, ce părea să fi costat o avere.

– Corectează-mă dacă greșesc, dar nu ne petrecem cea mai mare parte a timpului străduindu-ne să evităm instituțiile și autoritățile de stat?

– N-aș zice că greșești, acceptă Corbul.

– Căsătoria e a doua instituție în care intri de bunăvoie în ultimele două luni. Îți zic drept că aș prefera să fiu înjunghiat la Newgate decât să-mi pun pirostriile. Scap mai ieftin, dacă mă înțelegi.

Îi făcu vesel cu ochiul Veronicăi, de parcă făcuse o glumă bună. Veronica clipi o dată. De două ori. Îl privea de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă străină.

Căldura brută a mâinii care o strângea o făcuse să-și piardă uzul rațiunii preț de câteva clipe, dar, chiar în clipa în care se pregătea să se înfurie că Moncrieff îndrăznea să vorbească astfel de față cu o proaspătă văduvă, Lorelai avu deodată o revelație cumplită.

Pirostrii? Nuntă? Ce spusese Corbul când intrase în cabină? Fusese atât de preocupată să analizeze diferențele dintre Ash și piratul din fața sa că aproape tot ce i se spusese îi intrase pe o ureche și îi ieșise pe cealaltă.

„Ce coincidență fericită că porți deja rochia de mireasă!"

Bătăile inimii i se accelerară ca un ropot disperat, iar toate simțurile i se alarmară, cuprinse de groază.

Cerule mare! Doar nu voia să spună că...

– Cu ce Dumnezeu te-ai îmbrăcat? Haină de catifea verde? mârâi Corbul, strâmbând din nas cu dezgust.

Era prima dată când avea o reacție clară la ceva, de la începutul întregii nebunii.

– Ce, nu-ți place? întrebă Moncrieff întinzând brațele și umflându-și pieptul musculos. Am cumpărat-o de la un negustor din bazarul turcesc. Culoarea e fără de pereche, dar omul nu reușea să vândă haina pentru că era al dracului de cald afară pentru catifea. Să îmi scuze doamnele vorbele nepotrivite! În alte condiții, zâmbetul seducător pe care i-l aruncă Veronicăi ar fi putut înmuia și cea mai virtuoasă femeie. L-am ales pentru această ocazie specială pentru că mi s-a părut că se potrivește cu ochii tăi.

Lorelai rămase cu gura căscată. Ce fel de om ar flirta în astfel de momente? Veronica refuză să îi arunce vreo privire, dar începea culoarea să îi revină în obraji. Chiar în nuanțe destul de aprinse.

– N-am găsit nici o Biblie, continuă Moncrieff pe același ton degajat și scoase o carte pe care o avusese la spate, sub betelia pantalonilor. Dar am confiscat din cabina lui Montez un exemplar din Enciclopedia Amiralității și Legislației Marine a lui Hornbrook. Va trebui să ne mulțumim cu ea.

Chiar și un bărbat bine legat ar fi avut dificultăți în a ține într-o singură mână acel volum deschis. Moncrieff o făcea cu cea mai mare naturalețe. După ce dăduse cu ochii de câțiva dintre membrii echipajului de pe Bocetul Diavolului, Lorelai își dădu seama că, de fapt, Corbul își alegea un anumit tip de oameni. În cazul lui Moncrieff, accentul sofisticat și comportamentul elegant erau în totală contradicție cu statura nerafinată. Moncrieff începu să dea paginile, iar inelele elegante și scumpe pe care le purta pe degete străluciră în bătaia luminii lămpilor.

– Să nu furi, să nu ucizi, să nu comiți adulter și așa mai departe, citi el. În mare, cam ce găsim și în Cartea Sfântă, doar că aici sunt aruncate și câteva cuvinte din domeniul nautic. Părerea mea e că ignorăm și poruncile din Biblie, și legile de aici. Deși, dacă este să fiu sincer, de cine ți-e mai frică? De Dumnezeu sau de Marina Regală Britanică?

– Nici de una, nici de alta, răspunse Corbul. Hai să-i dăm drumul!

– La ce să dăm drumul? întrebă Lorelai.

Nici nu rostise bine întrebarea și simți deja care era răspunsul. Dar i se părea atât de ridicol! Chiar imposibil. Făcea eforturi să se convingă că probabil interpreta greșit întreaga situație.

– Chiar așa!

Cartea se închise cu zgomot, iar femeile tresăriră. Moncrieff își schimbă un pic atitudinea, încercând să pară solemn. Strălucirea jucăușă din ochi spunea însă totul despre cât de serios era. Lorelai fu cuprinsă de panică și nu mai putu să ignore micile pete negre pe care le întrezărea într-o parte. Se întinse spre un scaun mare, împins sub o masă pe măsură, și își dădu seama că era tronul Corbului. Era îmbrăcat în catifea de un albastru atât de închis, încât într-o lumină puternică ar fi putut trece drept purpuriu. Brațele din lemn auriu cu ornamente complicate erau deosebit de frumoase. Se agăță de el.

– Nu cred că vorbești serios! strigă ea. Ash, te rog, pune capăt acestei șarade! Spune-mi ce se petrece!

Cu mișcări lente, dar perfect controlate, se aplecă spre ea până când chipul lui ca de brută ajunse la câțiva centimetri de al ei. Era atât de aproape, încât Lorelai îi putea vedea fiecare linie din complicata pânză de păianjen a cicatricelor de pe maxilar și de pe gât. Lumina lămpilor făcea să îi lucească straniu zonele care fuseseră cândva arse cu leșie. Iar ea observă că în locul în care se vedeau vechile răni, pielea nu-i era bronzată ca pe restul corpului. Bărbatul din fața ei mirosea a vânt și a sare.

– Dacă-mi mai zici o singură dată Ash, consecințele vor fi foarte neplăcute. El nu mai există.

Trăsăturile lui ca de piatră aproape că îi blocau respirația. Dar Lorelai avu senzația că, atunci când ea expira, nările lui se dilatau ușor, de parcă ar fi tras în piept aerul scos de ea. Nu. Acea creatură făurită din gheață și bezna nu era Ash. Atenția protectoare cu care obișnuia să o învăluie dispăruse. La fel tăcerile lui apreciative. Și adorația evidentă, dar respectuoasă. Fuseseră înlocuite de un aer dur și dominator, de o disciplină de fier și de o forță lipsită de scrupule.

– Atunci cine ești? șopti ea, simțindu-și inima în gât.

El își îndreptă spatele și domină din nou încăperea.

– Încă nu am idee, veni răspunsul încărcat de mister. Și de ce ar conta?

Lorelai îi privi gropița din bărbie, pe care i-o știa atât de bine, în timp ce el îi făcu un semn lui Moncrieff. Îl privi din nou cu ochii

acelei copile care îl iubise cândva. Regăsea în el o mulțime din vechile trăsături. Părul îi era tot des și negru cu reflexii albăstrui, deși cei 20 de ani care trecuseră de când nu-l mai văzuse lăsaseră ceva urme sub forma câtorva fire argintii în zona tâmplelor. Cutele ce i se formau în colțurile ochilor aveau aceeași paloare ca pe vremea când era doar un băiat. Ridul dintre sprâncenele lui negre, care îi dăduse mereu un aer sarcastic, rămăsese identic cu cel al lui Ash. Iar buza de jos era în continuare mai plină decât cea de sus, dându-i acea expresie inconfundabilă.

Buzele acelea le sărutaseră cândva pe ale ei. Iar ea tânjise după ele în acel vid format între momentele de atunci și prezent.

Acum, se temea de ele. Se temea de el.

O cuprinse un val de durere și de regret atât de intens, încât i se înmuiară genunchii. Bănuise mereu că Ash avea să devină un bărbat impozant, imposibil de ignorat. Își imaginase că își trăia viața în cine știe ce loc, cu cine știe cine. Își închipuise că era fericit. Altfel, nu-și explica de ce nu venise după ea.

Când Moncrieff își drese vocea un pic cam teatral, Lorelai înțelese motivul pentru care Corbul dăduse scurt și aprobator din cap înspre el. Moncrieff deschise cartea la întâmplare, prefăcându-se că citea.

– Căpitane, chiar o iei pe această femeie să-ți fie soție? La profit și în vremuri grele, la jaf și plăcere, la rău de mare și sănătate până când n-o să mai ai chef de ea?

– Am luat-o deja. E a mea, spuse el fără să o privească.

– Atunci, asta e tot. Prin puterea pe care mi-ai dat-o... tu, vă declar căpitan de pirați și soție. Vă felicit! Poți săruta mireasa.

– Ba nu poți! protestă Lorelai, văzând prea târziu că el nu făcuse nici un gest pentru a se apropia de ea. Nu sunt mireasa ta! Pe mine nu mă întrebi dacă îl iau de bărbat? i se adresă ea lui Moncrieff. Pentru că răspunsul e nu. Categoric nu!

Moncrieff râse cu poftă, ca la o glumă bună.

– Câți n-au încercat să-l ia pe căpitan! Ce te face, femeie, să crezi că tu ai putea, chiar dacă ai vrea?

– Suntem pe o corabie unde cuvântul meu e lege, îi aminti Corbul. N-ai dreptul să spui „da". Singurul tău drept e să faci ce zic eu.

– Bine, dar asta nu e o căsătorie legitimă, bolborosi ea. Nu va fi recunoscută în nici o țară din lume. Nu te poți căsători cu o femeie împotriva voinței ei.

– Vrei să spui că urma să te măriți de bunăvoie cu Sylvester Gooch? întrebă el ridicând o sprânceană.

– Nu, normal că nu, dar...

– Deci argumentul tău e nul.

Moncrieff dădu aprobator din cap, fluturându-și coada în nuanțe arămii.

– De sute de ani, femeile se căsătoresc împotriva voinței lor. Și, de obicei, căsătoria e, într-un fel sau altul, cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unei femei. Cu toate astea, multe își petrec viața stând pe urmele soților, așa cum un ogar umblă pe urmele unui evadat. Cum îți explici asta?

– Moncrieff! i-o reteză Corbul.

– Da, căpitane.

– Du-te și îmbată-te! E un ordin.

– Cu plăcere.

Salută fără chef și dădu să iasă din cabină. Se auzi un tunet puternic, iar cei patru așteptară ca sunetul să se piardă, ca și cum ar fi dorit să plece un musafir nepoftit.

– Ia-o și pe contesa Southbourne și condu-o la ea în cabină, mai ceru Corbul.

– Lorelai? scânci tânăra femeie, în clipa în care Moncrieff se așeză între ele, împiedicându-le să alerge una spre cealaltă.

– Aș putea să o îmbăt, se oferi el.

– Să nu îndrăznești să mă atingi!

Veronica se smuci atât de violent de lângă el, încât căzu pe pat.

– Vino fără să mai faci atâtea scene și n-o să fie nevoie să te ating.

Veronica se așeză la marginea patului, încercând parcă să se ascundă după unul dintre stâlpii baldachinului.

– Nu te las singură, Lorelai. Nu cu el!

– Aș putea rămâne și eu, zâmbi Moncrieff lasciv. De ce doar mireasa să se culce în noaptea asta cu un pirat? Dacă ai vrea, putem lua parte și noi la ceea ce va urma.

Veronica păli.

– Du-o într-o cabină cu un hublou cât mai mic, propuse Corbul pe un ton indiferent. N-aș vrea să comită vreun gest necugetat. Îmi e mult mai de preț vie decât moartă.

Agil și iute, Moncrieff o prinse de mijloc și o ridică pe umăr de parcă ar fi fost un sac cu cartofi.

– Știu exact unde o să-i stabilesc reședința, comentă el, în timp ce contesa se zbătea zadarnic.

Pana de păun îi gâdila buzele, iar el o smulse cu o strâmbătură dezgustată.

– Lorelai!

Strigătele disperate ale neajutoratei ei cumnate îi cereau să îi vină în ajutor, așa că Lorelai făcu un pas și prinse mâna întinsă de Veronica. Vru să avanseze, dar își simți umărul prins ca într-o menghină. Se întoarse spre Corb și îl apucă de piept, căutând pe chipul lui fie și o mică umbră de umanitate.

– Te rog, las-o să plece! N-o să te dea de gol, nu va spune nimănui nimic, dacă asta o să-i cer. Pe mine mă vrei, nu pe ea!

Bruma de speranță dispăru. El era la fel de rece și de distant ca până atunci.

– Știi zicala aceea minunată despre secrete? Singurul mod în care doi oameni pot ține un secret e dacă unul dintre ei e mort.

Moncrieff ieși, închizând ușa în urma lui. De pe culoar se auzeau în continuare strigătele și protestele Veronicăi. Lorelai simțea că i se frânge inima.

– Nu cumva tocmai ai amenințat că o vei omorî? Din cauza panicii, glasul îi era tot mai sugrumat. O să fie în siguranță cu dementul acela? continuă ea și încercă să se îndrepte spre ușă.

Se văzu nevoită să se oprească. Strânsoarea lui redevenise ca de oțel.

– Ai cuvântul meu că Veronica Weatherstoke nu va păți nimic câtă vreme tu faci ce ți se cere. Cât timp te supui.

– Dumnezeule! Chiar e nevoie să fii așa de violent?

Își regretă cuvintele imediat ce le rosti. Se întrebă dacă aerul lui sumbru nu devenise de-a dreptul sinistru la auzul vorbelor ei.

– Tot ce știu e că violența m-a ținut în viață în toți acești ani. E tot ce îmi amintesc. Și, ca să fiu cinstit, în clipa în care voi ieși din cabină, voi porni la război.

– Du-te atunci! Du-te direct în iad!

– Probabil o să ajung și acolo într-o bună zi.

Îi desprinse degetele albe încleștate pe tron și o trase spre el. Era conștient de forța și de propria putere, pe care și le putea manifesta sau tempera cu un control ieșit din comun.

– Dar la noapte am voie să fac *asta*.

Privirea i se opri asupra buclelor ei, iar Lorelai fu cuprinsă de panică.

Oh, Doamne! După orice căsătorie urmează noaptea nunții, iar Corbul era pe cale să-și ceară drepturile.

Capitolul 7

De câte ori nu visase acel moment? De câte ori nu și-l imaginase pe Ash gonind spre ea călare pe un cal alb, răpind-o din întinderile mlăștinoase ale conacului și dispărând în ceață alături de ea? În toate fanteziile ei, ajungeau să se căsătorească. El o săruta cu blândețe și cu tandrețe, tratând-o cu același respect cu care se purtase în ziua în care se făcuse nevăzut. În ziua despărțirii lor. Cum era să ghicească pe atunci că promisiunea de a se întoarce după ea fusese, de fapt, o amenințare?

Lorelai începu să tremure când degetele lui îi atinseră pielea gâtului, ascunsă de voal, dar se strădui să rămână dreaptă și demnă. Degetele lui se împleteau cu șuvițele ei, ignorând faptul că părul îi era ciufulit, iar de coafura elaborată de dimineață se alesese praful. Brusc, mâna lui îi cuprinse ceafa.

– Ce... ce faci?

– Când eram tineri, purtai mereu părul desfăcut, spuse el și începu să-i caute și să-i scoată acele de păr.

– N-n-u mai sunt t-t-tânără, se bâlbâi ea. Acum trebuie să-l țin pieptănat în sus. Așa cere eticheta. Nu pot să...

Dumnezeule, chiar aveau o discuție despre coafuri într-un asemenea moment?

– Aici nu există etichetă. Nici convenții sociale, o întrerupse el, trecându-i pletele peste umeri. Aici poți face ce vrei.

– Dacă e așa, aș vrea să plec. Să mă duc acasă.

Din pieptul lui amplu ieși un fel de chicotit, mai degrabă un sunet amuzat.

– Dă-mi voie să reformulez.

Își coborî buzele până aproape de umărul ei aproape dezgolit de tăietura amplă a rochiei aurii. O trecură mii de fiori izvorâți parcă din străfundurile uitate ale ființei ei. Senzația era atât de intensă, încât i se încleștă stomacul și i se făcu pielea de găină.

– Nu poți să faci ce vrei, dar poți să faci ce vreau.

Corbul o trase și mai aproape, iar Lorelai rămase ca paralizată. Nu găsea nici măcar forța de a i se împotrivi. Buzele lui păreau pregătite să le cucerească pe ale ei. Erau umede și întredeschise, gata să...

„Nu."

Lorelai respinse gândul că acel pirat putea distruge amintirea cea mai dragă sufletului ei. Dacă ar fi sărutat-o, sărutul n-ar fi semănat nici pe departe cu acela pe care i-l dăduse Ash cândva.

Dacă era groaznic?

Sau, și mai rău, dacă îi plăcea? Dacă el reușea să o facă să-și dorească acel sărut? Dacă această reîncarnare demonică a lui Ash reușea să o tulbure și să îi trezească simțurile așa cum i le trezise Ash când era doar o copilă și se agăța de brațele lui? Căci, Dumnezeu îi era martor, Corbul avea farmec, o charismă întunecată cum nu-i mai fusese dat să cunoască și care îi înnebunea deja simțurile.

Își lăsă bărbia în piept, folosindu-și tiara ca pe un scut. Sau, mai bine zis, ca pe o armă. Cineva mai puțin abil s-ar fi trezit imediat cu un safir Weatherstoke direct în ochi. Înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, el o întoarse cu fața spre pat. Stând în spatele ei, o cuprinse cu un braț chiar deasupra sânilor. Îi smulse tiara și voalul și le aruncă pe jos, fără să țină seama de valoarea nestematelor ce împodobeau coronița.

Ea nici nu reacționă, căci întreaga atenție îi era concentrată asupra patului din fața ei. Salteaua decadentă era împodobită cu atâta mătase, încât Salomeea ar fi fost invidioasă. Aparținuse haremului unui sultan. Era cusută cu fir de argint ce desenau forme senzuale dintr-un capăt în altul al amestecului viu de țesături. Nu semăna deloc cu patul matrimonial în care se așteptase să-și îndure soarta din noaptea nunții.

Rămaseră tăcuți și nemișcați câteva clipe, respirând precipitat, în timp ce furtuna dezlănțuită legăna corabia. Picioarele lui puternice le mențineau amândurora echilibrul. Coapsele lui încordate se sprijineau de posteriorul ei ca într-un dans neliniștitor pe podeaua mișcătoare de sub ei. Din comoditate, Lorelai dorise ca rochia de mireasă să nu aibă crinolină și alesese o rochie cu trenă. Regreta alegerea în acele momente când simțea, prin materialul subțire, fiecare formă, vibrație și încordare a trupului lui lipit de al ei. Simțea, din felul în care respira, că temutul pirat nu era, în acele clipe, tocmai rece și distant.

– Unde ne duci? îndrăzni ea, încercând să-i distragă atenția de la patul ademenitor din fața lor.

– Oriunde vreau.

O ținea în continuare strâns lipită de el, iar Lorelai îi simțea excitația. Degetele lui îi umblau prin păr. Îi șoptea ceva, dar ea nu auzea nimic altceva în afară de propriile bătăi nebunești ale inimii. Buzele lui avide îi atingeau pielea, lăsând parcă dâre de foc. Se oprea din când în când, preț de câteva clipe ce păreau o eternitate, ca să tragă adânc aer în piept, de parcă ar fi dorit să-i inspire esența, să se umple de ea.

– După toate câte s-au întâmplat, spuse el, expirând adânc, după 20 de ani, ești a mea.

Ceva din vocea lui o făcu să înghețe. Nu de frică, ci din cauza altui sentiment asemănător. Era prima dată când din timbrul vocii lui răzbătea ceva omenesc, odată cu un amestec teribil de negură și uimire. De parcă ar fi fost la fel de uluit ca ea că trăiau acele clipe.

Mii de întrebări nu-i dădeau pace. Ar fi vrut să le dea glas, dar se simțea prea lașă. Ash i-ar fi răspuns cu răbdare la fiecare. Dar Corbul? Nimeni nu știa de ce ar fi fost capabil.

Deodată, el o aplecă deasupra patului, iar șoldurile lui îi blocară orice mișcare. Lorelai scoase un țipăt de groază când el începu să-i desfacă panglicile rochiei. Când îi simți, prin materialul pantalonilor, mădularul întărit, Lorelai trecu de la panică la acțiune. Se întinse pe burtă pe pat și începu să dea din picioare, lovindu-l pe Corb chiar și cu piciorul beteag. Apoi reuși să se târască pe partea cealaltă a patului. Nu era chiar cea mai demnă retragere, dar era eficientă.

Acum stătea față în față cu spaima mărilor, de care o despărțea doar un pat. Iar Corbul o privea sălbatic și posesiv. Nu se așteptase să-și afișeze atât de fățiș sentimentele, de vreme ce până în acea clipă chipul îi fusese impenetrabil.

Spre surprinderea ei, el nu făcu nici o mișcare. Nu încercă să o prindă.

– Nu sunt a ta, declară ea curajoasă.

Intenționase să spună mai mult de atât, să-i bage mințile în cap acelui barbar, dar simțea o apăsare cumplită în piept și îi era tot mai greu să respire, dar și să vorbească. Privirea i se încețoșă, iar trăsăturile lui dure parcă se dublară, chiar se triplară, la fel ca strălucirile lămpilor. Lorelai nu știuse până atunci ce însemna cu adevărat

să îi fie frică. Își trăise viața la cheremul unui individ cu un temperament imprevizibil, căruia îi plăcea să-i chinuiască și să îi abuzeze pe cei din jur. Dar neliniștea pe care o simțea în preajma lui Mortimer nu o pregătise pentru teroarea absolută, fatală, pe care o simțea în acea clipă.

Crezuse că știa ce înseamnă să fii neajutorat.

Ei bine, nu știa. Nici pe departe.

O parte din ea era uimită de el, de acel bărbat creat din putere letală și ferocitate absolută. În urmă cu mult timp, când era băiat, îl ținuse în brațe în timp ce el tremura de durere și de frică. Îi dăduse părul închis precum cerneala din ochii gravi și îi smulsese zâmbete de pe fața încordată.

În acel moment, nimeni nu ar fi crezut că acel lucru fusese posibil. Oare amintirile ei erau o minciună? Nu o atinsese niciodată cu un respect tandru? Mereu fusese o bestie dură și violentă?

„Ash, unde ești?"

El nu era acolo. Nu era cu ea, în acea cameră. Nu era în răufăcătorul sinistru care își încorda mușchii cu o putere devastatoare.

Pe Lorelai o ardea pieptul, iar inima i se zbătea ca într-o cușcă. În cele din urmă, corpul o forță să dea afară o gură de aer pe care nu-și dăduse seama că o ținuse prizonieră în plămâni. Mișcarea atrase privirea Corbului către pieptul ei.

Când se uită în jos, își dădu seama că îi alunecase corsajul desfăcut până în talie, iar corsetul îi împingea sânii destul de sus încât semilunile roz ale areolelor se iveau pe deasupra, carnea abundentă tremurând în același ritm cu fiorii ce îi străbăteau restul corpului. Dacă ar fi purtat camizolul de bumbac, ar fi ferit-o de privirea lui. Însă cămășuța franțuzească transparentă a Veronicăi, atât de subțire încât cu greu putea fi numită cămășuță, strălucea ca aripile unei păsări colibri, mai mult dezvăluind decât să acopere.

Cu un scâncet, își ridică iute corsajul până la umeri, prinzându-l de decolteu.

Lumina unui fulger transformă ochii bestiei în chihlimbare argintii, care străluceau la fel de fierbinți ca oțelul încălzit.

– Vino aici, Lorelai, îi ordonă el.

Vocea îi era mai puțin sigură decât înainte sau doar i se păruse?

– Nu sunt soția ta. Nu poți să-mi dai ordine, de parcă aş fi un membru al echipajului tău. Dacă sunt aici împotriva voinței mele nu înseamnă că îți aparțin.

El își schimbă poziția capului.

– În privința asta greșești, Lorelai.

El vorbi printre dinți, întinzându-se peste pat în timp ce ocoli unul din stâlpi.

– Nu o să-mi placă, amenință ea, făcând un pas în spate.

Oare o transforma într-o mincinoasă?

Piratul ajunse la capul patului și numai un colț o separa pe Lorelai de soarta ce o aștepta. Iar el stătea în fața ei din nou, ca un turn întunecat cu o grație satirică. Un bărbat care se mișca atât de ușor, încât ea nu îi observă pașii. Umbra îi ajunse la ea înaintea lui, iar acum era destul de aproape ca să-i simtă respirația.

– Îți promit că țipetele tale vor fi de plăcere, nu de durere.

Lorelai simți din nou că nu se putea mișca, în timp ce cuvintele lui îi stârniră un tremur în pântec. Fu hipnotizată de ceva străin și familiar în același timp din ochii lui întunecați. Piratul nu clipi. Nu întrerupse contactul vizual, așa cum ar fi dictat legile umane și cele sălbatice.

– Nu a mai rămas nici un pic de bunătate în tine? Un scâncet îi scăpă în timp ce lacrimile îi ardeau tâmplele. Chiar însemn atât de puțin pentru tine?

– Atât de puțin?

El păru intrigat, apoi afișă o expresie ce nu putea fi citită.

– Am supraviețuit, făcu el o pauză. Clipi, după care păru că se răzgândește. Am traversat orizonturi pentru tine, Lorelai.

Se întinse să îi mângâie maxilarul, obrajii, buzele care îi tremurau. Se opri la râul de umezeală de pe tâmplele ei și îi șterse o lacrimă, pe care o frecă între degete și o examină ca și cum ar fi fost o substanță necunoscută.

– Te urmăresc de câteva luni.

– De câteva luni? spuse ea uimită, mintea ei încercând să înțeleagă ce îi spunea.

– Am venit după tine în momentul în care m-am întors în Anglia.

Înapoi în Anglia? Unde fusese? Unde fusese 20 de ani? De ce nu venise după ea în momentul în care pășise pe pământ britanic?

– Te-am spionat în estuar, continuă el. Cum învățai o vidră orfană să înoate. Și m-am hotărât să-ți dau cât mai multe zile posibile fără mine. Mă tem că e singurul lucru bun pe care pot să ți-l ofer. Am așteptat cât de mult am putut. Își încleștă pumnii. Dar nu puteam să te văd căsătorită cu alt bărbat. Așa că acum suntem aici și nu mai e nimic de făcut în privința asta.

– Vorbești de parcă nu ai nici un control asupra situației, se minună ea.

– Așa este. Mereu a fost. Corbul părea că se scuza, lucru în același timp terifiant și absurd. M-am născut în momentul când te-am auzit spunându-mi să trăiesc, iar de atunci ai fost a mea. Ai dreptate, Lorelai, nu pot face nimic în privința asta.

– Atunci poate că ar fi trebuit să te las să putrezești sub acel frasin.

Lorelai voia să îl rănească. Să îl îndepărteze cumva, până ce putea să preia controlul asupra situației.

– Poate că ar fi fost mai bine pentru amândoi.

Se jucă distrat cu o buclă de la tâmplă, una dintre șuvițele care nu puteau fi îmblânzite și îi încadrau fața.

Apoi palmele lui i se plimbară în josul gâtului, spre umeri. Erau chiar mai aspre decât și le amintea ea, iar bătăturile le simțea ca șmirghelul pe pielea ei fină. Cu un gest felin, piratul își lipi obrazul de al ei, barba înțepându-i fața, în timp ce el părea să îi inhaleze parfumul la fel cum ar fi savurat un vin scump înainte să-l guste.

Capul lui întunecat se aplecă spre gâtul ei, plimbându-și buzele pe el. Căldura respirației lui transformă atingerea limbii lui într-o arșiță, făcând-o să simtă ceva umed și trădător între picioare.

Dorința înflori, iar panica își făcu și ea loc, alungând senzația de teroare cu un fior amețitor. Lorelai nu putea să permită să fie supusă. Nu de el. Nu așa. Nu până când nu îl găsea pe Ash în prădătorul cu ochii goi.

Genunchiul lui Lorelai lovi carnea tare înainte ca tânăra să se hotărască să lupte. Fugi pe lângă el, în timp ce un mârâit evadă din gâtul lui, urmat de blesteme înfiorătoare.

Ea speră să pună masa între ei, pentru a câștiga puțin timp.

Nu se gândise însă mai departe. Unde putea să se ducă pe un vas nefamiliar? Ce o aștepta de cealaltă parte a ușii?

Corabia se înclină brusc, iar piciorul stâng al lui Lorelai atinse pământul cu mai multă forță decât putea suporta. Plânse de durere când glezna ei cedă și căzu în față, mușcându-și buza destul de tare ca să sângereze în urma impactului cu podeaua.

Lacrimile deja nu mai curgeau de frică sau de durere, ci din cauza frustrării. Arăta ca o toantă întinsă pe podea. În ciuda antipatiei din ce în ce mai mari față de Corb, nu voia ca Ash, dacă mai rămăsese ceva din el, să o vadă umilită astfel.

Poate că el se enervase destul de tare cât să o omoare înainte să apuce să-și ridice capul. Atunci nu ar mai fi trebuit să-și înfrunte propria umilință.

El fu lângă ea într-o clipă, o întoarse, o ridică și o strânse la piept. Așa cum făcuse ea cu mult timp în urmă. Lacrimile lui Lorelai deveniră o furtună torențială. Încercă să nu-și aducă aminte când plânsese ultima oară în brațele lui. Ultima dată când arătase ca o toantă în fața lui. Fusese din cauza unui corb.

Fără să spună un cuvânt, o conduse spre pat. Lorelai încă șchiopăta. O făcu să se așeze, ignorându-i protestele. Apoi Lorelai încetă să i se mai opună. Chiar și când el duse mâna spre buzunarul pantalonilor.

– Hai, dă-i drumul! Să se termine odată, spuse ea, aproape plângând, strângându-și brațele la piept într-o ultimă încercare de a-și proteja intimitatea. Prefer să mor decât să-ți fiu soție.

El împietri, cu mâna pe jumătate scoasă din buzunar.

– Crezi că o să te ucid?

– De ce nu? L-ai ucis deja pe Mortimer. Și nu oriunde, ci în fața bisericii, a lui Dumnezeu și a zeci de martori. N-ai avut nici o ezitare, nici o...

– Știu din experiență că ezitarea e principala cauză a morții.

Scoase din buzunar o batistă și o flutură ca și cum asta l-ar fi ajutat să-și demonstreze teoria. Lorelai era cel puțin surprinsă. Tocmai îl lovise în zona intimă. De ce nu era negru de furie? Cum de nu-i aplica cine știe ce pedeapsă cumplită, cum știa că fac pirații?

– De ce îl plângi?

Tonul lui nu era mânios, ci confuz. Lorelai observă că el evita să-i spună fratelui ei pe nume.

– La naiba, ți-a rupt piciorul! Ți-a omorât animalele și te-a făcut să le mănânci. Și mă îndoiesc că ultimii 20 de ani alături de el au fost

un deliciu. Nici nu-și putea imagina cum fuseseră acei ani. Spune-mi că nu te-a impresionat așa de tare moartea lui încât o să începi să-l jelești!

Rosti cuvintele cu un dezgust evident, scoțând la iveală un temperament pe care Lorelai îl crezuse rămas în trecut.

– Pe Ash îl jelesc, pufni ea, ștergându-și nasul. Pentru că el a dispărut pe vecie, iar un străin i-a luat locul. Ash n-ar fi comis niciodată o faptă atât de monstruoasă. Nici măcar față de Mortimer.

– Ai și nu ai dreptate, se strâmbă el.

Păru că vrea să continue, apoi se răzgândi și își aținti asupra ei privirea mai curând plină curiozitate decât de regret.

– Mi-ai zis cândva că, pentru a deveni un monstru, trebuie să faci ceva monstruos. Iar în timpul petrecut în tinerețe la Southbourne, Ash bănuia că, în acel trecut pe care nu și-l amintea, făcuse ceva cumplit. Din ziua în care ne-am despărțit, sunt convins că tot ce se temea Ash că făcuse era, de fapt, o joacă de copil.

Lorelai îl asculta uimită cum vorbea despre el însuși la persoana a treia. Corbul își întinse mâinile spre ea, cu palmele în sus.

– Acum, aceste mâini sunt pătate de sânge. Atât de mult sânge, încât s-ar înroși canalul pe care tocmai navigăm. Dar nu de aceea mi-a fost atât de ușor să-l omor pe fratele tău, continuă el, strângând pumnii. Crede-mă, Lorelai că, dacă tu n-ai fi fost de față, n-aș fi avut generozitatea de a-i oferi o moarte atât de lipsită de durere!

Ea închise ochii la amintirea momentului în care pumnalul străpunsese gura deschisă a lui Mortimer.

– N-a fost o moarte lipsită de durere. Cel puțin nu a părut. Acum ce o să faci, o să-mi arăți și mie cum e? Voise să-l provoace, dar spusese cuvintele aproape în șoaptă. Asta e? Despre asta e vorba în această așa-zisă noapte a nunții? Vrei să plătesc pentru păcatele lui Mortimer? Să verși sângele a doi oameni nevinovați în aceeași zi?

– Sânge ? Nevinovați? se încruntă el confuz.

– Virginele sângerează, nu? întrebă ea, privindu-l drept în ochi.

El coborî privirea, apoi închise ochii și expiră adânc, aproape cavernos.

– Ești încă fecioară, șuieră el. După atâția ani?

Degetele i se încordară ca niște gheare, apoi se relaxară brusc.

Înainte ca Lorelai să-i poată răspunde, el ajunse deja la ușă. Se rezemă cu o mână de ea și apucă strâns clanța ca și cum în orice

clipă putea apărea cineva care l-ar fi târât de acolo. Formele ciudate și întunecate ale tatuajului i se vedeau pe sub cămașă. Parcă prinseseră viață și se mișcau în ritmul respirației lui greoaie. Apăsă clanța și se întoarse spre ea.

– Nu poți fi atât de oarbă încât să crezi că Mortimer era nevinovat.

Cu mâinile tremurând, Lorelai își șterse lacrimile.

– A făcut lucruri cumplite, dar nu era un ucigaș. Nimeni nu merită să moară cum a murit el.

– Ba era un ucigaș!

Corbul evită să o privească, dar degetele aproape că i se albiseră de la forța cu care strângea clanța.

– Și merita să moară de 7 000 de ori!

Lorelai rămase blocată și aproape că scăpă rochia pe care încă o strângea în dreptul pieptului. 7 000 era un număr foarte precis.

– Ce spui acolo? De ce 7 000?

– N-are importanță.

El deschise ușa, iar Lorelai tresări.

– Lovitura abilă pe care mi-ai dat-o cu genunchiul te-a salvat de consumarea căsătoriei.

Tot nu se uită la ea și, din motive neștiute, asta o bucură.

– Culcă-te, Lorelai, dar nu-ți face iluzii. O să primesc ce-mi doresc. Vei fi a mea.

– Niciodată! strigă ea.

El ieși, închise ușa și o încuie. Și, într-un moment de slăbiciune nemaivăzut, Corbul își sprijini fruntea de bariera de lemn și oțel pe care o pusese între ei. Inspiră adânc și repetă cuvântul pe care de 20 de ani și-l spunea la finalul fiecărei zilei.

– Întotdeauna.

Capitolul 8

– Fir-ar a dracului de treabă! scrâșni Corbul, smulgându-și cămașa și lăsând ploaia să-l învăluie.

Durea.

Îl durea totul. Pielea, sub picăturile reci ca gheața, mușchii contractați până dincolo de limite, în efortul disperat de a se înfrâna, de a se controla. Îl durea și mădularul de la lovitura cu genunchiul pe care i-o dăduse Lorelai. Iar cel mai tare îl durea acel mușchi inutil care i se zbătea în piept. Se zbătea tot mai dornic să distrugă platoșa de gheață în care îl învelise.

N-avea importanță că îl durea. Durerea era bine-venită. Era, poate, singurul lucru care îi fusese prieten.

Iadul. Un loc pe care avusese suficient timp să-l studieze. Să-i analizeze zidurile. Originea. Semnificația. Asta făcuse timp de 20 de ani.

Iadul lui începuse în clipa în care se oprise să bea ceva cu Mortimer Weatherstoke la un han din Heybridge. Iar 12 ore mai târziu, se trezise pe o corabie, departe în larg, despărțit de singura persoană care însemnase vreodată ceva pentru el. Iadul lui însemnaseră ani munciți pe o punte asemănătoare celei pe care tocmai stătea, pe furtuni la fel de puternice precum furtuna din clipa aceea, sub ploi care îi șfichiuiau rănile de bici de pe spate. Iadul însemnase să doarmă în lanțuri, în hrube puturoase și murdare, deznădăjduit, flămând, înfrigurat, visând la acele câteva luni în care fusese în paradis.

Visând la Lorelai.

Paradisul lui pierdut.

Iadul însemnase oceanele nesfârșite și nemiloase care îi despărțeau. Orizontul cenușiu care, atâția ani, fusese pentru el una cu pierzania. Până într-o bună zi, când decisese să pună punct. Cum spunea Milton în *Paradisul pierdut?*

„Prefer să domnesc în iad decât să trudesc în rai."

Dar, pentru a domni în iad, trebuia să devină una cu diavolul. Și chiar asta făcuse. Simțise că deja știa fiecare ungher al iadului și că îi înțelegea fiecare supliciu.

Ce nesăbuit fusese! În acea noapte, descoperise o nouă adâncime a abisului.

Descoperise adevăratul iad în acele clipe în care stătuse în pragul ușii de la cabina lui, cu mâinile încă impregnate de căldura trupului ei, simțind în nări aroma ei, știind că trupul ei moale și ademenitor putea fi al lui. Și alegând să se retragă. Să plece.

Iadul însemna să-i privească chipul mult iubit, care cu timpul devenise adorabil, și să-l vadă pustiit de suferință. Însemna să nu o poată săruta. Însemna refuzul rostit de buzele lui Lorelai și respingerea din privirile ei.

Iadul însemna să se fi transformat în diavol tocmai ca să-și recâștige îngerul salvator.

Dumnezeule, ce ironie! Ce tragedie nenorocită! Ea era în continuare un înger, fie doar și pentru că-și păstrase puritatea. După atâția ani.

Făcuse o greșeală fatală, pentru care nu se pregătise. Crezuse că torturile suferite, tragediile și vânătoarea de comori distruseseră tot ce era uman în el și că o putea face a lui fără să țină cont de protestele și de împotrivirea ei. Însă timpul avea un efect ciudat și ucigător asupra amintirilor, iar el subapreciase efectul pe care atingerea ei îl avea asupra lui după atâta amar de vreme. Uitase ce putere fantastică avea asupra lui. Ea, fata care putea trezi morții cu glasul ei.

Își apăsă tatuajul din dreptul inimii. Și-ar fi dorit ca inutila inimă să înceteze să mai bată. Simțea că îl copleșea ura, familiara ură care îi ucidea toate sentimentele.

La naiba, avusese un plan! Muncise enorm la el de când se întorsese în Anglia. Și iată că afurisitul Mortimer Weatherstoke își băgase din nou coada și îi zădărnicise urzeala. Îi forțase mâna obligând-o pe Lorelai să se mărite.

Așa cum îi mărturisise și ei, o lăsase să-și vadă de viață la Southbourne Grove pentru că, după cele aflate de la spionii pe care îi instalase acolo, își imaginase că, odată însurat cu Veronica, nemernicul conte avea să uite de existența lui Lorelai. Desigur, nu era deloc bine pentru contesa de Southbourne, dar el câștiga astfel timp să-și

pregătească răzbunarea și, totodată, să facă planul pentru a o recâștiga pe Lorelai.

Ca să aibă o viață alături de ea, voia ca mai întâi să-și recapete memoria. Să-și recapete identitatea.

Se pierduse complet în cei 20 de ani petrecuți departe de ea. Din nou. Căci își pierduse umanitatea, nu doar memoria. Câștigase însă câte ceva. În afară de o avere inimaginabilă și de o reputație cumplită, câștigase nenumărați dușmani și un echipaj format din oameni care, la rândul lor, se puteau transforma în inamici redutabili dacă nu și-ar fi primit ce li se cuvenea. El era regele iadului, iar ei erau demonii lui, cu o foame nebună de sânge, de femei și, mai presus de toate, de bogăție. Așa că urzise un plan prin care toată lumea avea de câștigat.

Ascunzătoarea secretă a împăratului Claudius.

Dacă ar fi găsit celebra comoară, atât el, cât și echipajul s-ar fi putut retrage. Totodată, ar fi putut uita pentru totdeauna de semnele de întrebare legate de trecutul lui. Chiar dacă nu găsea nimic despre propria copilărie, căutările aveau să-i dea lui Lorelai ceva timp fără el.

Diavolul din el era negru și lacom. Egoist. Desfrânat. Atât de desfrânat! Știuse că, odată ce o putea avea pe Lorelai, urma să își piardă controlul. Urma să o posede chiar dacă ea nu voia să i se ofere. În acea noapte, fusese la un pas să o facă.

De mult nu mai avusese nici măcar prilejul să-și piardă cumpătul. În timp, învățase că furia îi venea în ajutor dacă avea răbdarea să o țină sub control. Tocmai de aceea nu-l sfârtecase pe Mortimer Weatherstoke imediat ce i se ivise ocazia.

Planul fusese altul, făurit după felul aparte în care diavolul privea ideea de dreptate. Era un plan pe măsura crimelor comise de Mortimer.

Primise însă vestea că Mortimer pusese mâna lui Lorelai ca miză la un joc de cărți, iar un anume Sylvester o sărutase și se pregătea să o facă a lui. Planul se schimbase precum curenții furioși ai oceanului. Într-o singură zi, acostase corabia, se ocupase rapid de Gooch și de Weatherstoke și făcuse unicul lucru la care se putuse gândi ca s-o lege pe vecie pe Lorelai de el, până când moartea avea să îi despartă.

Acum, când privea în urmă, era posibil să se fi pripit un pic.

Numai că, vreme de 20 de ani, fusese ca un maniac mânat de un singur gând și de o singură imagine. Era posedat de o femeie la care nu putea renunța sub nici un chip, căci devenise parte din el. Singura parte din el care conta, își spunea uneori. Să uite de ea ar fi fost ca și cum și-ar fi tăiat o mână sau un picior.

Iar de acum, era a lui la bine și la rău. Dar de ce asta nu-l făcea să se simtă mai bine, ci, culmea, mult mai rău?

Pentru că, așa cum bănuise, nu era tocmai dornică să se lege de diavolul în persoană. De Corb. Ea îl voia pe Ash.

„Păcat“, își spuse el. Pentru că, la fel ca fratele ei, Ash fusese ucis. Și nu doar o dată.

Băiatul pe care ea îl iubise devenise doar o cochilie, un înveliș sub care trona sufletul negru al celui în care se transformase și care își cerea drepturile asupra ei. Era diavolul care se întorsese să îndeplinească promisiunea unei fantome.

Pentru că, în ciuda a tot și a toate, soarele tot la vest apunea.

Capitolul 9

Sebastian Moncrieff îi jurase credință Corbului în urmă cu patru ani. O făcuse pentru că dorea să se convingă că exista pe lume un om care dădea și mai puțini bani pe viață decât dădea el. Pe viață și pe orice, în general.

Sau pe oricine.

Până de curând.

Rezemat de ușa cabinei, cu o țigară bună în gură, Sebastian privea cu ochii mijiți ploaia care cădea în torente și spuma albă a valurilor care se spărgeau de corabie cu un muget puternic. Marea făcea tot posibilul să înghită corabia, iar la cârmă stătea Corbul, ținându-și echilibrul pe picioarele puternice, cu o mână pe cârmă, iar cu cealaltă provocându-i pe zeii mării să arunce în luptă toate armele. Fie foc, trăsnet sau valuri uriașe.

Moncrieff înțelegea exact de ce se afla căpitanul pe punte. Voia ca dușul de gheață să-i potolească focul ce îi ardea în vene. Sau în vintre, dacă era cazul.

Sebastian însuși avusese nevoie să se răcorească la fel după o confruntare cu contesa, care se zvârcolise și-l scuipase până ce se dăduse bătut și se retrăsese, deopotrivă excitat și vrăjit.

Primise ordin să nu se atingă de Veronica Weatherstoke, așa că nu o sedusese, deși își dorea cu ardoare s-o facă. Era limpede pentru el că femeia avea mare nevoie să fie sedusă cum se cuvine. Moncrieff făcu eforturi mai mari decât și-ar fi dorit ca să-și ia gândul de la infatuata contesă și-și concentră atenția asupra căpitanului.

O luase de nevastă, dar era clar că n-o făcuse a lui.

De ce naiba?

Moncrieff se încruntă și suflă de pe buze un cerc perfect de fum, apoi luă o înghițitură mare de whisky. Al câtelea pahar era? Al șaselea? Al șaptelea? Nici nu mai avea importanță. Avea să bea până când reușea să dezlege enigma. Ce pirat care se respecta lua decizii când era cu mintea limpede?

Dacă acel pirat chiar exista, n-ar fi vrut să-l cunoască.

Își turnă fără prea mult ceremonial al șaptelea sau al optulea pahar și decise să soarbă stând cu ochii pe singurul om căruia îi dăduse vreodată ascultare.

Împreună, el și Corbul ridicaseră apatia la rang de artă și făcuseră din avariție o religie. Înainte să se alăture echipajului de pe Bocetul Diavolului, Sebastian se crezuse imun la frică. Însă, când văzuse brutalitatea tăcută, fără scrupule de care era capabil nemilosul Corb, învățase despre sine mult mai mult decât dacă și-ar fi dedicat întreaga viață autocunoașterii.

Sebastian își dăduse seama că nu era imun la frică, ci dependent de ea.

Și nimeni nu-l înspăimânta mai tare decât Corbul.

Dacă n-ar fi știut cum stăteau lucrurile, ar fi fost tentat să creadă că individul era o reîncarnare a lui Typhon, zeul haosului și al mării. Căpitanul avea în el ceva special, ce nu mai văzuse la altcineva. În scurt timp, Sebastian înțelesese că era fie cel mai apropiat prieten, fie cel mai mare dușman al morții. Căci demonii îl lăsaseră în viață de mai multe ori decât era omenește posibil.

Cu timpul, curiozitatea lui Moncrieff față de căpitan se transformase într-o invidie plină de respect și apoi, în mod cu totul surprinzător, într-un soi de frăție. Nimeni nu îndrăznea să se apropie atât de mult de Corb fără ca, de frică, boașele să i se strângă până ce ajungeau cât două boabe de strugure. Insolența lui obișnuită completa perfect bine cunoscutul calm terifiant al Corbului. Fiecare avea propriul rol. Corbul obținea cu violență ce-și dorea, iar Moncrieff se bucura violent de pradă. Aveau deja atât de mult! Titluri. Putere. Prestigiu. Pământuri. Aveau mai mult decât merita oricine din acel echipaj de secături.

Dar niciodată nu era de ajuns.

Pentru Sebastian, pirateria era o ocupație cu care se îndeletnicea din plăcere. Nici o altă experiență nu se compara cu sentimentul de a trăi intens. Îi plăcea că avea libertatea de a nu considera pe nimeni rege și nici un ținut, acasă. Desigur, urma ordinele Corbului, în general. Până la urmă, era corabia lui. Dar, cu toată brutalitatea de care era capabil și pe care nu se sfia s-o ascundă, Corbul nu era un tiran. Echipajul lui era format din oameni pe care îi angajase cândva ca mercenari pentru o luptă și cărora le plăcuse atât de mult

plata sau misiunea pe care o primiseră încât îl imploraseră să-i lase să rămână.

Cazurile în care ajungea să-și ucidă un membru al echipajului erau extrem de rare. În cei patru ani de când îl cunoștea pe căpitan, îl văzuse doar de trei ori luând viața unui pirat de-al lui. Pe unul, pentru că le dăduse autorităților informații după ce fusese capturat în Maroc. Altul fusese ucis pentru că alertase forțele britanice și le dăduse indicii despre captura ascunsă în catacombele din Inverthorne Keep.

Și ce bătaie de cap avuseseră din cauza asta! Cel mai special caz fusese cel al lui Jeremy Smyth, care își adusese o copilă de 11 ani în cabină.

Sebastian se înfioră amintindu-și întreaga tărășenie și luă o înghițitură ceva mai mare de whisky. N-avea să uite niciodată reacția de atunci a căpitanului. Că îl pedepsise pe Smyth era impropriu spus. Îl dezmembrase. Fără a scoate un sunet, fără frenezia pe care ți-o dă de obicei furia, căpitanul o împinsese spre Sebastian pe copila care tremura ca o frunză și se îndreptase spre Smyth.

Ca fata să nu asiste la scenă, Sebastian o dusese acasă și îi oferise niște bani, bucuros că răpitorul nu apucase nici să o dezbrace. La întoarcere, pe corabie domnea o liniște apăsătoare, întreruptă doar de înjurăturile înfundate ale lui Samuel Barnaby, care spăla sângele de pe punte. Ce rămăsese din Smyth fusese agățat de catarg și îl ținuseră acolo până când duhoarea devenise de neîndurat.

Așa acționa căpitanul. Cel mai adesea, nu era nevoie să dea vreun ordin. Nici să scrie un set de reguli. Oamenii lui știau ce aștepta de la ei și, atunci când nu știau, erau atenți la fiecare pas, la fiece mișcare.

Nimeni nu înțelegea care era motivația Corbului. Lăcomia? Poate. Cultul personalității, dorința de a deveni o legendă? Sau vărsarea de sânge. Întotdeauna era mult sânge. Deși cei din echipaj se aventurau uneori să discute în cea mai mare taină despre înclinațiile căpitanului, niciodată nu contase cu adevărat.

Până acum. Până să apară ea.

Fără avertisment și fără vreo explicație, el ordonase întreruperea celei mai mari vânători de comori de la descoperirea celei de la Copper Shuttle, ca să răpească o fată bătrână și oloagă și să ucidă un conte ruinat. Comportamentul căpitanului nu fusese doar excentric până la extrem, ci chiar îngrijorător. Cum enigmaticul Corb nu dădea

niciodată explicații și nu justifica nimic în fața nimănui, Sebastian și restul membrilor echipajului priveau și se minunau, întrebându-se dacă Lorelai și Veronica Weatherstoke aveau cumva vreo legătură cu Comoara lui Claudius.

Lorelai părea că îl cunoaște. Îi spusese Ash.

Dumnezeule, Corbul avea un nume? Un trecut? Ceva nu era în regulă.

Era mai ușor pentru toată lumea, în special pentru Moncrieff, să îl considere pe Corb un personaj mitic, venit pe lume într-un mod ridicol de sălbatic din cine știe ce zeu antic. Poate că valurile îl smulseseră de sub unghia lui Poseidon sau din măruntaiele lui Neptun ori... ceva asemănător.

Ideea că era posibil ca el să fie doar un simplu muritor ca toți ceilalți era neliniștitoare. Încă era în viață pentru că se dovedise mereu agil, viclean, puternic și avea noroc chior?

Când simți că ploaia îi înțepă suficient pielea, căpitanul se retrase de pe punte, evitând cu pricepere obstacolele. Primi prosopul pe care i-l întinse Sebastian și se șterse pe față, apoi pe păr. Un mic mușchi din obraz îi zvâcnea, ceea ce la el însemna un acces de furie.

– Nu sunt vreun expert în relații conjugale, căpitane, căci am distrus doar câteva, dar rămăsesem cu impresia că noaptea nunții durează ceva mai mult decât a ta.

– N-am chef.

Privirea pe care i-o aruncă era amenințătoare precum Sahara fără apă și oceanul în furtună – o descriere potrivită, dar nici pe departe suficientă.

Sebastian bănuia că amândoi erau la fel de prost dispuși. Și că proasta dispoziție le fusese provocată de două doamne Weatherstoke care, pe cât erau de atrăgătoare, pe atât de puțin erau dispuse să le permită să se bucure de farmecele lor.

– Atunci, lasă-mă să-ți ofer câteva înghițituri din acest scotch de Ravencroft, exagerat de scump. Merită fiecare bănuț. Sau ar fi meritat, dacă l-aș fi plătit. O să te încălzească instantaneu.

– Nu.

Moncrieff încercă să-și dea seama care din cei doi căpitani pe care îi avea în fața ochilor încețoșați de băutură era cel real și care era dublura. Așa că se îndreptă spre amândoi și aproape că scăpă țigara din gură.

– Nu te-am mai văzut refuzând una, două... cinci băuturi. Ce te-a apucat?

Corbul împături prosopul și porni spre cabina căpitanului.

– Dacă beau, s-ar putea să uit.

Sebastian pufni și se lăsă să cadă într-un scaun cu spătar înalt.

– Nu pentru asta e băutura?

– S-ar putea să uit motivele pentru care am lăsat-o singură. Și s-ar putea să mă întorc la ea.

– Înțeleg, minți Sebastian, împingându-i căpitanului un scaun. Cam căpoasă mireasa. Nu pot să-mi imaginez de ce.

Tăcerea Corbului era cât se putea de grăitoare. La fel și felul în care se așeză pe scaun, cu apa picurându-i de pe haine și din păr. Moncrieff decise că ar fi fost periculos să dea peste cap încă un pahar.

– De când permiți cuiva să-ți refuze ceva? îl provocă Sebastian.

– Cu ea e altceva, murmură căpitanul.

– Al naibii de diferită, sunt convins. Nu s-a mai întâmplat să pornim într-o misiune atât de riscantă pentru ceva așa de nesemnificativ ca o femeie. Vreau să spun că...

Corbul ridică mâna, făcându-i semn să tacă. Ceva din rigiditatea gestului îi făcu părul măciucă.

– N-am făcut-o doar pentru ea, iar tu știi asta.

Habar nu avea, dar era suficient de înțelept ca să-și țină gura. Nici măcar el, care își forța norocul din pură distracție, nu se simțea în largul lui sub privirea scrutătoare și nepământeană a Corbului. Abia înconjuraseră Cape Wrath în căutarea râurilor scoțiene, iar mica aventură ce o avusese în prim-plan pe sora contelui le punea în pericol întregul plan. Însă Corbul avea dreptate. Capturarea proaspetei lui mirese nu fusese singurul lor obiectiv în Maldon. Răpiseră o contesă, uciseseră un conte și pe bogatul domn Gooch... La naiba, probabil toată marina britanică era în alertă!

– Știi bine că sunt curios din fire, îndrăzni el și se așeză picior peste picior, ca să aibă un aer cât mai nonșalant. N-am fost niciodată în criză de femei frumoase și dornice. De ce te-ai aventura să te însori cu cineva care nu e nici una, nici alta?

Corbul privea fix înspre foc. Îi luă atât de mult timp să răspundă, încât Moncrieff începu să creadă că nu-i auzise întrebarea.

– Ți-am povestit vreodată cum am devenit pirat? întrebă Corbul, sprijinindu-și bărbia în mâini, cu un aer contemplativ.

– Nu...

Ciudata întrebare îi stârni curiozitatea lui Sebastian, dar îl și amăgi. Căpitanul nu dezvăluia nici un afurisit de lucru despre el. Niciodată. Sebastian ardea de curiozitate să afle, aproape la fel de mult cum își dorea ca mai întâi să primească răspuns la întrebarea lui.

– Totul a început de la o revoltă pe o corabie, unde lucram pe atunci.

– O revoltă, zici? Erai printre cei care o provocaseră sau erai ținta ei?

Privirea căpitanului aproape că îl arse, așa că se grăbi să încuviințeze din cap.

– Desigur, tu ai condus revolta.

Picături de apă sărată se adunaseră pe genele Corbului în timp ce privea fix spre foc. Moncrieff bănui că în acele flăcări dansa și se zbătea chiar trecutul căpitanului.

Și-ar fi dat un ochi să afle ce vedea el.

– Fusesem sclav. Ani întregi. Am fost vânduți din Japonia unui comerciant argentinian foarte crud. Nu voiam decât să ajungem la mal și să plecăm acasă. Însă, înainte de a ajunge la mal, am fost preluați de un vas al Companiei Generale Transatlantice, o firmă din Franța. Căpitanul francez ne-a considerat prizonieri, pirați și proprietatea lui. Scuipă în focul care începu să sfârâie. Ne cam săturasem. Iar când am văzut că nu e chip să îl convingem nici cu vorba bună, nici cu amenințări, l-am omorât. Buzele i se curbară într-un soi de grimasă diabolică. Se vedea că amintirea îi făcea plăcere. I-am omorât pe toți din echipajul francez. Rechinii au avut parte de un ospăț pe cinste. Dintr-odată, m-am trezit pe o corabie nouă, plină de aur argentinian și de trandafiri franțuzești fertilizați chiar cu rahatul căpitanului, dacă-ți vine să crezi. Imaginează-ți ce putoare era acolo!

Sebastian își putea imagina și chiar o făcu. Apoi mai luă o gură de whisky.

– Ar fi trebuit să întorc vasul din drum, șopti căpitanul atât de încet, încât furtuna aproape că îi înghiți cuvintele.

– S-o întorci? întrebă Moncrieff uimit. Ce vrei să spui?

– Ne-am dat seama prea târziu că nu aveam idee unde ne aflam și că măcelărisem toți marinarii, continuă el, cu o strălucire de amuzament diabolic în ochi. Când ne-am dat seama că suntem în partea cea mai de jos a continentului sud-american, aproape că am îmbrățișat pământul chilian. Abia după ce l-am luat pe Montez din Peru am descoperit că, dacă am fi întors și am fi navigat spre nord când încă eram în Atlantic, am fi reușit să ajungem înapoi în Anglia înainte de...

În oftatul Corbului se simțea o undă de regret.

– Înainte de ce? întrebă repede Sebastian.

– Înainte de tot. Pe atunci, în echipaj erau foarte mulți orientali. Am făcut o înțelegere să traversăm Pacificul, pentru că nu puteam să întorc doar eu corabia. Urma să acostăm undeva de unde cei din echipaj să se poată împrăștia, fiecare în țara de unde venise, și să-și ia partea de aur. Își încleștă mâinile și își trecu degetele prin păr, fiind vizibil afectat. Cu toții ne doream doar să ajungem acasă, repetă el. Și mereu a apărut cineva care să ne oprească, să ne întârzie, să ne captureze ori să ne omoare. Ba japonezii, ba chinezii, ba rușii, ba indienii, algerienii, spaniolii... Sigur, și francezii, pentru ce pățiseră căpitanul și cei din echipajul lui și pentru că aveam controlul asupra unui vas de-al lor. Doamne, da, și prusacii! Ce neam de brute! Din acest motiv am luptat atât de mult la început, atât de dur, pentru că o lume întreagă mă împiedica să ajung la îndeplinirea unei vechi promisiuni. Nu-mi venea să cred ce aglomerație nenorocită era în afurisitele de oceane. Cu toții eram supărați, furioși. Sătui să fim tratați ca niște animale, să ni se ia totul. Așa că am început să luăm, la rândul nostru, de la alții. Intram în luptă cu fiecare vas care ne ieșea în cale. Am decis de atunci să nu încep niciodată un război pe care nu-l pot câștiga.

– Și nici nu ți s-a întâmplat să pierzi vreunul.

– Dar cu ce preț?

Asta era problema.

– Mă tot întrebau cum mă cheamă. Toți pe care îi recrutam, îi ajutam sau îi executam. Voiau să urmeze pe cineva, să blesteme pe cineva sau, mai rău, să se laude cu numele celui pe care l-au capturat sau l-au ucis. Așa că le-am oferit un nume. Și, înainte de a mă întoarce în țara mea, am devenit Corbul. Pufni ironic, aruncând o privire spre cabina unde era ea. Nimeni nu știe nici măcar de unde îmi vine numele.

– Întotdeauna am presupus că numele vine de la faptul că pasărea asta e o creatură înspăimântătoare care prevestește moartea și așa mai departe. Știind afinitatea căpitanului pentru șah, Sebastian argumentă: Sau deoarece turnurile[1] sunt considerate mai puternice decât nebunii sau caii, ca să nu mai vorbim de pioni. Ele pot prelua controlul în orice direcție s-ar îndrepta.

O privire întunecată îl săgetă.

– Întotdeauna am apreciat felul în care vezi lucrurile, Moncrieff.

Făcând o grimasă, tovarășul lui se foi în scaun.

– Nu-mi face complimente, nu-mi place.

– Foarte bine, pentru că o să-ți demonstrez cât de tare te înșeli.

– Nici asta nu-mi place.

Lui Sebastian nu-i plăcea unde se ajunsese. Se simțea neliniștit și neîncrezător.

– Oamenii sunt agitați, căpitane. Nu le place să fie femei pe corabie.

– Nu vor rămâne aici mult timp.

La cine se referea, oare? La membrii echipajului? Sau la femeile de pe corabie? Convins că epuizase rezervele de bunăvoință ale căpitanului, se ridică de pe scaun, cu sticla de whisky în mână.

– Văd că navigăm spre nord. Reluăm căutarea gurilor de vărsare ale râurilor?

Corbul făcu semn că nu.

– Ne îndreptăm spre insula Mull.

Moncrieff îngheță chiar în clipa în care se pregătea să mai ia o înghițitură din licoarea arămie.

– Bine, dar... am fost deja acolo. Am explorat toată coasta vestică. Nici un râu nu...

Corbul se ridică și îi aruncă lui Moncrieff o privire care îi luă câțiva ani din viață.

– Îmi pui judecata la îndoială, Sebastian?

Ca un părinte sever, căpitanul îi spunea pe nume doar când era nemulțumit de el.

– Nu, dar trebuie să le explic oamenilor.

– Le spui doar că ăsta e ordinul meu. E tot ce trebuie să știe.

---

[1] *Rook*, în limba engleză în original, înseamnă corb sau turn – cea mai puternică piesă de șah după regină. (n.red.)

Deși nu-i plăcea ce îi auzeau urechile, Sebastian nu avea câtuși de puțin tendințe sinucigașe, oricât de beat ar fi fost.

– Da, căpitane, mormăi el și, după un salut amețit, se îndreptă spre holul care ducea spre cabina lui.

Corbul rămase pe scaun, privindu-și brațul și trasând linii lipsite de sens pe tatuajul pe jumătate distrus.

În drum spre cabină, Moncrieff avu o revelație tulburătoare pe care nu o putea ignora oricât whisky ar mai fi băut.

Corbul nu era un zeu. Nu era un monstru. Nu era o legendă. Era doar un om. Iar oamenii aveau vicii. Sentimente. Slăbiciuni.

Oare Lorelai Weatherstoke fusese, atâta amar de vreme, punctul slab al Corbului? Oare avea la elegantul ei deget mic acel lucru de a cărui existență se îndoia o lume întreagă?

Inima Corbului?

Căci, dacă așa stăteau lucrurile, ea tocmai devenise cea mai periculoasă femeie din lume.

Și cea mai de preț.

Capitolul 10

Lorelai își ținea corsajul rochiei cu o mână și cu cealaltă scotocea printre obiectele personale ale Corbului. Nu era o îndeletnicire lesne de făcut doar cu o mână, dar încă nu găsise ceva cu care să-și lege partea de sus a rochiei și nu ajungea la panglicile de la spate, pe care el i le desfăcuse. Așa că deocamdată nu avea altă variantă și deschidea sertar după sertar, cufăr după cufăr, căutând ceva cu care să se îmbrace.

Se crăpa de ziuă, iar marea era acoperită de un abur cețos. Lorelai nu reușise să închidă un ochi toată noaptea, așa că i se păruse o idee bună să facă altceva în loc să stea speriată și să aștepte ca el să revină în cabină.

Petrecuse deja ore în șir ghemuită pe cuvertura patului, îngrozită de furtună, de corabia care se clătina în toate părțile și de dezvăluirile răpitorului ei. Dezvăluiri care nu-i spuseseră prea multe.

Ash. Ash devenise pirat. Corbul. Un nume mai faimos și mai de temut decât cele din perioada de glorie a piraților precum Barbosa, Sir Francis Drake, Barbă Neagră și Henry Morgan.

Mai de temut decât toți laolaltă.

20 de ani. Venise după ea după 20 de ani.

Cum? De ce? Și... cum? Marina Regală Britanică era cea mai puternică din lume, iar el reușise ca nimeni altul să le scape printre degete.

Oare autoritățile știau de prezența lui continuă în apele britanice? Sigur l-ar fi observat vreo patrulă a flotei regale ce supraveghea canalul. Corabia nu arbora steagul piraților, ca în poveștile de demult. Dar chiar și așa... Riscul părea uriaș, chiar și pentru cineva atât de îndrăzneț ca el.

Spusese că o urmărea de mai multe luni.

Gândul acela o făcu să simtă fluturi în stomac. Mai multe luni puteau însemna și un an, dacă era să-l creadă pe cuvânt. Pe vidra despre care vorbise, William Wallace, o eliberase vara trecută. Corbul

spusese că o văzuse. O spionase în timp ce îl învățase pe micul Wallace să înoate și să prindă pești.

Dar parcă citise în ziare că îl capturaseră pe Corb în Scoția, destul de recent, și fusese dus la închisoarea Newgate. De unde evadase. Ar fi trebuit să fie mai atentă la știri. Dar de unde să știe ce avea să urmeze? Sau măcar să-și imagineze.

Ghemuită pe patul lui uriaș, petrecuse ore în șir derulându-și amintirile, îngrijorată cu privire la ceea ce avea să urmeze. Avea nervii întinși la maximum și se săturase să se tot frământe. Atunci luase hotărârea de a face ceva, orice, ca să își ocupe mintea. Și să se încălzească.

N-o mirase deloc descoperirea că dulapurile și cuferele ordonate ale Corbului conțineau cam tot atâtea arme cât haine. Scoase un pumnal subțire, dar periculos de ascuțit, cu mâner incrustat cu pietre prețioase. Părea genul de armă făcută pentru un prinț arab.

Lorelai îl lăsă deoparte și își continuă căutările. Își dorea nespus să găsească ceva de pus pe ea, care să îi acopere goliciunea. Își trecu degetele peste o cămașă țesută dintr-un fir gros, precum cel de lână, dar moale și fin, nicidecum aspru. O ridică și se bucură de textura bogată, mângâindu-și obrazul cu ea. Avea finețea catifelei și mirosea a rom și a sare. Aroma o învălui, ducând-o cu gândul la întinderi tropicale și mări liniștite strălucind în soare. La fel și fel de locuri unde nu fusese niciodată, dar pe care acest om pe care nu crezuse că avea să-l mai revadă le explorase în detaliu.

Privi spre ușă, ca să se asigure că nimeni nu intrase pe nesimțite în cabină, apoi își dădu jos rochia de mireasă distrusă, corsetul și cămășuța și trase pe ea cămașa lui. Era lungă, îi trecea de coapse, și se chinui să o închidă, pentru că în loc de nasturi avea niște noduri mari și complicate din material textil. Croiala din jurul gâtului era ciudată și largă. Imediat ce puse cămașa pe ea, simți cum o cuprinde o căldură binefăcătoare.

Continuă căutările și găsi o eșarfă lungă, crem, pe care și-o petrecu în jurul taliei. Ascunse cuțitul între cutele eșarfei, pentru orice eventualitate. Nu că ar fi știut cum să îl întrebuințeze corect, dar, din moment ce era pe o corabie a piraților, era firesc să poarte o armă, nu?

Doamne, nu-și imaginase că avea să se gândească vreodată la asta.

Dădu și peste un pistol, iar după căutări febrile găsi gloanțele într-un sertar. Nu trăsese în viața ei cu un pistol, așa că îi luă ceva timp să își dea seama cum să-l încarce, dar în cele din urmă reuși. Probabil arăta ridicol cu fustele rochiei de mireasă și o bluză bărbătească ciudată, dar nu avea timp să se gândească la astfel de nimicuri.

Dulcele ei Ash se transformase în nemilosul Corb. Îi spusese clar că avea de gând ca acea falsă căsătorie să se consume imediat ce urma să-și revină de pe urma loviturii. Îi spusese că voia să o facă a lui cu sau fără voia ei. Și probabil că pe biata Veronica o aștepta o soartă asemănătoare.

Lorelai șchiopătă spre ușă și se gândi la puținele opțiuni pe care le avea.

Dacă rămânea în cabină, soarta îi era pecetluită. Avea să fie la mila lui. Iar mila nu fusese, în ultimii 20 de ani, tocmai punctul forte al Corbului.

Pe furiș, cu ajutorul ceții și cu mult, mult noroc, ar putea s-o găsească pe Veronica, iar cumnata ei cea isteață putea ști unde se găseau bărcile de salvare.

Tatăl ei făcuse afaceri în comerțul maritim. Când venea vorba de corăbii, navigație și mare, Veronica știa mai multe decât majoritatea bărbaților.

Lorelai ajunse la ușă și observă că nu se închidea doar pe dinăuntru. Era logic, ce căpitan ar fi riscat să fie încuiat de cei din echipaj?

Apăsă clanța și se opri.

Dacă pusese pe cineva să stea de pază la ușă? Poate pe Moncrieff, ticălosul acela fără scrupule. Sau poate că el însuși stătea pe post de gardian. Gândul acela o înfioră. Lorelai deschise ferestruica din alamă din ușă și privi afară. Micul hol era învăluit în umbră, dar, din ce observa, nu se vedea nici un pirat.

Făcu un pas în spate, deschise ușa și întinse mâna în care ținea pistolul. Făcu un pas în față. Era singură. Își relaxă umerii pe care îi încordase și îi ridicase așa de mult încât îi ajunseseră aproape de urechi. Își ridică încet fusta și păși cu băgare de seamă, aproape ținându-și respirația, atentă ca nu cumva să se împiedice de cele trei trepte care duceau spre holul îngust.

Cu o zi în urmă, fusese prea îngrozită de ce i se întâmpla ca să admire corabia, care nu era departe de un vas de lux, dar cu pasagerii grosolani. Toată noaptea privise lămpile electrice, întrebându-se

cum era posibil să existe pe o corabie. Era un lucru excentric de care nu auzise până atunci.

Își târa piciorul beteag pe covoare roșii groase și luxoase, întrebându-se dacă așa se simțise și Pierre Aronnax în timp ce explora Nautilus: uluit, îngrozit și impresionat peste măsură.

Își spuse însă că nu avea timp să exploreze. Trebuia să o găsească degrabă pe Veronica. Unde spusese Moncrieff că urma să o ducă? În camera albastră? Unde ar putea fi asta? Luminile difuze se reflectau în ceață, creând o atmosferă din altă lume, ca dintr-un vis.

Lorelai încercă să se concentreze și să își amintească puținele lucruri pe care, în plină panică, memoria ei le păstrase din ziua în care fusese răpită. Cabina căpitanului, din care tocmai ieșise, era sub puntea deschisă din spate. Cabinele luxoase ocupau toate partea din spate de la acel nivel al corabiei. Se opri în capătul unui hol cu patru uși aflate la o distanță egală una de cealaltă, două în dreapta și două în stânga.

Dacă bănuiala ei se dovedea adevărată, existau cabine destinate ofițerilor sau oaspeților de vază. Trebuia să nu facă zgomot, pentru că, oricine ar fi fost subalternii Corbului, cu siguranță erau aproape la fel de nemiloși și lipsiți de scrupule ca el.

Lorelai observă atunci că ultima ușă din dreapta fusese zăvorâtă din exterior. Ce șanse erau ca pe acest nivel să fie și alți prizonieri în afară de ea și de Veronica? Nu avea de unde să știe. Însă știa că, oricine ar fi fost încuiat acolo, i-ar fi putut deveni aliat. Ceea ce era un avantaj, socoti ea. Trase cât putu de încet, întredeschise ușa și primul lucru pe care îl văzu în cabină fu covorul albastru, lucru pe care îl interpretă drept un semn fantastic.

Deschise larg ușa și șopti:

– Veronica?

În acel moment, aproape că scăpă pistolul din mână, căci se năpusti ceva spre ea. Sfeșnicul greu din mâinile Veronicăi se opri la câțiva centimetri de tâmpla ei.

– L-Lorelai?

Căzură una în brațele celeilalte. Tânăra femeie tremura groaznic și făcea eforturi disperate să nu izbucnească în plâns. Își îmbrățișa cumnata, dar nu lăsase sfeșnicul din mână.

– Am crezut că ai... că el a... Oh, Doamne! Ce s-a întâmplat cu rochia ta? Ești teafără?

Lorelai se desprinse din îmbrățișare și îi apăsă buzele cu degetele.

– Sunt bine, scumpa mea. Deocamdată sunt bine. Ascultă-mă! Nu avem mult timp. Cea mai bună cale să scăpăm de aici e să fugim cu o barcă de salvare. Îți amintești dacă ai văzut bărcile când ne-au adus aici? Știi unde ar putea fi și cum să le coborâm la apă?

Veronica dădu din cap. Chipul ei palid, cu trăsături fine, se profila fantomatic în ceață.

– Corabia asta e mai rapidă decât cele cu care sunt învățată, șopti ea. N-am văzut nici una la fel. Și suntem la bord abia de câteva ore. Cine știe unde suntem și în ce ape navigăm acum?

Tăcu și privi peste umărul lui Lorelai, spre hol.

– Așteaptă!

Se aventură afară.

– Ce faci? întrebă Lorelai, izbutind să o ajungă din urmă și luând-o de braț, ca să rămână una lângă cealaltă.

– Ceața e de mai multe feluri, spuse Veronica, arătând spre capătul coridorului ce dădea direct spre puntea învăluită în abur. O ceață ca asta se formează doar când malul e aproape. Dacă am reuși să luăm o barcă, să vâslim până ce ajungem destul de departe de corabie și până ce ieșim din norul de ceață, am avea șanse.

Lorelai o strânse în brațe, mulțumindu-le tuturor zeilor că avea alături o femeie atât de isteață și de învățată.

– Cred că e mai bine decât să rămânem blocate aici.

Veronica încuviință din cap.

Se strecurară pe punte. Nici picior de pirat. Corabia era cufundată în tăcere, dacă nu luau în seamă zgomotul făcut de motoare.

– Bărcile de salvare sunt dincolo de bucătăria de sub punte, spuse Veronica, indicând direcția, undeva în stânga lor. Va trebui să coborâm pe o scară aflată în exterior. După ce ajungem la barcă, n-o să avem mult timp. Cel de la timonă sigur ne va vedea, căci în curând ceața se va risipi.

– Crezi că am putea să-l lovim pe marinar fără să îl ucidem? întrebă Lorelai, arătând spre sfeșnicul din mâna Veronicăi.

– Dacă avem noroc, răspunse Veronica, pe un ton nu tocmai optimist. Să sperăm totuși că nu se va ridica ceața de tot și că nu vom fi observate.

Se strecurară de-a lungul punții, lăsându-se în jos în dreptul ferestrelor bucătăriei și pipăind în întuneric pentru a găsi scara pe care să coboare la bărcile de salvare.

Veronica se opri atât de brusc, încât Lorelai aproape că se împiedică de ea. O luă de mână și o conduse către bara de oțel a unei scări suspendate.

– Bărcile de salvare sunt la două punți deasupra apei, îi șopti Veronica la ureche. Nu are cine să ne ajute de aici, de pe puntea principală, așa că va trebui să slăbim funiile în același timp, în așa fel încât barca să atingă apa fără să ne răstoarne. Înțelegi? E posibil să ne rănim puțin.

Lorelai avea gura uscată și simțea cum îi bubuia inima în piept, dar încuviință și se prinse strâns de draga ei prietenă.

– E singura cale. Ia-o înainte!

Veronica își ridică fusta până în dreptul taliei, iar Lorelai se apropie și îi dădu mâna, ca să o ajute să își ridice piciorul și să treacă de cealaltă parte a parapetului înalt.

– Crezi că o să poți coborî scara? Nu vei avea probleme din cauza piciorului? întrebă Veronica îngrijorată.

Nu știa ce să-i răspundă.

– N-o să am încotro, decise ea în cele din urmă.

– Hei! Nu te mișca! Stai pe loc, afurisito! se auzi o voce răgușită și cunoscută. Dacă te tot împotrivești, o să-ți împiedic picioarele ca să stai locului odată!

Lorelai tresări, iar degetele Veronicăi i se înfipseră în carne.

Un behăit jalnic o uimi și o amuză în același timp pe Lorelai, care înțelese că bărbatul care vorbise nu i se adresase nici ei, nici Veronicăi.

– Mai lovește-mă o dată în cap și-o să-ți întorc favorul, capră bătrână și căpoasă! strigă iar bărbatul, de data asta ceva mai tare și cu mai multă nemulțumire în glas.

– Barnaby? șopti Lorelai.

Ce căuta pe corabie paznicul domeniului de vânătoare de la conac? Și cu cine vorbea? Bietul om avea probabil peste 70 de ani. Îl angajase cu un an în urmă, ca să aibă grijă de animalele ei dragi, care se tot înmulțeau. La început, nu se purtase prea grozav, fusese morocănos și nu-i convenise că trebuia să lucreze pentru ea, fiind limpede că nu-i plăcea ca o femeie să-i dea ordine. Dar se purtase frumos

cu animalele și avusese grijă de ele. La rândul lor, căpătaseră încredere în el, iar în scurt timp se împrieteniseră. Lorelai îl îndrăgise, la rândul ei, pe septuagenarul arțăgos.

Se îndreptă spre locul de unde îi auzise vocea.

– Ce faci? protestă Veronica. Trebuie să plecăm.

– E Barnaby, răspunse Lorelai. L-au răpit și pe el, se pare. E atât de slăbit, de firav... Cine știe, poate îl vor obliga să sară în mare ori i-au hărăzit o moarte la fel de cumplită.

Oare pirații încă făceau asta?

– Nu mi-aș ierta-o dacă nu l-aș salva, continuă ea.

Veronica privi cu prudență norul de ceață care devenea tot mai subțire, în timp ce soarele se pregătea să apară la orizont.

– Bine, dar ai grijă, nu mai avem mult timp.

– Hei! strigă Barnaby din nou. Care bântui pe acolo? Ia hai, dă-mi o mână de ajutor s-o pun jos pe afurisita asta și să...

Ochii încețoșați de rom se măriră când în față îi apăru Lorelai, care aproape îl strivi într-o îmbrățișare.

– Milady, ce dra... ce Dumnezeu faceți aici?! exclamă el, bătând-o cu prudență pe umăr. Nu știam că sunteți pe aproape. Dacă știam, n-aș fi vorbit așa. Nu sunteți... nu suntem în siguranță aici, pe punte.

Barnaby se desprinse cu grijă din îmbrățișare și aruncă priviri bănuitoare în jur.

– Barnaby! suspină ea, apucându-l ușor de umerii slăbiți. Îmi pare atât de rău că ai fost târât și tu în toată nenorocirea! Spune-mi, au mai luat prizonier pe cineva de la conac?

Bătrânul își șterse mâna de pantaloni, evitând să-și privească stăpâna în ochi.

– Doar pe mine, milady. Doar este treaba mea să îngrijesc animalele, nu?

– Animalele? întrebă ea uimită.

– Am adus toți orfanii pe corabie, altfel mureau de foame. Prin urmare, am luat-o și pe Grace O'Malley. Se putea fără ea? Dar s-a făcut afurisită rău, de când suntem pe mare nu mă lasă deloc s-o mulg.

Dacă ceața n-ar fi fost atât de deasă, Lorelai ar fi observat țarcul improvizat din spatele bucătăriei. În interior, capra Grace O'Malley – botezată, în mod ironic, după un temut pirat irlandez – behăia la fel de nemulțumită și încruntată ca întotdeauna. Alături, se afla

un coș cu cei opt pisoi pe care îi salvase cu doar câteva zile în urmă de la înec. Cineva îi băgase în sac și îi aruncase în estuar. Toți începură să miaune când o recunoscură.

– Dumnezeule! se minună Lorelai. Cum i-ai convins să te lase să iei animalele?

– Ah, păi să vedeți, începu Barnaby jenat, dar nu apucă să-și înceapă povestea că lângă ei își făcu apariția Veronica, atenționându-i să tacă și să se grăbească să traverseze puntea.

– Venim, îi șopti Lorelai și luă coșul în care pisoii continuau să miaune de zor. O să fugim cu barca de salvare, îi spuse lui Barnaby. Ține ăsta, continuă ea și îi dădu pistolul, convinsă că știa mai bine ca ea să-l folosească. Ia pistolul, ca să ne apărăm cu el la nevoie, și urmează-mă!

– După dumneavoastră, milady.

Barnaby luă arma, apoi dispăru în ceață.

– Mă duc să o iau pe bătrânica Grace și ne vedem la scara ce coboară spre bărcile de salvare, adăugă el.

– Te-ai gândit foarte bine, Barnaby. Mă bucur că te-am găsit înainte să fugim. Nu o să te abandonez aici!

Lorelai îl sărută pe unul dintre favoriții cu păr argintiu și se avântă pe puntea învăluită în ceață, cu o mână întinsă în față, până când ajunse la scară, lângă Veronica.

– Ce-i asta? se încruntă cumnata ei când văzu coșul de răchită.

– Pisoii.

– Pisoii? Pisoii tăi? De ce au luat pirații niște pui de mâță?

– Nu știu. Poate că aveau de gând să-i mănânce. Crezi că ai putea să urci în barcă, iar eu să-ți dau coșul? Barnaby o să vină imediat cu Grace O'Malley și, sper eu, cu o funie. Am putea să...

– Grace? Capra Grace? întrebă Lorelai, iar în ochii ei de jad începură să joace sclipiri de panică. Lorelai, nu putem lua animale cu noi! Nu avem timp. Trebuie să le lăsăm aici dacă vrem să scăpăm de pe corabia asta blestemată!

– Nici nu mă gândesc să las animalele aici! insistă Lorelai. Veronica, oamenii ăștia sunt niște ticăloși fără suflet. Trec prin foc și sabie armate întregi fără să clipească, iar noaptea dorm ca niște prunci, fără vreo mustrare de conștiință. Îți dai seama ce le vor face acestor creaturi fără apărare?

Ca să fie mai convingătoare, ridică și mai mult coșul, obligând-o pe Veronica să privească în ochi trei pisoi portocalii vărgați, unul gri, doi cu blana albă cu pete negre și maro, unul alb și un bulgăraș pufos și argintiu cu ochii albaștri, care nu semăna cu nici unul dintre frații lui.

– Nemernicii ăștia îi vor îneca într-o zi bună, mai spuse ea.

– Nici pomeneală.

Din ceață se desprinse silueta cumplită a Corbului. Apăru precum Hades în împărăția umbrelor, pregătit să ia în stăpânire încă un suflet.

Lorelai îngheță la vederea lui. Se mișca precum o panteră. În liniște, cu pasul lent și ușor al unei feline sătule, conștiente că vietățile din jur tremură de groază la apariția ei și că era prima care urma să se înfrupte din pradă, devorând bucățile cele mai bune. Iar simpla sa prezență îi avertiza pe șacali că înțelept ar fi să stea deoparte și să își aștepte rândul.

Dacă el era Hades, stăpânul Infernului, atunci ea era Persefona? Era trofeul după care el tânjea. Era mireasa târâtă în abis, împotriva voinței ei, ca să-i fie soață.

Era tot mai limpede că asta intenționa Corbul să facă.

Veronica gemu deznădăjduită, iar Lorelai se așeză instinctiv în fața ei, regretând amarnic că dăduse pistolul din mână.

Spre marea ei mirare, lângă Corb stătea Barnaby, cu capul plecat și mâinile la spate, ca un copil care tocmai fusese mustrat.

Dar unde era arma? Oare i-o luase Corbul?

Lorelai și-ar fi dorit să se ducă la bătrânul slujitor și să-l consoleze, dar o namilă de pirat îi ținea calea.

Buzele Corbului erau strânse într-un fel de surâs diavolesc.

– De ce crezi că s-ar chinui bătrânul Barnaby să mulgă o capră încăpățânată ca să hrănească niște pisoi orfani dacă aveam de gând să-i măcelărim?

Îi smulse din mână coșul de răchită și i-l dădu lui Barnaby, care ezită o clipă înainte de a-l lua.

– Pe corabia asta, toată lumea are ceva de făcut. Iar Barnaby s-a dovedit a fi, în mod surprinzător, un îngrijitor de animale foarte priceput.

– Lasă-l să plece! El n-a avut nici o legătură cu tentativa noastră.

Intenționase să rostească acele cuvinte cu fermitate, dar de pe buze îi ieșiră niște șoapte pe jumătate rugătoare, pe jumătate întrebătoare, care se izbiră de el ca de un zid. Îi era teamă să ridice ochii și să-i înfrunte privirea.

– Furi de la mine și apoi îmi dai ordine pe corabia mea?

Lorelai înlemni.

– Să fur?!

– E flanela mea, nu?

– Flanela?

Lorelai nu mai auzise în viața ei acel cuvânt.

– Cămașa mea din flanel. Trebuie să recunosc însă că pe tine cade mai bine.

Ea privi în jos și observă cu groază că doi dintre ciudații nasturi se desfăcuseră, iar gulerul inexistent îi alunecase pe unul din umeri. Se grăbi să-l ridice până sub bărbie și mai că nu se sugrumă cu el. Abia apoi avu curajul să-i înfrunte privirea ucigătoare.

El o cântări cu acei ochi ca de rechin, iar ea îi scrută chipul dureros de cunoscut. Trăsăturile îi erau aproape ca înainte, dar, cu toate acestea, nu-l regăsea deloc pe Ash în el. Și chiar îl căutase. Doamne, cum vâna fie chiar și cea mai mică sclipire din băiatul pe care îl iubise!

Bărbia îi era mai amplă și mai puternică decât înainte. Pielea i se închisese la culoare, bătută de soare și de vânt. Liniile ce îi despicau obrajii se adânciseră, ca și cum un artist crud, dar extrem de priceput i-ar fi cizelat trăsăturile ceva mai pline din tinerețe.

Nu-și schimbase hainele și avea gulerul desfăcut, la fel ca al ei. Tatuajele de pe piept se vedeau destul de clar, iar liniile lor sinuoase ajungeau până spre gât. Lorelai crezu că vede forma unei labe de tigru ce părea să-i sfârtece beregata.

Vru să-i satisfacă repede curiozitatea, ca să pună capăt discuției nedorite despre ținuta ei.

– Trebuia să pun ceva pe mine și am ales cel mai ieftin lucru peste care am dat.

– Nu-i adevărat. Porți o cămașă din cel mai fin cașmir, țesută din blana unor animale ce nu pot fi tunse decât o dată la trei ani. Valorează mai mult decât rochia ta de mireasă.

Veronica mângâie ușor materialul, ca și cum ar fi vrut să se asigure că lucrurile stăteau întocmai cum spusese el.

– N-am știut, protestă ea.

Cu toate că tatăl ei fusese conte, nu-și permisese prea multe lucruri scumpe. Iar cămașa era crem, simplă, fără bijuterii, ciucuri sau cusături complicate. Probabil și pumnalul pe care îl ascundea sub ea era foarte valoros. Nestematele cu care era incrustat mânerul ar fi ajuns ca să scoată din iarnă un sat întreg.

Se uită spre Barnaby, implorându-l din priviri. Era momentul ideal. Dacă încă avea pistolul, era ocazia perfectă să-l îndrepte spre Corb și să-l convingă astfel să îi elibereze pe toți. Dacă mai apărea vreun membru al echipajului, era prea târziu.

Dar dacă Barnaby l-ar împușca pe Corb?

Gândul acela îi provocă un sentiment ciudat de teamă și durere. N-ar fi deplâns moartea unui criminal violent, dar sufletul i s-ar fi sfărâmat dacă l-ar fi văzut murind pe bărbatul ce purta chipul adorat al lui Ash.

Ce era de făcut?

Corbul veni mai aproape și îi ridică bărbia, cu toate că Lorelai ar fi făcut orice numai să nu fie nevoită să se uite în ochii lui.

–Ai căpătat curaj. Mai mult ca înainte.

Ea nu era de aceeași părere. Dintotdeauna fusese timidă. Speriată. Toată viața ei, se lăsase cu lașitate în voia unui tiran. Noaptea, prefera să înghețe de frig ori să moară de foame decât să-și deranjeze servitorii. Ar fi preferat să se arunce în marea tumultuoasă decât să aibă o confruntare verbală cu cineva. Cu atât mai puțin cu un pirat. Ar fi dat orice să poată dispărea în ceață, chiar în acele momente.

– N-am vrut să-ți fur nimic. Îmi pare rău.

Chiar îi cerea scuze individului care îi ucisese fratele, care îi răpise pe ea, singura rudă rămasă în viață, servitorul și pisicile?

– Am fost nevoită să iau cămașa pentru că mi-ai distrus partea de sus a rochiei, îi aminti ea timidă.

Din ceață, răsunară râsete groase de bărbați. Lorelai simți că inima i se face cât un purice când își dădu seama că erau înconjurați.

Înconjurați de pirați.

Degetele Corbului îi strânseră bărbia tremurândă.

– Trebuia să rămâi unde te-am lăsat.

Veronica scoase un scâncet de spaimă, iar Barnaby își plecă și mai mult capul. Atât de mult încât mai avea un pic și îi dispărea în coșul pisicilor. Lorelai simțea că, într-un fel ciudat, frica îi dădea curaj.

O făcea mai îndrăzneață. Își puse mâna pe încheietura groasă a Corbului, dându-și seama exact ce avea de făcut.

– Și dacă ți-aș face o propunere?

Privirea lui se opri o clipă asupra mâinii ei.

– Te ascult.

– Lasă-i să plece pe Veronica și pe Barnaby, iar eu nu o să încerc din nou să-ți scap printre degete.

Din nou râsete. De data asta, mai zgomotoase. N-o nimerise. N-o nimerise deloc.

Degetele lui alunecară de la bărbie pe linia maxilarului și apoi pe gât. Fu surprinsă să constate că atingerea lui o făcea să saliveze și se forță să înghită în sec. Se simțea de parcă un flux necunoscut de forță și de energie i se prelingea prin vene ca mierea.

– N-ai cum să-mi scapi, Lorelai.

Vocea lui căpătase atingeri de mătase și o moliciune catifelată. Suna ca amenințarea unei seducții inevitabile. Ca promisiunea posesiunii. Lorelai simți că începeau să-i tremure genunchii. Ar fi fost gata să jure că marea calmă pe care navigau devenise brusc agitată.

Barnaby făcu un pas în față, cu mâna sus.

– Nu vă bateți capul pentru mine, milady. Nu trebuie să...

Tăcu în momentul în care Corbul îl puse la respect dintr-o singură privire. Făcu un pas înapoi.

– Nu e cazul să-l salvezi pe Barnaby. Nu are nevoie. De aproape zece ani face parte din echipajul meu și se numără printre oamenii cei mai de încredere.

Înțelegea, în sfârșit. Iar adevărul o biciuia cu șfichiul de gheață al trădării.

– Barnaby? suspină ea, privindu-și servitorul.

În tot acest timp, omul ei de încredere fusese, de fapt, spionul Corbului? Al căpitanului fără scrupule? Îi dădură lacrimile. Îl considerase prietenul ei și crezuse că îl putea salva.

Oare nu putea avea încredere în nimeni pe lume?

– Aveam nevoie de un om loial pe care să-l instalez în casa ta, îi explică pe un ton indiferent căpitanul. Știam că doar tu vei prefera să angajezi un bătrân neputincios în loc să-ți iei un argat chipeș sau măcar în putere.

Barnaby se îndreptă și își scoase scufia roșie pe care o purta de când îl știa. Brusc, arăta cu zece ani mai tânăr.

– Iertare, milady, spuse el.

Se simțea umilită. Suferea. Se alesese praful de propunerea ei. Dar își încercă și ultima șansă.

– Atunci las-o pe Veronica să plece. Vocea îi devenise fermă, chiar dură. Rece. Veronica pleacă, eu rămân.

– Nu, Lorelai! strigă tânăra femeie.

Corbul pufni și îi dădu drumul, făcând un gest larg spre corabia care încă nu se vedea complet din cauza ceții.

– Amândouă sunteți în custodia mea. Nu ești în măsură să negociezi. Aici nu negociem. Aici eu iau ce-mi aparține.

– Veronica nu-ți aparține, îl contrazise Lorelai.

– Tu, în schimb, da. Iar ea e doar asigurarea.

Lorelai se desprinse de Veronica și înaintă spre el.

– Ce pot face ca să-i obțin eliberarea? murmură ea. Ce trebuie să fac?

Chiar atunci răsări soarele, împrăștiind ceața, dar nu în totalitate. Corabia era scăldată într-un abur auriu. Până și Corbul era învăluit în lumina aproape nepământeană, în timp ce o privea pe Lorelai. Razele soarelui i se reflectau în negrul lucios al pletelor și în privirea pătimașă. Tăcu o clipă, apoi îi răspunse la întrebare.

– Cred că știi ce trebuie să faci.

Capitolul 11

Strălucirea lacomă din privirea lui nu lăsa loc de interpretări. O dorea și voia ca ea să i se supună. Era flămând de sex. Lorelai simți un nod în gât. Și fluturi în stomac.

– De acord, spuse ea, decisă să renunțe la teama permanentă în care trăia de când se știa. O să fac orice-mi ceri.

– Nu, Lorelai! Nu trebuie. Nu face asta pentru mine!

Veronica o trase de mână și se așeză între Lorelai și Corb.

– Ia-mă pe mine în locul ei! E fecioară. Sunt mai tânără și mai puțin fragilă decât ea. Și am fost căsătorită, așa că știu să satisfac un bărbat.

Corbul îi aruncă Veronicăi o privire dezgustată care o ului pe Lorelai. Cumnata ei trecea drept o femeie extrem de frumoasă, cu un aer special, misterios. Știa să își accentueze calitățile și să își pună ținuta în valoare cu rochii demne de o regină, pe care le gândea și le croia singură.

– Nu te vreau, o informă el scurt pe Veronica.

– O vreau eu! sări un membru al echipajului care vorbea cu un puternic accent franțuzesc.

În câteva secunde, toți cei din echipaj se întreceau să solicite plăcerea companiei Veronicăi. Tânăra femeie scuipă la picioarele căpitanului.

– Ce fel de brută fără inimă profită de o femeie înspăimântată și oloagă căreia i-a ucis fratele și viitorul mire chiar în ziua nunții?

– Această brută fără inimă, răspunse el cu un rânjet diabolic, apropiindu-se de ea.

Chiar dacă situația era extrem de delicată și complicată, Lorelai își dădu seama că nu-i plăcea deloc felul în care se vorbea despre ea, deși era prezentă. Vorbeau de parcă n-ar fi fost în stare să ia propriile decizii. Și să facă sacrificiile pe care le găsea de cuviință. Corbul întinse mâna spre ea.

– Vino cu mine, Lorelai!

Lorelai nu se simțea în stare să lase mâna Veronicăi și să o accepte pe a lui. Cumnata ei tremura, iar groaza i se citea în ochi.

– Ai cuvântul meu că nimic rău nu i se va întâmpla lui Lady Southbourne, spuse el, apropiindu-se. Dacă te porți cum trebuie, o voi elibera.

– Nu putem să avem încredere în cuvântul lui! ripostă Veronica.

Lorelai se eliberă din strânsoarea mâinii tinerei.

– O să fie bine, o consolă, deși nici ea nu credea ce spunea. Ai fost nevoită să te culci cu Mortimer. Ce poate fi mai rău?

– Un pirat! strigă Veronica, gesticulând furibund. Uită-te puțin la el! E uriaș!

Publicul nedorit din jur găsi evaluarea ei extrem de amuzantă. Hohotele de râs nu mai conteneau.

– Stai să-l vadă cu pantalonii în vine. O să leșine pe loc, rânji unul dintre membrii echipajului.

– Ia-le pe amândouă, căpitane! îl îndemnă altul. Frumușica o s-o învețe pe cealaltă ce să facă, pe urmă o să le-arăți tu câte ceva.

Urmară strigăte și chiote de încurajare.

Lorelai se simți umilită. Cu toate că era obișnuită să fie luată peste picior în cele mai crude feluri, râsetele lor îi pârjoleau inima.

Cealaltă nu era nici pe departe cel mai jignitor mod în care se vorbise despre ea. Dar tot o durea. Știa că, dintre ele două, Veronica era cea frumoasă. Iar ea era *cealaltă*. Lucru care, pe o corabie a piraților, putea fi, în sfârșit, un avantaj.

Însă Corbul nu o voia pe cea frumoasă. O voia pe ea.

– O să-i tai limba celui care mai scoate un sunet.

Amenințarea calmă a Corbului avu efectul scontat. Un zid al tăcerii se ridică pe corabie, de parcă nu mai era nimeni pe punte. Lorelai o sărută pe Veronica pe obraz.

– O să fiu bine. De fiecare dată când suntem frânte, ne ridicăm și mergem mai departe, chiar dacă șchiopătăm. Nu așa spunem noi?

– Nu mă lăsa singură! imploră Veronica cu obrajii uzi de lacrimi.

Făcu doi pași înapoi, spre scară, privind siluetele piraților din jur, tot mai amenințătoare în ceața care se risipea de la minut la minut.

– Mai bine mă arunc în mare decât să te las să te sacrifici pentru mine.

Mai făcu trei pași și ajunse la marginea punții, pregătită să se arunce în adâncuri.

– Nu! strigă Lorelai și dădu să alerge spre ea, dar mâna fermă a Corbului o prinse de talie și o țintui pe loc.

Din ceață apăru Moncrieff, care sări și o prinse pe Veronica exact în clipa în care se lăsa în voia gravitației. Din nou îi ignoră țipetele și împotrivirea și o duse înapoi în cabina albastră, cu pași mari și furioși.

Lorelai gemu deopotrivă de spaimă și de ușurare. Fusese la un pas să-și piardă cea mai dragă prietenă. Binecuvântate fie reflexele lui Moncrieff! Ea n-ar fi ajuns la timp să o salveze pe Veronica. Corbul îi vorbi încet la ureche.

– Ce ființe nobile sunteți voi! Aproape că mă inspirați.

– Cineva trebuie s-o facă și pe asta, replică ea.

– Din contră. Nici marea, nici eu nu avem nevoie de astfel de gesturi nobile. E unul dintre cele mai plăcute lucruri din viața de pirat.

Se aplecă, își petrecu brațele în jurul genunchilor ei, o prinse ușor de sub umeri și o ridică în brațe. Se părea că pirații obișnuiau să-și ducă prizonierele în brațe.

Lorelai vru să se împotrivească, dar își dădu repede seama că nu avea sens.

– Vreau să debarcăm la Ben More până la asfințit, le ordonă el marinarilor pe jumătate ascunși în ceață.

– Da, căpitane! se auziră câteva voci.

– Când se ridică ceața, o să vedeți că suntem lângă Tobermory, pe insula Mull, continuă el. Și veți avea plăcerea să descoperiți la mal un grup vesel de tinere de la bordelul Cântecul Sirenei. Vor fi dornice să vă cunoască și nerăbdătoare să urce la bord.

Lorelai fu surprinsă să constate că membrii echipajului așteptară ca ea și căpitanul să se retragă și abia atunci izbucniră în răcnete și chiote de bucurie. Nimeni nu voise să nesocotească ordinul căpitanului, care le ceruse liniște.

După toate probabilitățile, în acea zi nu avea să fie singura femeie din așternuturile de la bordul corabiei. În holul ce dădea spre camera albastră, trecură pe lângă Moncrieff chiar când zăvora ușa. Dinăuntru se auzea cum Veronica bătea cu pumnii în ușă și țipa furioasă.

– Căpitane, chiar a fost o idee bună să le aduci la bord pe aceste două doamne, judecând după starea în care sunt oamenii? Dacă n-ar fi avut norocul să dea tocmai peste Barnaby în încercarea lor de a evada, dacă se întâlneau cu altul din echipaj...

– De ce crezi că le aduc târfe mai târziu? întrebă Corbul, iar buzele i se strâmbară într-o urmă de surâs. În felul ăsta, oamenii se vor calma.

Moncrieff se gândi câteva clipe, apoi ridică din umeri.

– Uite, de asta ești căpitanul!

Duse două degete la frunte, parodiind un salut, apoi o luă din loc.

– O să inspectez personal încărcătura atunci când își va face apariția. Am de gând să testez marfa.

Lorelai rămase aproape inertă în brațele Corbului până când ajunseră la cabina lui luxoasă. El deschise ușa cu o lovitură de picior și, imediat ce intrară, Lorelai simți o aromă îmbietoare. Pe masa după care se ascunsese în noaptea precedentă, era un adevărat ospăț, iar lângă tronul Corbului fusese adus încă unul, îmbrăcat în catifea verde.

Cum era cu putință? Când fusese pregătit și aranjat totul într-un timp atât de scurt? Nu trecuse nici o jumătate de ceas de când se strecurase afară din cabină.

„Desigur." Închise ochii, simțindu-se brusc neînsemnată și naivă. El știuse. Știuse exact momentul în care ea ieșise din cabină. Îi îngăduise să ajungă atât de departe pentru că fusese sigur că avea s-o împiedice cineva.

Dacă nu chiar el.

Ce avea să urmeze? Voia să cineze împreună înainte să o dezvirgineze? Simțea tensiunea din brațele lui și nu putu să nu-i observe grimasa neplăcută din colțul gurii. Cu toate astea, fusese grijuliu și atent când o lăsase jos și se asigurase că își menține echilibrul. Urmele degetelor lui îi rămaseră imprimate pe piele chiar și după ce el făcu câțiva pași spre birou. Îl deschise și începu să umble prin hârtii.

– De ce crezi că te voi frânge?

Pusese întrebarea pe un ton neutru, fără să își ridice privirea din documentul pe care îl scosese din birou.

– Poftim?

Oare nu auzise bine?

– I-ai spus Veronicăi că, de fiecare dată când sunteți frânte, vă ridicați și mergeți mai departe, chiar dacă șchiopătați.

Chiar rostise acele cuvinte, nu? Ea și Veronica și le spuseseră de nenumărate ori.

– Crezi sincer că te va frânge faptul că vei deveni amanta mea?

O privea cu o curiozitate calmă, cu sprânceana ușor ridicată. Lorelai încercă în zadar să se gândească la un răspuns. Se simțea din cale-afară de fragilă. Ușor de frânt. Iar Veronica avea dreptate: Corbul era uriaș. Putea strivi cu ușurință un bărbat puternic și bine legat.

Iar ea se dovedise atât de ușor de zdrobit!

Tăcerea ei se prelungise deja mai mult decât era el dispus să aștepte. Trânti cu zgomot capacul de la secretaire.

– N-are importanță.

Vocea îi sunase sumbru. Se apropie de ea, iar Lorelai își dădu seama că se mișcase instinctiv și mutase un scaun, așezându-l între ei.

– Ai spus că ai face orice să îți salvezi cumnata, îi spuse el cu ochii întredeschiși, care păreau să acopere adâncimi cu străluciri întunecate. Ești o femeie de cuvânt? Chiar ești dispusă să faci orice?

Lorelai înghiți în sec, iar gândul la Veronica îi dădu putere.

– Da. Și-ar fi dorit mai multă siguranță în voce. Da, sunt.

Imediat ce rosti acele cuvinte, o cuprinse groaza. Închise ochii și strânse pumnii, așteptând următoarea lui mișcare, străduindu-se să-și ignore instinctul care îi spunea să fugă ori să lupte din toate puterile. Decise că trebuia să rămână nemișcată. Inertă. Avea să închidă ochii și să-și imagineze că bărbatul de deasupra ei era Ash. Așa cum își imaginase de multe ori, mult mai des decât era dispusă să recunoască. Corbul pusese stăpânire nu doar pe sufletul lui Ash, ci și pe înfățișarea lui.

– Uite!

Surprinzător, vocea lui nu se auzi mai aproape. Lorelai deschise un ochi, apoi rămase împietrită la vederea hârtiei și a penei de scris pe care el le așezase în fața ei, pe masă. Era contractul de căsătorie din seara trecută. În mod ciudat, vederea documentului

o înspăimântă mai mult decât gândul că acel bărbat uriaș avea să o facă a lui.

– Credeam... Am crezut că nu ai nevoie de semnătura mea.

– Nu am. Dar o vreau. Şi ai spus că faci orice.

Ea se încruntă ușor. Se simțea ca Alice în vizuina iepurelui.

– Credeam că negociam, că vorbeam despre sex.

– Bine, cum vrei, spuse el și se apropie.

– Nu!

Lorelai înșfăcă pana ca pe o armă.

– Nu! O să semnez.

Se aplecă și își scrise cu grijă numele, cu litere mari și înflorite. Din fericire, gestul păru să-i facă plăcere Corbului. Se îndreptă spre un paravan din dreptul ferestrei mai îndepărtate și îl dădu deoparte.

– Ce faci? întrebă ea, conștientă de absurdul propriilor cuvinte, căci după paravan trona o cadă de baie uriașă, din aramă.

– Pregătesc baia.

Răsuci două obiecte ciudate, iar dintr-o țeavă începu să curgă, ca prin farmec, un șuvoi de apă fierbinte.

– Cum? se minună ea.

Era o altă întrebare ridicolă în acele condiții, dar Lorelai rămăsese de multe ori cu gura căscată la vederea tehnologiei necunoscute pe care o descoperea pe Bocetul Diavolului.

Corbul înțelese imediat sensul întrebării.

– Minunile tehnicii sunt costisitoare, dar ce mod mai nimerit să-mi cheltuiesc banii pătați de sânge decât noi și noi metode de a-mi spori confortul?

Testă cu degetele temperatura apei din cadă.

– Instalația din camera motoarelor a fost făcută de un neamț, un anume domn Juengling. Aceeași căldură care produce aburul ce pune corabia în mișcare poate fi folosită, la intervale mai scurte și mai rare, pentru a încălzi apa pentru bucătărie și baie. Nu înțeleg exact ce și cum funcționează, dar pentru asta îi plătesc pe alții.

Dacă n-ar fi fost terorizată de gândul că urma să își piardă fecioria, Lorelai ar fi examinat mecanismele cu mare curiozitate și interes și ar fi pus un milion de întrebări. Însă, în situația dată, tot ce o preocupa era că el voia să o dezbrace și să-și satisfacă poftele cu ea.

– Nu e nevoie să fac baie. Nu sunt nici două zile de când m-am îmbăiat. Iar acum câteva ore m-am spălat în lavoar.

– Nu pregătesc baia pentru tine, răspunse el, privind-o peste umăr.

Lorelai rămase cu răsuflarea tăiată la gândul că avea să vadă acel trup perfect cioplit, de bărbat și de sălbăticiune, îmbăindu-se. Dar și pentru că în privirea lui recunoscuse, în acele momente, ceva din băiatul pe care îl cunoscuse cândva.

– Ash? murmură ea.

Acel ceva care îi amintise de băiatul iubit dispăru într-o clipă când el își îndreptă spatele, în toată măreția lui înfricoșătoare, privind-o cu ochi întunecați, ca de onix.

– Te-am avertizat să nu-mi mai spui așa.

– Atunci... cine ești? întrebă ea, fluturându-și mâinile de disperare și de frustrare.

– Sunt nimeni altul decât Corbul, insistă el.

– Așa ți se zice, îl contrazise ea, ținând în mână hârtia pe care o semnase, dar care, surprinzător, nu purta iscălitura lui. Vreau să-mi spui cum te cheamă.

– Încă nu știu, răspunse el ridicând nepăsător din umeri.

– Cum ți se adresează oamenii? Cum îți zic când stau de vorbă cu tine?

– Îmi spun Corbul, evident. Lorelai, discuția asta devine ridicolă!

Ea scoase un icnet, cuprinsă de o nemulțumire vecină cu furia.

– Dar n-ai cum să te adresezi cuiva articulându-i numele, ripostă ea. Imaginează-ți cum ar suna o discuție: Cum vi se par aperitivele, domnule Corbul? Când să ridicăm ancora, Corbul? Nu ți se pare că ești ridicol, Corbul? Nu e doar nepotrivit, este de-a dreptul imposibil.

Era conștientă că îndrăzneala de care dădea dovadă nu era un comportament tocmai potrivit pentru prizoniera unui pirat, dar nu-și mai putea controla nervii. Iar spre surprinderea ei, lui nici că îi păsa. Își mângâia gânditor bărbia.

– Ai putea spune Corb în loc de Corbul, concluzionă el. Nu e nevoie de acel „ul".

– Așa îți spun prietenii tăi?

– Nu am prieteni.

– Membrii echipajului? nu se lăsă ea.

– Ei îmi spun căpitane.

– Eu n-am s-o fac.

– Spune-mi „bărbate" și va fi în regulă.

Îi aruncă o privire care amenința s-o pârjolească, apoi se așeză pe pat să-și scoată cizmele.

– Bine, dar în fața legii din multe țări nu suntem căsătoriți cu adevărat, spuse ea.

– Semnătura ta tocmai demonstrează contrarul, îi răspunse el în timp ce se descălța.

– Dar semnătura ta lipsește! strigă ea fluturând contractul. De ce continui să fii intolerabil?

– Ți-am dat de ales, răspunse el. Dar te încăpățânezi în zadar. Nu păreai încăpățânată când erai mică. Îmi amintesc că erai chiar foarte amabilă.

– Ei, bine, iată că amândoi ne-am schimbat în acești 20 de ani.

El ridică încet capul și o privi cu atenție, de parcă ar fi vrut să verifice justețea spuselor ei. Îi studie părul rebel, cămașa improvizată, pantofii de nuntă. Tăcerea dintre ei deveni grea, încărcată de o emoție ce nu părea să răzbată însă din ochii lui mari și negri. Ea știa prea bine ce vedea el. O fată bătrână. O fată bătrână și oloagă, de peste 30 de ani, căreia pierderea suferită cu ani în urmă îi ștersese culoarea din obraji, iar amărăciunea îi săpase riduri pe frunte.

Atunci de ce continua să o privească? De ce nu-și trăda dezamăgirea? Din moment ce el nu era Ash, iar ea nu mai era amabilă, de ce încă o voia? Oare avea de gând să navigheze pe mările și oceanele lumii ținând-o încuiată în cabină, ca pe bunul său personal? Să o instaleze undeva, ca pe o femeie întreținută, vizitând-o când avea chef?

Și, dacă tot insista că nu era Ash, atunci de ce ținea morțiș să îndeplinească promisiunea unui mort?

Lorelai simți că nu mai putea îndura tăcerea. Nici nu mai rezista să se tortureze cu gânduri și întrebări nerostite. Așa că vorbi:

– Ai nevoie de un nume, izbucni ea.

Dar nu asta intenționase să spună, însă era prea târziu. Și era adevărat.

– De ce?

El se ridică și se apropie de ea desculț, cu pasul unei sălbăticiuni care își pândea prada.

– Am nevoie să fii... De fapt, ai nevoie să fii o persoană, nu un titlu sau o poreclă.

Când el veni și mai aproape, Lorelai întinse brațul, ca și cum ar fi vrut să-l oprească, numai că palma i se așeză cu blândețe pe pieptul lui puternic. Îi simțea fiecare fibră prin cămașa șifonată în care dormise. Asta, dacă închisese un ochi toată noaptea.

Surprinzător, el se opri de parcă mâna lui Lorelai ridica un zid între ei. Stătea nemișcat, aproape că nici nu respira, iar singura mișcare pe care ea o percepea era cea a mușchiului care îi zvâcnea în piept, sub palma ei. Căldura trupului lui iradia prin textura materialului, încălzindu-i degetele reci.

Lorelai nu-și putea lua ochii de la contrastul dintre mâna ei albă și cămașa lui neagră. Îl atinsese în acel fel și în trecut. Îi atinsese pieptul, peste cămașă, bucurându-se de micile gesturi de intimitate care însoțeau idila ce abia se înfiripa între ei. Bucurându-se de felul în care mâna lui o atingea pe a ei, de momentele când el îi dădea câte o șuviță după ureche. De forța cu care umerii și brațele lui o susțineau și o sprijineau când traversau estuarul cu teren înșelător.

Își amintea acel sărut. Un sărut parcă din altă viață, care dusese idila lor nevinovată și inocentă pe un tărâm complet diferit. Sărutul de atunci conținea făgăduiala unor momente întocmai precum cel pe care tocmai îl trăiau. Sărutul de atunci fusese o promisiune. Promisiunea că într-o bună zi ea avea să fie a lui.

A lui Ash.

– De ce nu poți fi Ash al meu? imploră ea. Spuneai că-ți place numele. Că-ți place să fii Ash pentru mine.

El o fixă cu privirea, păstrând acea nefirească tăcere ce o făcea să-și piardă curajul.

– Băiatul pe care l-ai cunoscut atunci e mort, zise el pe un ton grav.

Nu avea noimă ce spunea.

– De ce? Cine l-a ucis?

Ochii lui scăpărau flăcări de onix.

– Mortimer Weatherstoke. Iar de atunci Ash a mai murit de câteva ori.

– Mortimer?

Lorelai își retrase mâna, de parcă s-ar fi ars.

– Ce ți-a făcut Mortimer?

El nu-i răspunse, dar strânse pumnii, unul dintre puținele gesturi prin care își trăda trăirile.

– Ce ți s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu Ash? șopti ea. Spune-mi, te rog!

– Nu are importanță, scrâșni el. Trecutul e deja scris. Sângele s-a uscat. Tot ce a rămas din Ash e partea care...

– Partea care...?

– Partea căreia îi aparții.

Oare chiar intenționase să spună altceva și se răzgândise în ultima clipă? Sau i se păruse?

– Nu îți aparțin.

Cât de crud putea fi timpul! Îl transformase pe băiatul pe care îl iubise într-un bărbat pe care îl disprețuia.

– Ba da. Bineînțeles că-mi aparții. Îi aruncă o privire lacomă. Nu știai că dreptul la posesiune reprezintă 9 zecimi din lege? Cum mâna ei nu-l mai oprea, începu să se apropie din nou. Ce mi-ai fi spus dacă eram Ash?

Lorelai simți să-i stă inima, apoi își reia bătăile într-un ritm nebunesc. Se retrase, șchiopătând.

– Ai spus că Ash e mort.

Se întinse și îi mângâie cârlionții de pe tâmple, făcând-o să tresară.

– Fă-mi o plăcere, murmură el cu o voce molatică precum catifeaua. Imaginează-ți că nu suntem pe o corabie a piraților. Că nu sunt Corbul. Imaginează-ți că am revenit în micul tău estuar și te-am strigat. Și ne aflăm acum în același loc, înconjurați de aceeași ceață din ziua în care ne-am despărțit. Ce i-ai spune lui Ash? Se apleacă ușor spre ea. Respirația îi mirosea a whisky și a dorință, iar buzele i se apropiau amenințător de mult de ale ei. Ce i-ai face, după atâția ani?

Fără să gândească, Lorelai îi trase o palmă răsunătoare peste obraz. Pusese atâta forță în lovitură, încât o ustura mâna.

– Mi-ai promis că o să te întorci la mine! țipă ea. M-am rugat să revii. M-am rugat la Dumnezeu să te aibă în paza lui și să te trimită înapoi la mine. Pe urmă te-am jelit. Te-am jelit ani la rând, ca pe un iubit mort în condiții tragice. Mortimer mi-a spus că ți-a revenit memoria și ți-ai amintit cine ești. Atunci, am crezut că te-ai întors

la viața ta de dinainte. Chiar dacă gândul acesta mă făcea să sufăr, nu te puteam învinovăți. Dar tu m-ai abandonat, m-ai lăsat singură 20 de ani nenorociți. Iar când ai revenit, în sfârșit, te-ai transformat în... ăsta? Gesticula, arătându-l cu degetul, în toată splendoarea lui întunecată. Ai devenit un bărbat rebel, violent, fără inimă? Dacă nu ești Ash, atunci nu ești cel care a promis că se va întoarce la mine. Nu ești cel pe care îl doresc!

– În schimb, sunt cel cu care te alegi, spuse el tăios, cu o lucire primejdioasă în privire. Condoleanțe! Dar ceea ce spui nu schimbă nimic. Tot îmi aparții și îmi vei aparține și de aici încolo. Ai face bine să te obișnuiești cu ideea.

– Și cum te aștepți să fac asta? Să mă întorc la tine? Și să-ți fiu și recunoscătoare? Ție, care ești un străin pentru mine? Unde mai pui că ești cel mai violent și temut criminal din lume?

El tăcu o clipă, părând să-i cântărească vorbele.

– Ei bine, da.

Apoi se întoarse cu spatele și se îndreptă spre bufet și își turnă de băut.

– Preferai ca în locul meu să fie umflatul ăla chel și putrezit? Nu-mi spune că era mai bine dacă deveneai doamna Sylvester Gooch, dacă îți desfăceai coapsele pentru individul ăla cu cap de berbec și nu pentru mine.

Ea tresări.

– Încercam să-mi salvez familia de la ruină. Dacă nu mă măritam cu domnul Gooch, rămâneam cu toții pe drumuri.

– Știu, zise el și își concentră atenția asupra paharului cu whisky.

Lorelai crezuse că avea să fie supărat pe ea. Mânios. Majoritatea bărbaților ar fi plesnit-o înapoi. Sau, mai rău, ar fi atacat-o frenetic, ar fi supus-o, ar fi dominat-o fizic și sexual, cu indignarea masculului provocat, căruia i se pusese la îndoială forța.

În schimb, Corbul îi trata izbucnirile ca pe niște focuri de paie. Nici nu tresărise când fusese lovit. Reacționase de parcă pe obraz i-ar fi aterizat o muscă.

Se îndreptă spre cada de baie și răsuci robinetele, iar apa încetă să curgă. Apoi se întoarse spre ea.

– De ce ești așa de slabă?

Întrebarea o luă prin surprindere.

– În ultima vreme, am fost prea supărată și prea preocupată ca să-mi stea gândul la mâncare, răspunse ea cu sinceritate.

Văzuse oare o undă de regret în privirea lui?

– Mănâncă, îi ceru el, arătând spre micul dejun care se răcea pe masă.

– Nu mi-e foame.

Chiar atunci, stomacul ei protestă sonor, dar Lorelai se încăpățână să-l ignore. El se apropie de ea, cu un aer amenințător.

– Mănâncă, altfel o să te hrănesc cu mâna mea.

– Nu mă poți obliga să fac ceva de fiecare dată când te refuz.

– Ba pot. Și am s-o fac. Mănâncă! Acum! El arătă spre masă. Croasantul cu unt și marmeladă de caise sunt preferatele tale.

Ea se încruntă la el.

– De unde știi că nu mi-am schimbat gusturile?

– S-au schimbat?

– Nu, recunoscu ea.

El ridică întrebător o sprânceană.

– Cel puțin, nu când e vorba de patiserie.

Buzele lui se răsuciră într-un zâmbet aproape fermecător.

– Mănâncă! Eu o să fac baie. Ca niște oameni civilizați.

– Oh, da, îl ironiză ea. Mai întâi micul dejun, apoi baia și un viol mic înainte de ceaiul de la ora 17.00.

El îi aruncă încă una dintre acele priviri pătrunzătoare, iar Lorelai începu să se întrebe dacă din pielea ei nu ieșeau cumva aburi, precum cei din cadă. El își scoase cămașa, cu mișcări un pic mai ample decât ar fi fost poate nevoie.

– Nu-ți poți viola nevasta.

Lorelai și-ar fi dorit nespus să-i dea o replică usturătoare, numai că, la auzul cuvintelor lui și la vederea trupului pe jumătate dezgolit, rămăsese mută. Nu-i era clar dacă o mulțumea faptul că avusese dreptate în privința tatuajului de pe spatele lui. Aripi negre desenate cu măiestrie se conturau pe mușchii parcă sculptați. Nici un centimetru de piele nu rămăsese neacoperit. Dacă nu ar fi fost o femeie practică și, după spusele unora, cinică ajunsă la o anumită vârstă, s-ar fi gândit că bărbatul din fața ei și-ar putea deschide aripile, avântându-se spre cer.

O mâncau degetele. Ar fi vrut să atingă desenul, să-i urmeze liniile. Să mângâie pielea fină și să descopere... Oh, Dumnezeule mare! Își dăduse jos pantalonii.

Lorelai pufni și se întoarse cu spatele, nu înainte de a-i observa cu coada ochiului șoldurile înguste și fundul care, pe vremuri, nu era atât de ferm și de tare.

Oare ce alte lucruri se schimbaseră în 20 de ani? Când erau tineri, trăsese cu ochiul la ceva ce nu se cădea să vadă. Oare bărbații se schimbau în părțile intime odată ce se maturizau?

„Oprește-te!" își spuse ea, indignată de gândurile necuviincioase care îi treceau prin minte. Dacă voia să scape cu viață din acea grea încercare, trebuia să-și păstreze mintea limpede.

– Greșești amarnic, spuse ea, alungând gândurile necurate și amintindu-și țipetele și rugămințile disperate ale Veronicăi, care se auzeau în toată casa când Mortimer se dezlănțuia cu forța asupra ei. În acele nopți, Lorelai tremura în pat, la ea în cameră, plângând de mila cumnatei. Uneori, după ce se termina totul, se ducea în camera Veronicăi, o ajuta să se ridice de pe podea sau de unde fusese posedată cu sălbăticie, o ajuta să-și pună cămașa de noapte și să urce în pat.

„De fiecare dată când suntem frânte, ne ridicăm și mergem mai departe, chiar dacă șchiopătăm."

– Greșesc? În legătură cu ce?

– Bineînțeles că un bărbat își poate viola nevasta. Nu contează dacă e legal sau nu, dar spaima, suferința și irevocabilul actului nu pot fi trecute cu vederea, spuse ea cu emoție vădită în glas.

El o trată cu aceeași răceală și tăcere care o scoteau din minți. Clipocitul apei o făcea să se gândească la lucruri pe care n-ar fi dorit să le vadă când avea să se întoarcă din nou cu fața înspre el.

Fără prea mare tragere de inimă, Lorelai se apropie de masă și studie mâncarea așezată ca la o masă regească. Pe lângă croasanți și marmeladă de caise, avea smântână de Devonshire, diverse sortimente de tarte, felii subțiri de șuncă prăjită, niște prăjituri străine, rotunde, parcă înecate în unt topit, lângă care trona un sirop arămiu, ceva mai puțin gros decât mierea. Aburi fini se ridicau din vasele de argint cu cafea și ceai.

Se simți dintr-odată din cale afară de flămândă și își spuse că nu rezolva nimic dacă se înfometa. Dacă mai încerca să evadeze, avea

nevoie de forțe proaspete, iar un mic dejun consistent și o cafea fierbinte erau cât se poate de nimerite.

Șchiopătă până la scaunul ce îi era rezervat și de unde vedea cada de aramă doar cu coada ochiului. Își unse un croasant cu o porție generoasă de marmeladă, evitând cu încăpățânare să se uite înspre cel care se îmbăia la câțiva metri de ea. Când nu se uita în farfurie, privea pe geam. Ceața se risipise aproape de tot, oferindu-i priveliștea minunată a mării de smarald.

– Vezi tu...

Vocea lui cavernoasă sparse tăcerea, făcând-o pe Lorelai să se înece cu un dumicat delicios.

– Dacă n-ai fi atât de preocupată de relația fizică, ai înțelege că măritișul cu mine ar putea fi cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat.

Cu toate că își propusese să nu se uite deloc la el, afirmația lui o șocă atât de tare, încât rămase cu gura căscată și se întoarse înspre el. Își freca brațele lungi și tatuate cu un fel de piatră acoperită cu spumă. Spre deosebire de tatuajul de pe spate, celelalte erau colorate și se unduiau în linii sinuoase pe piept, pe umeri, pe brațe, până la încheieturi.

– Cum așa? Ce-mi poți oferi, în afară de reputația ta infamă? Voi fi soția celui mai căutat om din lume.

– Fără îndoială. În același timp, vei fi soția unuia dintre cei mai bogați oameni din lume.

– Averea ta nu înseamnă nimic pentru mine, spuse ea cu asprime. Mai bine mor de foame decât să rămân măritată cu tine.

– Spui asta pentru că nu știi ce înseamnă să mori de foame.

Din felul în care vorbise, Lorelai înțelese că el cunoștea prea bine senzația. De aceea, următoarea mușcătură parcă i se păru amară și neplăcută, iar în stomac resimți o undă de regret.

– Să știi că pot să-ți ofer mai mult decât averea mea, spuse el, începând să-și săpunească părul.

Lorelai pufni disprețuitor.

– Chiar așa? Nu ai trecut, nici familie, nici compasiune. Nici urmă de bunătate. Nici măcar un nume nu vrei să accepți. Ce anume dintre toate astea crezi că m-ar atrage?

– Un regat.

Făcu un gest spre fereastra de unde se vedeau o panoramă superbă, un orizont nemărginit.

– Sunt stăpânul mărilor. Am mai multă putere decât ar visa așa-zisa ta regină.

– Dar ești la mila mării. La mila fluxului și a refluxului. Nici un muritor nu poate avea pretenția că le controlează, replică ea, uimită de aroganța lui.

El își băgă capul sub apă, apoi ieși la suprafață. Apa i se scurgea din păr, prelingându-se apoi pe trasee tulburătoare, peste mușchii puternici ai gâtului, peste adâncimile claviculelor și pe piept. Privindu-l, uitai că aveai în față un simplu muritor. Că nu era clădit din lut și oțel, întărit cu roci vulcanice și șlefuit de furtuni inimaginabile.

– Marea nu are milă. Pe asta mă bazez.

Își trecu mâna peste față, înlăturând excesul de apă, iar Lorelai se strădui să ignore picăturile care îi rămăseseră agățate de genele negre, strălucind în bătaia soarelui ca niște nestemate.

– În această privință, eu și marea suntem la fel, continuă el. Mila nu-mi servește la nimic. Am învățat să acționez devastator, precum furtuna. Fluxul și refluxul îmi sunt tovarăși buni. La fel ciclurile lunii. Îmi ordonez viața după ele.

O privea cu atenție, concentrat, iar Lorelai se simțea ca o vietate strivită pe lamela unui microscop și analizată de ochiul atent al unui om de știință.

– În privința oamenilor, totul e mult mai complicat. Sunt imprevizibili. Avem de-a face cu un număr infinit de variabile.

Lorelai se întoarse și privi pe geamul cabinei. Undeva, pe întinderea mării de smarald se întrezărea malul. Insula Mull. Fieful lui Inimă Neagră din Ben More.

– Iar dacă regatul meu nu te impresionează, îți pot oferi o mulțime de pământuri cu titlurile aferente, adăugă el. De exemplu, în Italia sunt ducele castelului Domenico. În Franța, sunt conte de Lyon și de Verdun, iar în...

– Ești duce? întrebă ea, gata să verse cafeaua pe masă.

– Pe continent, da, dar tot se cuvine ca lumea să mi se adreseze cu Excelența Voastră.

Nu putea fi adevărat. Sigur mințea.

– Cum... cum ai...

– Foarte simplu. L-am ucis pe deținătorul titlului, nu înainte de a mă asigura că mă numește moștenitor. Pe continent, titlurile nu se transmit neapărat între rude, ca în Anglia.

Rar i se întâmplase lui Lorelai să fie atât de uimită.

– L-ai ucis pe...

Ei ridică un deget de pe care șiroia apa.

– Adevărul adevărat e că, de fapt, cei mai mulți dintre ei au încercat primii să mă ucidă.

„Cei mai mulți dintre ei?"

– Atât de puțin înseamnă pentru tine o viață de om? O retezi cu atâta indiferență încât...

– Categoric.

– Ce s-a întâmplat cu tine? strigă ea. Când ai decis să devii așa un ticălos?

„Când te-ai aflat pe continent?" voia să-i mai strige. „Și de ce nu te-ai întors atunci după mine?"

Își aminti dintr-odată cuvintele pe care i le spusese cu o noapte înainte. Că așteptase cât putuse de mult înainte de a o lua. Și că era singura dovadă de îngăduință pe care i-o putea oferi.

Deja nu mai știa dacă trebuia să fie recunoscătoare ori mânioasă. Dumnezeule, reușise să îi provoace atâtea emoții, atâtea stări diferite și contradictorii, încât se simțea prinsă în pânza celui mai primejdios păianjen din lume!

Privirea lui se goli brusc de orice expresie, iar ochii îi deveniră două găuri negre, abisale, în care îi era teamă că vedea adâncimile iadului.

– Nu vreau să-ți povestesc asta, răspunse el cu vocea mai rece decât Oceanul Arctic. Și nici tu n-ai vrea s-o auzi.

Îl credea. Și totuși... Chiar voia să audă povestea. Dorea să înțeleagă. Însă voia să își imagineze suferințele și chinurile care l-ar fi transformat pe Ash în cel din fața ei?

Categoric, nu.

– Vino aici, îi ceru el. Vreau să mă speli pe spate.

– Bine, dar nu mi-am terminat micul dejun.

– Ba l-ai terminat.

Lorelai deschise gura să-l contrazică, dar observă că într-adevăr farfuria din fața ei era goală.

– Ai de gând să nu-ți ții promisiunea? Ai spus că vei face orice.

Provocarea pe care i-o lansa suna destul de aspru. Era clar – urma să îi amintească iar și iar, de fiecare dată, că își dăduse cuvântul pentru a o salva pe Veronica.

Trase încet scaunul în spate și se ridică în picioare. Apoi, cu mare prudență, se apropie de el, așa cum se apropia de animalele sălbatice rănite pe care le lua apoi să le îngrijească. Căci și el, prin comportamentul și aerul lui, era cel puțin la fel de feroce ca o sălbăticiune.

Își făcu un pic de curaj, amintindu-și că își dorea să atingă acel tatuaj cu aripi. Ocazia tocmai se ivise.

Lorelai își suflecă mânecile, se așeză pe marginea căzii, în spatele lui, luă o cârpă moale și o săpuni bine, făcând multă spumă, poate mai mult decât era nevoie, înainte de a începe să-l frece pe spate.

Din pricina fricii, degetele îi erau reci ca gheața, dar căldura ce iradia din pielea lui udă avu un efect imediat asupra ei. Atingându-l, constată că era, într-adevăr, tare ca piatra și fin la atingere ca marmura. Senzația pe care i-o provoca simplul fapt de a-l atinge îi era deopotrivă străină și cunoscută. Doar îl mai spălase, cu mult, mult timp înainte. Își plimbase degetele peste aceiași mușchi superbi, cu fibre lungi și puternice. Uneori, degetele ei simțeau, sub desenul minunat realizat, urme adânci. Cicatrice. Semne ale unor răni acoperite de cerneală și de timp. Și pe atunci avea o mulțime de cicatrice, dar nu ca acestea. Erau peste tot. Unele erau superficiale și prelungi, altele păreau adânci și scurte. Cine îl rănise astfel? Cine ar fi îndrăznit?

Mortimer?

– Eroi și ticăloși, spuse el, cu glasul răgușit. De ce trebuie să împărțim oamenii în aceste două categorii? Animalele nu se împart în categoriile astea două. Există cei care mănâncă și cei care sunt mâncați. Cei puternici îi doboară pe cei slabi. E mersul firesc al lucrurilor. Te adaptezi și supraviețuiești sau mori.

– Așa este, spuse Lorelai. Dar tu nu ești o bestie. Nu ești un animal.

– Nu? întrebă el și întoarse capul până când bărbia i se sprijini de umăr. Cred că e cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva.

– Vreau să spun că ești om, ființă umană.

Nu intenționase să fie bună cu el. Sau poate că da?

– Unii consideră că omul e animalul suprem. Regele sălbăticiunilor.

– Chiar că ești un animal de pradă, îl mustră ea. Iar eu am devenit, fără voie, prada ta.

– N-ai decât să crezi asta, dacă vrei, răspunse el, privind din nou în față, cu chipul încordat. Ai fost cucerită. Câștigătorul ia totul. Tu, care ți-ai petrecut viața printre animale sălbatice, ar trebui să înțelegi cel mai bine mersul lucrurilor. Câte animale le cer scuze partenerelor cu care s-au împerecheat? Spune-mi, tu, Lorelai, ce se petrece când un mascul puternic dorește o anumită femelă? Îi face curte, îi aduce flori și o cucerește cu manierele și vorbele lui dulci? Iar ea își pune la bătaie zestrea? Nu. Masculul își îndepărtează toți posibilii rivali, ba chiar îi ucide dacă e nevoie. Apoi își cere drepturile, iar ea se supune, pentru că el i-a dovedit că e cel mai puternic. I-a dovedit că o poate apăra și că își va putea proteja progeniturile. Așa merg lucrurile în sălbăticie. Iar acest lucru e valabil și pentru noi.

Lorelai scăpă cârpa dintre degetele tremurânde și o urmări cum dispare încet sub întinderea opacă a apei. Se bucura că el n-o privea și că nu vedea cum îi tremură bărbia. Și picioarele.

– Nu trebuie să fie așa, îndrăzni ea.

El se răsuci brusc și o țintui cu privirea.

– Dar este așa. Speram că vei înțelege.

Lorelai se simțea tot mai neliniștită, tot mai speriată. O lacrimă i se prelinse pe obraz.

– Când eram doar o copilă, credeam... știam că Ash va fi bărbatul căruia mă voi dărui când va fi momentul. Urăsc faptul că, până la urmă, tu vei fi cel care mă va răni. Care se poartă cu mine așa cum o făcea Mortimer cu Veronica. Nici într-un milion de ani n-aș fi crezut că-mi vei provoca o asemenea durere.

– Nici n-am s-o fac! șuieră el. La dracu', să nu mă compari niciodată cu el!

El își strânse buzele, parcă surprins de propria ieșire nervoasă. Se încruntă și, pentru câteva clipe, păru căzut pe gânduri, aducând-o pe Lorelai la limita răbdării și a puterilor.

– Ce vrei să spui? întrebă ea. Deci nu o să-mi ceri să... n-o să ne consumăm...

Dumnezeule, roșea atât de tare încât se mira că nu lua foc chiar acolo!

– Oh, ba da, răspunse el, iar sclipirea din privirea lui întunecată lăsa de înțeles că îi venise o idee. Dar ce ai zice dacă ți-aș face o propunere? O promisiune de pirat?

– De parcă pirații și-ar ține promisiunile...

– Ei, bine, vei afla dacă și le țin sau nu.

Oare de ce se răzgândise?

– Care sunt condițiile?

Întrebarea păru să-l încurajeze.

– Nu o să te fac a mea acum. Nu cu forța. O să te fac a mea doar când mi-o vei cere chiar tu.

Spusele lui nu aveau nici o noimă judecând după felul în care venise după ea.

– Nu înțeleg.

– Chiar nu înțelegi? o provocă el. Erai o copilă tare curioasă. Cred că asta nu s-a schimbat. Ce-ai zice dacă, în loc să te fac să mi te oferi, îți ofer trupul meu, ca să-l folosești după bunul plac?

Lorelai își simți gura uscată.

– Și dacă nu-l vreau?

Aripile de pe spinarea lui se încordară, iar el se ridică și se întoarse spre ea, dezvăluindu-se cu totul. Pielea îi era ca de aur, iar mușchii oțeliți ai pieptului îi erau acoperiți cu tatuaje colorate. Avea umerii lați, bicepși cioppliți în forme tari și fascinante, brațe brăzdate de vene groase.

Lorelai se strădui din răsputeri să nu-și lase privirea să cerceteze mușchii de pe piept, de pe abdomen, nici șoldurile suple, nici...

Închise ochii. Era clar că și acea parte din el se mărise considerabil în ultimii 20 de ani.

– Dacă susții că nu vrei, o să-ți spun că minți.

Ea se pregăti să nege din toate puterile, dar nu reuși să scoată un sunet.

– Îți voi da voie să faci ceva pentru care alții au murit în chinuri doar pentru că au încercat.

– Ce anume? întrebă ea, făcând eforturi să îl privească în ochi și numai în ochi.

– Să mă folosești, spuse el, întinzând mâinile în lateral, de parcă se pregătea pentru un ritual păgân de sacrificiu. Folosește-mă, Lorelai! Sunt la dispoziția ta. Fă ce vrei cu mine. Biciuiește-mă, leagă-mă,

torturează-mă, batjocorește-mă! Îşi voi îndeplini orice nevoie. O să-ți dau răspunsul la orice curiozitate.

Buzele lui senzuale se strânseră într-un zâmbet, un zâmbet adevărat, primul de când se revăzuseră. Era zâmbetul unui rechin, cu dinții la vedere, tot numai ispită.

– În afara cabinei, sunt căpitan și rege. Dar aici, tu ești stăpâna mea. Tu dai ordinele.

Privirile li se întâlniră, iar acolo unde înainte se întindea doar hăul, ea văzu o oportunitate. O șansă. Și încă ceva. Ceva ce ar fi numit cândva dor.

– Eu îți aparțin.

Capitolul 12

„N-aș schimba nimic. Aș face totul din nou“, hotărî Corbul.

Ar fi trecut prin 20 de ani de iad și oceane de sânge ca să trăiască acea clipă. Ca să vadă strălucirea din ochii lui Lorelai, care îi amintea de cele mai prețioase bijuterii de pe piața din Amsterdam. Străluceau cu agonia azurie a indeciziei.

Era mult mai frumoasă în realitate decât în memoria lui. Oricât de vie fusese amintirea privirii ei, cei 20 de ani care trecuseră estompaseră anumite detalii din mintea lui. Își amintea șuvițele aurii rebele de la tâmple, dar nu și petele aurii din azurul irisurilor ei. De asemenea, strălucirea zâmbetului ei îi întunecase mai multe visuri, însă uitase gropița adorabilă din obraz. Era doar una.

Timpul și melancolia îi răpiseră speranța din ochi și lumina din zâmbet, însă nu și frumusețea.

Dacă ar fi existat un cuvânt mai bun pentru perfecțiune, l-ar fi folosit.

Anii, soarele și marea fuseseră mult mai aspre cu el.

„Atinge-mă!“ Nu ceruse. Nu implorase.

Nu cu voce tare.

Corbul nu implora pe nimeni. Nu cerea nimic. El poruncea. Ordona. Impunea.

Își folosea viclenia și cruzimea pentru a obține ce voia. Le folosise ca să o aducă pe ea acolo, în acea cameră. Era genul de bărbat care ruina oamenii, într-un fel sau altul. Ceva îi șoptea că, atunci când avea să își găsească din nou calea către Lorelai, o putea distruge și pe ea.

Însă, timp de 20 de ani, ea fusese perla din scoica lui. Singura amintire de care nu putea scăpa. Obsesia care îl ținuse în viață. Îl ambiționase să supraviețuiască unor situații care pe alții i-ar fi distrus.

Sigur, avusese momentele lui de slăbiciune, când se întrebase dacă ea era, de fapt, o amintire plăcută a trecutului. Ireală și imposibil de obținut. Se temea că avea să descopere că ea fusese o plăsmuire a perfecțiunii pe care o crease mintea lui plină de defecte ca soluție

de supraviețuire. Până la urmă, memoria lui avea lipsuri. Creierul părea să îi funcționeze diferit de al altora. În timp ce majoritatea bărbaților deveneau plini de pasiune, vulcanici și furioși, el era rece, izolat și detașat.

Îi urmărea atent pe cei din jur, inimile lor puse pe jar, pline de lăcomie, dorință și multe alte emoții umane. Asta îi făcea nechibzuiți și iraționali, însă tot acel foc îi transforma în oameni puternici, perseverenți și curajoși.

Dacă ar fi fost capabil de invidie, Corbul ar fi râvnit după acea căldură umană. Însă își dăduse repede seama că inima lui era altfel. Mecanismul lui intern reflecta complexitatea rotițelor dintr-un ceasornic. Avea o inimă precum ceasul. În timp ce inimile unora băteau și ardeau, a lui doar ticăia pe parcursul orelor, minutelor și secundelor care îl separau de un alt suflet de pe acest pământ enorm.

Lorelai.

Totul – fiecare an în care suferise, fiecare lanț pe care îl rupsese, fiecare lucru pe care îl luase și fiecare bărbat pe care îl ucisese – fusese făcut în numele ei. În tot acest timp, știuse că ea nu își mai dorea nimic din toate acele lucruri. Că urma să-l respingă pe cel în care se transformase imediat ce avea să-l vadă. Se gândise chiar că era posibil ca ea să-și fi văzut de viața ei. Să se fi îndrăgostit de altcineva, de un lord docil căruia i-ar fi oferit mai mulți copii.

Ar mai fi luat-o dacă așa ar fi stat lucrurile? I-ar fi răpit o viață fericită?

Probabil că da.

Devenise un monstru, iar monștrii fac lucruri monstruoase, în ciuda consecințelor.

De fapt, abia îi venea să creadă că o găsise exact cum o lăsase. Neatinsă de altul. Neiubită.

Și nedoritoare.

„Atinge-mă!“

Asta își dorea el în tăcere, în timp ce ea stătea acolo, nemișcată, încercând să nu îl privească mai jos de talie, unde mădularul lui era îndreptat direct către ea, erect și pulsând, nerăbdător să își copleșească partenera.

Își dăduse seama că unul dintre motivele pentru care se întorsese, în cele din urmă, era acel moment. Acel ultimatum.

Acea ofertă.

Aici era pragul dintre bărbat și monstru. Atât timp cât fusese Corbul, luase lucruri de la bărbați și femei care plânseseră și imploraseră pentru milă, dar nu simțise nimic. Nu avea scrupule. Nu ezita. Nu avea remușcări.

Toți erau mai slabi decât el, iar în acea lume slăbiciunea nu era recompensată, ci exploatată. Știuse asta chiar înainte să-și piardă memoria. Înțelesese acest lucru în momentul în care se trezise pe patul din conacul Weatherstoke, distrus și pierdut. Vulnerabilitatea îl dărâmase, îl bântuise. Pentru că nimeni nu îi proteja pe cei slabi. Nimeni nu îi recompensa pe cei inocenți. Nimeni nu se purta frumos cu cei stângaci.

Dacă voiai ceva, trebuia să-l iei și apoi să lupți ca să-l aperi, altfel îți era luat.

Pe fiecare tărâm, acesta era un adevăr fundamental atât pentru oameni, cât și pentru animale.

O singură persoană contrazisese mereu acea teorie.

Lorelai.

Buna, răbdătoarea, tandra Lorelai. Protectoarea celor slabi și răniți. Lua sub aripa ei bestii care ar fi trebuit să-și îndure soarta cu toată brutalitatea pe care o putea crea natura și le învăța cum să înflorească, în ciuda obstacolelor.

Pe ea o dorea mai mult decât pe oricine altcineva. Crezuse că o putea face a lui, chiar dacă ea îl dorea sau nu. Își tot spusese că o merita, că i se datora acel lucru care îl fascinase pe parcursul celor 20 de ani. Își dăduse atât lui, cât și ei toate motivele posibile pentru care trebuia să o facă a lui ca și cum ar fi avut acest drept. De ce putea face acest lucru. De ce trebuia să-l facă.

Și totuși, ea stătea în fața lui. Singură și delicată, inocentă și neatinsă.

Nici măcar de către el.

Pentru că acolo era singurul prag pe care el nu părea să-l poată trece în drumul spre damnarea finală. Singurul prag care îl legase de rămășița de umanitate din el. Insula lui într-un ocean nesfârșit de vicii de neiertat.

Indiferent cât de rece, crud și inuman devenise, nu putea să se convingă să o confrunte pe Lorelai Weatherstoke, care plângea. Nu suporta să fie cauza lacrimilor ei. Tocmai el, care arsese Londra din temelii și nu avusese remușcări din cauza asta, tremura când îi vedea

suferința. Avea palpitații când se gândea că inima lui s-ar fi putut desfăta sub atingerea ei.

Pur și simplu, nu putea să o rănească. Chiar dacă asta însemna să-și nege singurul lucru pentru care trăise.

Cum putea obține ce își dorea? Ce merita? Cum găsea sanctuarul care știa că exista numai în brațele ei? În extazul atingerii ei. În profunzimea corpului ei fierbinte.

Stătuse treaz toată noaptea gândindu-se la asta, până când răspunsul îl lovise cu toată puterea. În loc să se năpustească asupra ei, ca demonul în care se transformase, i se putea oferi.

Ea ar fi putut să-l ia.

Era soluția perfectă. Nu-și dorea decât atingerea ei, în orice formă ar fi putut să i-o ofere. Lorelai tocmai dovedise că o palmă din partea ei avea un efect mai puternic decât orice atingere intimă oferit de oricare dintre miile de prostituate cu experiență.

Când devenise Corbul, jurase să distrugă pe oricine ridica mâna asupra lui.

Și totuși, când ea făcuse asta, lui îi venise să toarcă. Voise să mârâie, dar nu cu dinții dezveliți, ci cu capul plecat. Acea parte animalică a lui se bucurase de lovitură. Își dorise durerea. Deoarece, în impactul loviturii asupra pielii, își regăsea uneori umanitatea pierdută.

Doar ca să o piardă din nou când durerea dispărea.

Se întrebă dacă avea să-l lovească din nou, nevoit să-și muște interiorul obrazului ca să-și oprească un geamăt de anticipare.

– Nu înțeleg.

Vocea ei tremura, plină de o emoție pe care el nu o putea identifica. Era undeva între teroare și tentație.

– Susții că mă poți poseda cu o respirație și apoi spui că îmi aparții. Ce... ce ar trebui să fac?

„Ar trebui să mă vindeci. Sau să mă rănești. Să mă salvezi. Sau să mă condamni. Să-mi amintești că sunt uman."

Era o cerință prea mare pentru oricine, știa asta. Așa că nu o rosti. Chiar nu se aștepta ca ea să o facă. Voia doar ca ea să-l...

– Atinge-mă, spuse el pe un ton cât de echilibrat putea, printre dinții încleștați.

Ieși din cadă și păși pe covorașul de lângă ea, dar nu înaintă, nici măcar când Lorelai făcu un pas în spate.

– E-eu nu sunt sigură dacă... sau cum să...

– Nu există un mod corect sau incorect în care să o faci, continuă el. Fă doar ce simți!

Lorelai făcu tot ce putu pentru a nu-l privi, iar lui i se păru un lucru fermecător. Era ca și cum ea încerca să apere decența lui, nu a ei.

Oare era posibil așa ceva, se întrebă el, ca un pirat să fie decent?

– Dar ești ud, protestă ea.

Acel cuvânt, pronunțat de ea, îl înnebuni.

Ud.

Da, era, într-adevăr, ud. Și dacă ar fi fost după el, și ea ar fi fost la fel. Dar numai în acel loc dulce și ascuns.

Și numai pentru el.

Își privi corpul pictat.

– Dacă mă vrei uscat, poți să mă ajuți.

Arătă spre un prosop care atârna de stâlpul aflat lângă cotul ei.

Lorelai înghiți cu greu în sec, după care luă prosopul și se apropie cu atenție de el.

Tot nu îl privea. Timp de câteva secunde, privirea ei alunecă pe corpul lui, apoi pe podea și se îndepărtă, ca o pasăre colibri care studia o floare.

Își așeză mâinile, acoperite cu prosopul, pe umerii lui, și începu să șteargă apa.

El o privea, desfătându-se cu timiditatea ei, cu atingerile ei delicate. Când cineva se ștergea, de obicei o făcea cu mișcări ferme și hotărâte, însă atingerea ei abia putea fi simțită.

Nu conta. Nimic nu mai conta. Lorelai era acolo. În acea cameră. Și îl atingea.

Oarecum.

– U-unde ai dormit? întrebă ea.

El își aminti că asta făcea ea când era emoționată. Încerca să umple tăcerea cu o conversație politicoasă.

– Nu prea am dormit. Am stat treaz, ca să observ furtuna.

Își întinse ascultător brațele către ea, în timp ce ea i le ștergea pe rând, dezvăluindu-i tatuajele colorate.

– Nu te sperie niciodată furtunile? întrebă ea în timp ce îi ștergea pieptul.

– Nu.

Lorelai făcu o pauză când ajunse la talie, nedorind să meargă mai departe, și făcu cercuri pe spatele lui, ștergându-i umerii.

– De ce?

„Pentru că ți-am gustat buzele în fiecare furtună."

– Pentru că frica este periculoasă, spuse el. Oamenii mor din cauza fricii.

Lorelai ignoră acel răspuns.

– Cum rămâne cu pisoii mei?

El se blocă. Cine putea să se gândească la pui de pisică într-un asemenea moment?

– Ce e cu ei?

– De ce te-ai străduit să îi aduci pe vas?

„Chiar așa, de ce?"

– Echipajul poate fi superstițios. M-am gândit că puii o să-i liniștească, exact ca prostituatele. Se spune că ai ghinion dacă sunt femei pe vas când te afli pe mare, dar pisicile atrag norocul.

Lorelai se încruntă.

– Dacă femeile aduc ghinion, de ce aduci alte femei pe vas?

– Ghinionul nu se aplică dacă corabia e ancorată.

– Înțeleg, șopti ea, ca și cum n-ar fi înțeles nimic. De ce se spune că pisicile aduc noroc pe un vas?

– Așa au stat lucrurile de când lumea, spuse el aproape iritat.

Oare scopul ei era să-l tortureze? Să exploreze mușchii sensibili de lângă coloană, în timp ce vorbeau despre superstiții maritime și feline norocoase?

– Omoară șoareci și șobolani. Îmi imaginez că au fost de ajutor în perioada ciumei.

– Ah...

Ciuli urechile când auzi tonul dezamăgit din vocea ei. Își dădu seama, prea târziu ce-i drept, că adevărul le-ar fi fost de ajutor amândurora în acel caz. Inspiră adânc, pregătindu-se să încerce.

– Barnaby a menționat că animalele din menajerie se vor descurca fără tine o perioadă, însă fără îngrijirea ta, puii de pisică ar muri, iar acest lucru te-ar fi afectat.

– Ah...

De data asta, tonul ei păru mai vioi, iar el își dori să îi fi văzut fața. Oare îi făcuse pe plac?

Nu că ar fi contat. Nu-i păsa. Dar o căldură plăcută i se ridica în zona gâtului, tachinându-l...

– Nu mi-am dat seama că starea mea e importantă pentru tine, spuse ea sec.

El se încruntă, iar pulsul i se înteți.

– Dacă așa ar fi stat lucrurile, te-aș fi posedat de zeci de ori până acum. Aș fi petrecut noaptea aici, nu în ploaie. Te-aș fi tras în acea cadă, cu mine, și aș fi spălat transpirația și urmele partidelor de amor de pe tine și din tine, după care ți-aș fi savurat pielea alunecoasă. Așa că ai grijă cu acuzațiile pe care le arunci, fiindcă e posibil să mă hotărăsc să le pun în aplicare!

El își strânse buzele. Cât de dureros era că ea continua să-l provoace să vorbească fără a-și măsura cuvintele! Avea o influență periculoasă asupra lui.

Atingerea respirației ei sacadate și șocate pe spatele lui îi distrase atenția de la furia pe care o simțea, iar un fior îi străbătu tot corpul.

Probabil că și ea observase asta, deoarece reluase atingerile ezitante cu prosopul. Când ajunse sub talie, la șolduri, el îi simți degetele plimbându-se sub fundul lui și închise ochii când îl copleși un val de dorință, o dorință atât de intensă, că amenința să-i înmoaie genunchii.

Lorelai îngenunche, ștergându-i picioarele pe partea din spate și ajungând în zona coapselor.

El îi privi capul aplecat și ochii, care erau cu siguranță fixați în podea.

Ce fată isteață! Evita cât de mult putea orice contact cu mădularul lui.

Dar, în același timp, stătea în genunchi. Nu trebuia decât să se întoarcă, iar gura ei avea să fie chiar acolo...

Își încordă maxilarul și își pierdu controlul.

Fără să se gândească, se aplecă, o ridică în picioare și își lipi buzele de ale ei. Nu avea să o forțeze. Voia să se țină de cuvânt. Dar primul lor sărut fusese îndeajuns pentru a acoperi amintirea a două decenii și nu mai putea trăi fără să o guste din nou.

Lorelai scoase un sunet, însă el nu-și dădu seama dacă era șoc, protest sau capitulare. Oricum, nu conta.

Savurase amintirea sărutului ei inocent în cele mai grele nopți ale vieții lui și tot simțea că încerca să prindă căldura soarelui din reflexia lui pe luna cea rece.

O comparație minunată, dar ștearsă.

Cu un mormăit, o trase aproape cu un singur braț și o lipi de corpul lui. Cealaltă mână trecu dincolo de gulerul bluzei pe care o purta Lorelai, până când ajunse pe ceafă. Își întinse degetele pe capul ei, înnodându-le în șuvițele blonde ale părului lăsat liber până când capul ei ajunse în palma lui.

Cât de mult așteptase acest moment? Câte nopți își imaginase asta? Își dorise acest lucru cu ardoare. Era viitorul asupra căruia se concentrase când fusese legat în carena corabiei, biciuit, înjunghiat, bătut și înfometat.

Era momentul pentru care trăise.

Odată, fusese sclavul torturat care se răsculase, furase și se îndopase la ospețele negustorilor exotici și bogați, care îl țineau ca pe un câine de pradă hămesit.

Și nici măcar acea masă nu fusese atât de splendidă ca asta.

Gustul ei era al bucuriilor simple. Al plăcerii inocente. Al ceaiului, al mierii și al speranței.

Mâinile ei se odihneau pe pieptul lui gol. Deși brațele îi erau încordate, nu îl dădu la o parte.

Voia să o savureze pe toată. Fiecare parte moale, delicată, ascunsă. Zona din spatele urechilor, curba suplă a umărului ei gol, sfârcurile excitate ale sânilor, talia care îi tremura.

Limba lui îi trecu de buze, ațâțată de fantezia pe care o plăsmuise. O linse și o mușcă, într-o imitare fierbinte a ce își dorea cu atâta sete.

Să o guste intim.

Își dorea să se desfete cu dorința ei, apoi cu plăcerea ei. O plăcere pe care avea să i-o provoace când urma să o facă, în sfârșit, a lui și să se piardă înăuntrul ei. N-o dorea decât pe ea și nu avea să fie satisfăcut până când nu-i gusta fiecare zonă excitantă, pală sau roz.

Ațâțat de 20 de ani de dorință, o lipi de cel mai apropiat perete și o ridică.

Chiar dacă era fragilă și delicată, el avea destulă putere pentru amândoi. Lorelai nu trebuia să-și facă niciodată griji pentru asta.

El avea să suporte orice cruzime, să o apere de durere. Voia să-i îndeplinească fiecare dorință.

Ea nu trebuia decât să îl suporte. Îi cerea prea mult?

Probabil.

Îi înghiți expirația surprinsă, lipindu-și gura și corpul de al ei. Sângele îi dansa în vene când Lorelai îl îmbrățișă. Corpul i se încordă când ea îl sărută timid înapoi.

Se lipi de ea. În ea. Ca și cum Lorelai era ultima speranță pentru căldură într-o lume înghețată a terorii și a depravării. Până și bucuria lui deveni un fel de tortură. Ce se întâmpla era, în același timp, totul și deloc îndeajuns. Trebuia s-o facă a lui. Să iasă din el însuși și să se cufunde în ea. Era ca un pelerin care îngenunchea în fața unui obiect sfânt, disperat să se întâmple un miracol. Rugându-se pentru atingerea unei zeități. Pentru dragostea zeiței lui. Dacă ar fi avut un suflet, i l-ar fi oferit ei.

Dar nu mai avea.

Tot ce mai avea era al lui Lorelai. Banii. Corpul. Ce mai rămăsese din viața lui.

Oare ea nu știa asta? Cum ar fi putut s-o facă să înțeleagă?

Avea să-i arate. Voia să-i smulgă ultimul gâfâit de fericire carnală din ea. Să o venereze cu mâinile, cu gura, până când ea avea să-l implore să se oprească. Urma să-și înfrâneze propriul punct culminant până când ea avea să-l dorească. Până când se simțea la fel de disperată ca el să îl simtă înăuntrul ei.

Îi îndepărtă picioarele ca să se poată apropia, blestemând fiecare strat al fustei, lenjeria și chiar și aerul care ocupa spațiul dintre ei. Își lipi șoldurile de mătasea fustei, mădularul lui căutând mugurul, frustrat de barieră, însă excitat de respirația și tremurul pe care îl simțea în membrele ei.

Primul din multe altele, își jură el.

– Simți măcar o șoaptă din ce-ți pot oferi? întrebă el, lipindu-se de ea, știind că îi atingea mica zonă de plăcere cu fiecare mișcare a șoldurilor.

– D-da, dar eu...

Degetele i se încleștară pe umerii lui, temându-se să nu cadă.

„Nu o să-ți dau drumul." Îi sărută colțurile gurii, bărbia și își plimbă buzele pe gât, oprindu-se pentru a mușca ușor zona în care îi simți pulsul. „Nu o să-ți dau drumul niciodată."

– Te-ai udat pentru mine? întrebă el pe un ton aspru.

Lui Lorelai i se uscase gâtul.

– E-eu...

Își pierdu șirul gândurilor când el o mușcă de lobul urechii.

– Dă-mi voie să te fac umedă și alunecoasă, o îndemnă.

– Ce să faci?

– Lasă-mă să te fac să te zvârcolești. Să implori. Și să țipi. O să te epuizez cu extazul. O să te topești în mâinile mele, sub gura mea.

– Te rog, doar... icni ea.

Acele cuvinte și freamătul ei ușor lipit de corpul lui gol și excitat amenințau să-l facă să-și piardă orice urmă de control.

Cămașa lui, care era deja enormă pe silueta ei subțire, se deschise în îmbrățișarea lor, iar stăpânirea lui de sine alunecă odată cu gulerul pe umărul ei palid. Buzele urmară cusătura, explorând moliciunea pielii ei într-o expediție către sân. Nu trebuia decât să îl expună, să îl guste, însă, pentru a face asta, trebuia să își oprească mișcările șoldurilor.

– Stai, gemu ea, înfigându-și mâinile în părul lui. O să...

Avea să termine, deja? Nici măcar nu începuse.

– Am vorbit serios, spuse el lipit de pielea ei. Corpul meu e al tău și îl poți folosi cum vrei. O să fiu sclavul dorințelor tale. Ce vrei să fac?

– Oprește-te! spuse ea.

El îngheță și se retrase. Văzu panica din ochii ei. Culoarea pielii i se schimbă din roz în alb, într-o singură respirație, iar broboane de transpirație îi apărură în zona părului și deasupra buzei.

– Lorelai?

O lăsă cu grijă jos, excitația lui transformându-se în panică în timp ce ea îl împingea frenetic.

– Lorelai, ești rănită?

Ea dădu din cap, însă privirea i se încețoșă și începu să se clatine.

– Îmi pare rău, mormăi ea, în timp ce încercă să se prindă de marginea căzii ca să se echilibreze.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, abținându-se să o zguduie, ca să-i readucă viața în ochi.

– Îmi pare rău, Ash.

Își dădu ochii peste cap și se lăsă moale. Când o prinse și o luă în brațe, era ca un cadavru.

O așeză cu atenție în pat, în timp ce îi striga numele. Îi verifică pulsul, care era regulat, deși slab. O zgudui și o bătu pe obraji, fiind cuprins de o emoție groaznică, pe care nu o mai simțise de zeci de ani.

Teroare.

Nu fusese un simplu leșin. Indiferent ce încerca, Lorelai nu se trezea.

Capitolul 13

Veronica Weatherstoke își lipi urechea de perete. Sunetele înfundate de furie și extenuare din camera alăturată își păstraseră intensitatea.

Țipătul alarmat al unei femei o scoase din starea ei jalnică. Se ridică din patul unde stătuse și își plânse nefericirea, când auzi cum se sparge un pahar. Al doilea zgomot puternic o făcu să se ducă la peretele colorat într-un albastru surprinzător de plăcut și cu o colecție de obiecte de artă ce păreau originale și scumpe.

Acel vas era construit mai bine decât orice făcuse familia ei, își zise ea, observând grosimea pereților și bariera pe care aceștia o ridicau în calea sunetelor inutile.

Nu putea auzi pașii sau vocile de pe hol și nu distingea nici zgomotele de pe mare, dincolo de hubloul incredibil de mic care se afla pe peretele exterior.

Camera era precum o închisoare de lux, dar, dintr-un motiv sau altul, prin acel perete se auzeau zgomotele. Dar cum? Își plimbă mâna pe peretele vopsit, când auzi un strigăt venit din partea cealaltă a zidului.

Își dădu seama că nu era Lorelai. Ar fi recunoscut imediat vocea surorii ei. Știa destule despre tipul acela de vas ca să înțeleagă că Lorelai era ținută două camere mai departe. Unde fusese dusă de piratul cu părul negru și inima la fel de neagră.

Atunci cine era în camera de alături? Altă prizonieră? Poate una dintre prostituatele despre care Corbul spusese că fusese maltratată? Bărbații nu considerau că a viola sau a bate o prostituată era ceva imoral. Totuși, deseori se purtau la fel cu soțiile lor. Însă ea nu mai era soție, iar pentru asta trebuia să-i mulțumească piratului căpitan. Deși i se părea că schimbase o formă de încarcerare cu alta.

Oricine ar fi fost acest bărbat – Corbul pentru Lorelai –, Veronica știa că pe acea corabie nu erau mai în siguranță decât în Southborne

dacă Mortimer ar fi fost în viață. Chiar mai puțin de atât, așa cum o dovedea haosul din camera alăturată.

Veronica privi peretele. Dacă zgomotele nu se auzeau prin el, însemna că undeva structura era șubredă.

Găsi zona după ce își plimbă degetele câteva minute peste vopsea, în timp ce era atentă la zarva de alături. O gaură rotundă, nu mai mare decât unghia de la degetul mic, se afla sub un tablou rural cu o ramă disproporționat de mare.

În acea zonă, se auzeau cel mai bine plânsetele estompate. Veronica se apleca și inspiră adânc, după care își lipi ochiul de acea gaură. Sări însă imediat în spate, speriată de ce văzuse.

Cu o mână la gură și cealaltă la inima care îi bătea cu putere, stătu pe loc și respiră, pierzând noțiunea timpului.

Nu numai că pirații își țineau prizonierii în acea cameră, ci îi și spionau. Acel mic ochean micșora totul din camera albastră, pentru ca o privire atentă să poată examina ce se afla de cealaltă parte a peretelui, în camera albastră.

Însă acel mic ochean mărea un singur lucru din dormitorul alăturat. Biroul. Biroul de pe care totul fusese aruncat cu violență pe jos. Biroul pe care o femeie cu părul închis la culoare se zvârcolea și implora în timp ce capul lui Moncrieff își făcea loc între coapsele ei.

Îndemnată de o curiozitate macabră, Veronica se întoarse la crăpătură, respirația ei fiind la fel de zgomotoasă ca un fierăstrău din fabricile tatălui ei.

Priveliștea fu la fel de șocantă și a doua oară, cu toate că se pregătise pentru ea. Femeia stătea în așa fel încât îi putea vedea tot corpul gol. Capul îi atârna pe marginea biroului, cu bărbia în sus. Veronica îi putea ghici fiecare expresie. Ochii i se închiseră și fața pudrată i se încordă într-o grimasă de tortură. Sau era plăcere? Gura îi rămase deschisă, formând oftaturi perfecte și ritmice.

Veronica ascultă cu atenție. Ce crezuse că erau rugăminți puteau fi la fel de bine cerințe.

Dar de ce?

Inima îi bătea cu putere în timp ce privea cum sânii goi ai unei femei care presupunea că era prostituată se mișcau, abdomenul i se încorda, iar părul blond al lui Moncrieff strălucea între picioarele depărtate ale femeii.

Coapsele Veronicăi se încordară, fiind străbătute de un impuls plin de dorință. Senzația îi coborî prin vene și se opri tocmai în locul care îi atrăgea lui atenția.

Își aminti de momentele când soțul ei îi ceruse să-și folosească gura. Urâse asta. Nu îl suporta. Ura plăcerea pe care i-o provoca. Durerea și degradarea pe care le lăsa în urmă.

Însă niciodată nu se gândise că gura unui bărbat ar putea oferi plăcere unei femei sau că o femeie chiar ar putea simți plăcere.

Se gândi totuși că prostituata putea simula plăcerea. Dar atunci de ce avea o expresie de capitulare când el nu o putea vedea? Expresia nu era deloc normală sau falsă. Părea aproape de nebunie pentru un privitor șocat.

Moncrieff se retrase, iar ochii femeii se deschiseră. Aceasta își ridică capul și spuse ceva pe un ton frustrat, însă Veronica nu înțelese.

Râsul lui obraznic trezi ceva în Veronica. Ceva ce și-ar fi dorit să adoarmă din nou. Ceva ce semăna cu durerea goală a foamei, în stomac. Nu, nu în stomac. Mai jos.

Privi cum mușchii de pe brațe i se încordară în timp ce își prinse părul neîngrijit la spate. Zâmbetul lui o tachina, era orbitor. Își dădu seama că vorbele lui erau guturale și grosolane.

Oare ce îi spusese prostituatei? Ce lucruri nebunești o făcuseră pe femeie să geamă și să își îndepărteze picioarele și mai mult, într-o invitație disperată? Cu una din mâini, femeia se juca cu propriul său sân, iar cealaltă îi aluneca pe corpul suplu, făcându-și drum către propriul ei sex.

Veronica fu șocată de acest gest nefiresc. De nerușinarea celor amândoi. Dar și de răspunsul rușinos care creștea în propriul corp trădător.

Lui părea să îi placă să o tachineze pe femeie. Să o privească atingându-se singură. Iar ea voia să-i răspundă cu aceeași monedă. El o încurajă în timp ce îi atingea gleznele, gambele, zona din spatele genunchilor și își plimba mâinile ușor către coapsele ei albe.

Șoldurile ei se ridicară de pe masă, iar ea scoase un alt sunet disperat, în timp ce mâinile lui îi prinseră încheieturile și le lipiră dur de birou.

Veronica gemu în semn de protest, însă își duse rapid mâna la gură. Cei doi făceau prea mult zgomot ca să o audă, iar ocheanul era

prea mic pentru a vedea ceva dacă nu se lipea de el. Chiar și așa, nu ar fi vrut să fie prinsă.

Femeia îl blestemă, încolăcindu-și coapsele puternice în jurul umerilor lui.

Zâmbind leneș, Moncrieff își așeză din nou umerii lați între picioarele ei și își coborî din nou gura.

Gura Veronicăi se uscă, inima i se opri, iar respiratul deveni o misiune imposibilă.

Bărbatul stătu deasupra femeii mai mult decât ar fi trebuit, până când limba îi ieși ușor și o linse. O dată. Încă o dată. Și încă o dată.

Gâtul prostituatei cedă și căzu din nou pe marginea biroului, iar pe față îi apăru un zâmbet ușurat și triumfător în timp ce șoldurile ei se ridicară în căutarea limbii lui. Cerând limba lui.

El o prinse cu putere și, în doar câteva clipe, icnetele prostituatei deveniră gâfâieli, apoi gemete, după care țipete în timp ce se zvârcolea sub el, mâinile fiindu-i libere să îl apuce cu sălbăticie de păr.

Ceva cald și umed ieși din corpul Veronicăi, în timp ce un puls persistent își făcu simțită prezența între coapsele ei și începu să răspândească o senzație necunoscută spre centru. Nu-și dăduse seama că mâna dreaptă îi ajunsese peste corset decât când o văzu alunecând peste abdomen și în jos, către fustă.

Nu știuse.

Cum era posibil să nu-și fi dat seama?

Acele distorsiuni dezgustătoare și tensionate ale trăsăturilor lui Mortimer când atingea mugurul dureros... Plăcerea, despre care mama ei îi spusese că aparținea numai bărbatului, putea fi simțită de o femeie?

Îi scăpă un scâncet plin de surprindere și își mută privirea de la chipul extaziat al frumoasei prostituate la bărbatul care îi provoca toată acea plăcere.

El se uită în direcția ocheanului, în timp ce maxilarul i se încorda cu mișcări magice ale limbii. Privirea lui strălucea, plină de speculații obraznice. Însă nu erau îndreptate către femeia din al cărei corp se înfrupta.

Ci către ea.

Veronica sări în spate, ducându-se în celălalt capăt al camerei și rezemându-se de peretele de sub hubloul deschis. Picioarele tremurânde refuzau să o susțină.

Bărbatul nu o văzuse. Nu avea cum. Cu siguranță nu de la acea distanță. Dar privise în acea direcție.

Inspiră aerul rece și umed al mării și își obligă trupul înfierbântat să se calmeze, fiind dureros de conștientă de senzația alunecoasă pe care o simțea de fiecare dată când i se atingeau coapsele.

Nu pe el. Dădu vinovată din cap. Nu îl dorea pe el. Un pirat lipsit de sentimente și hedonist, care nu avea rang, sânge albastru sau conștiință. Nimic nu putea fi mai absurd.

Doar actul în sine o fascinase. Faptul că fusese martoră la așa ceva. Faptul că era nepermis. Dezvăluirea adevărului. Cum o femeie își cere plăcerea dacă un bărbat era dispus să i-o ofere.

Iar asta ridica o altă întrebare: ce fel de bărbat ar plăti o prostituată doar ca să-i ofere el plăcere? Comportamentul lui nu avea sens.

Și de ce privise spre camera ei când o altă femeie ajunsese pe culmi în gura lui? O altă femeie suplă și șatenă. Cu ochi verzi.

Dumnezeule, oare el o spionase prin ochean în tot acel timp? O privise cum dormea? Cum mânca? Cum se spăla?

Își puse palmele pe obrajii care îi ardeau când începu să audă sunete diferite. Sunete ritmice, masculine.

Veronica își îndreptă privirea spre ochean, neputând să vadă nimic de la acea distanță. Oare acum se împreuna cu acea femeie? Oare mușchii de la gât și umeri aveau să i se deformeze din cauza propriei plăceri? Ochii aveau să i se întunece din pricina dorinței? A pericolului. A violenței.

Așa cum făcea Mortimer.

A. M

Voia să vadă, să afle!

Oare să se uite din nou? Poate că acest act nu o dezgusta dacă era decent. Oare corpul ciudat de tare și magnific al piratului se încorda și se întindea când...

Se auzi zăvorul cu câteva secunde înainte ca ușa să se dea de perete.

Privirea întunecată a Corbului exploră camera până când o văzu ascunsă în colț. Un fior rece alungă imediat căldura ce îi cuprinsese trupul. Avea o privire ucigătoare.

Veronica încercă să-și revină când îl văzu îmbrăcat numai în pantaloni.

Bărbatul ajunse la ea din numai patru pași și o luă de braț, trăgând-o spre ușă.

– Nu se trezește, strigă el.

– Poftim?

La naiba, Veronica simți că tot sângele părea să i se fi scurs din cap!

– Lorelai. A căzut. Nu se mai trezește.

– A căzut?

Revenindu-și brusc, Veronica își ridică fusta și ținu rapid pasul cu el pe hol, rămânând fără suflu.

– Ai împins-o sau ai lovit-o?

– Nu am rănit-o, șuieră el printre dinți. Pur și simplu a leșinat.

Veronica trecu pragul și alergă spre prietena ei dragă, care era așezată pe o pătură, îmbrăcată în rochia ei de mireasă și cu un flanel deasupra.

Buclele desfăcute îi cădeau într-o cascadă aurie pe marginea patului, în timp ce genele i se mișcau ușor deasupra obrajilor rămași fără culoare.

– Lorelai?

Veronica îi privi cu atenție fața, căutând umflături sau roșeață, urme ale unei lovituri, însă nu găsi nimic. Dumnezeu știa că amândouă trecuseră prin multe. Dacă o lovise într-un loc unde nu lăsase nici o urmă? Poate în stomac? În spate? Probabil Lorelai se lovise la cap.

Cu atingeri blânde, Veronica se uită după cucuie, însă nu găsi nimic.

– Mai respiră?

Corbul aproape că o împinse când o dădu la o parte și își lipi urechea de pieptul lui Lorelai, care se ridica și cobora în ritmul delicat al unui copil care dormea.

– O să chem doctorul.

– Nu e nevoie, spuse Veronica ușurată.

– Ce vrei să spui? o întrebă Corbul, în timp ce o prinse puternic de mâini. Ce se întâmplă cu ea? S-a mai întâmplat în trecut? Ce trebuie făcut?

Veronica se gândi că ar fi trebuit să îi fie frică, însă panica provocată de atingerea agresivă a bărbatului se transformă în surprindere. Corbul, teroarea mărilor și banditul nemilos care le răpise, era îngrijorat.

Veronica îi spuse uimită:

– E doar un leșin, i se întâmplă uneori.

– Ăsta e mai mult decât un simplu leșin. Am adormit bărbați cu pumnii goi, dar și-au revenit mai repede. Am încercat cu săruri, amoniac, chiar și zgomote puternice și am scuturat-o. Au trecut minute întregi!

– Uneori, ajută o cârpă rece sau niște gheață.

– Gheață. Pot să aduc gheață! Îi dădu drumul și se grăbi către ușă. Gheața o s-o trezească? O s-o facă să-și revină?

Veronica își trecu mâna peste fruntea transpirată a lui Lorelai.

– O să-i ia ceva timp.

– Cât de mult? întrebă el.

Ea ridică din umeri și dădu din cap, neputând să-i răspundă.

Bărbatul făcu un pas amenințător către ea.

– Cât de mult?

– Poate câteva ore. Odată, a stat leșinată o zi întreagă. În total, 13 ore.

Atunci avusese de gând să plece, își aminti ea cu mâhnire. Ratase ocazia de a scăpa de crizele de beție ale lui Mortimer.

Corbul se opri, privirea lui întunecată plimbându-se pe corpul lui Lorelai. Corpul lui suplu, de prădător, era încordat.

– A stat leșinată? întrebă din nou.

– Toți doctorii au spus că e isterie, spuse ea, luând-o pe Lorelai de mână. Așa reacționează corpul ei la traume.

– Traume...

Înghiți cu greu, iar culoarea începu să îi dispară din obraji.

– Ce i-ai făcut? întrebă Veronica oripilată.

Bărbatul nu spuse nimic.

O furie protectoare crescu în ea. În urmă cu numai câteva ore, era gata să-și dea viața pentru prietena ei cea mai bună, iar acum, părea să fie pregătită să o facă din nou.

– Ai rănit-o? Te-ai năpustit asupra ei?

Oare dorința ei latentă se trezise tocmai când acel monstru se aruncase asupra bietei Lorelai? Dumnezeule, nu s-ar ierta niciodată!

Trăsăturile sinistre ale Corbului deveniră brutale. Privirea lui putea înfiora demoni, însă nu pe Veronica.

– A fost numai un sărut, mormăi el.

– Nu și pentru Lorelai, nu a fost doar atât, răbufni ea. Nu a fost niciodată sărutată cu adevărat, nemernicule! Niciodată de la acea întâlnire sacră și castă de pe vremea când era o copilă. Iar acum a fost forțată să se căsătorească cu un pirat. Ai speriat-o, bădăran afurisit! Uită-te la tine!

Arătă către corpul lui dezbrăcat. Tatuajele amenințătoare, cu dinți și cozi. Lățimea umerilor. Mușchii formați pe alți mușchi erau semnele unei munci brutale, ale unor ani plini de violență și ale unei ferocități abia dezlănțuite.

Dumnezeule, unde se șlefuiau pirații? Pe muntele Olimp? Nu ar fi trebuit să fie niște ticăloși neîngrijiți și nespălați, cu piele aspră și membre lipsă?

Asta nu înseamnă că astfel de exemplare masculine nu ar fi fost de preferat. Mai ales când la mijloc erau nunți silite.

Își dădu seama că se uitau unul la celălalt de câteva secunde, iar el fu primul care își mută privirea. Oare chiar observase o urmă de regret în expresia lui? Un bărbat ca el era capabil de asemenea emoții umane, precum regretul?

– Stai cu ea, îi ordonă el. Nu vreau să fie singură când se trezește. O să-mi trimit valetul să-mi ia hainele. Asigură-te că se face bine până când mă întorc.

– Când o să se întâmple asta?

Îi aruncă o privire de avertizare.

– Când termin de jefuit castelul Ben More.

– În miezul zilei? Nu cred că vorbești serios.

Ea făcu un pas în față, însă rațiunea îi spuse să nu își riște viața.

– Dacă oamenii lui Inimă Neagră din Ben More se dovedesc a fi mai puternici și hotărăsc să ia vasul? O să fim neajutorate.

„E mai bine să ai de-a face cu monstrul pe care îl cunoști..."

– Și acum sunteți neajutorate, mormăi el.

Dar nu era așa. Undeva în sufletul lui negru, Corbul ținea la Lorelai. Asta le ținuse în siguranță până atunci. Dar dacă nu le mai putea proteja?

El răspunse întrebărilor pe care le vedea în ochii ei.

– Un bărbat ca Dorian Blackwell este mult mai vigilent noaptea. E pregătit ca dușmanii să îl atace pe întuneric, pentru că negura e teritoriul lui. Așa că nu o să dau lovitura când e pregătit. O să-l pândesc când o să fie mai relaxat. Când el și copiii lui iau cina. Când servitorii

sunt ocupați, iar bărbații, ghiftuiți și amețiți de la bere. Și nu o să mă opresc până când nu o să obțin ce vreau.

– De unde știi că nu o să te aștepte?

– Nimeni nu se așteaptă niciodată să apar. Doar când este prea târziu.

Spuse asta aproape la fel de delicat ca felul în care se întoarse spre Lorelai și îi atinse fiecare parte a feței cu privirea, ca și cum voia să și-o întipărească în minte.

– Ce vrei de la ea? Veronica n-ar fi îndrăznit să întrebe, însă în acel moment absurd, bărbatul părea aproape uman. Ce speri să obții din toate astea?

– Contesă, asta nu te privește.

Veronica se așteptase ca bărbatul să trântească ușa în timp ce ieșea, însă el o închise ușor.

Un sfert de oră mai târziu, un jamaican mic de statură și cu nume ciudat, Saxby, intră pe vârfuri și aduse ceaiul de după-amiază, un urcior cu gheață și luă niște haine pentru căpitanul său.

Veronica nu înțelegea cum se putea să existe gheață pe un vas de pirați.

Femeia mâncă puțin și bău din ceai în timp ce ștergea fruntea lui Lorelai cu cârpe reci ca gheața.

Când soarele începu să apună, ușa se deschise și pași grei se auziră în spatele ei. Veronica nu se uită în sus. Nu voia să vadă din nou privirea rece a Corbului.

– Dacă te grăbești, pot să te ajut să evadezi.

Fiecare parte care o făcea pe Veronica femeie se încordă când auzi acea voce. Durâ mai mult decât ar fi trebuit să înțeleagă sensul acelor cuvinte.

Când se întoarse, îl văzu pe Moncrieff în ușă. Trebuia să fie ilegal ca un bărbat să pară în același timp și înger, și tâlhar. Mai ales când ea știa de ce era capabil. Asta, pe lângă senzația nedorită, dar deloc neplăcută pe care o trezea în ea.

Se îmbrăcase în pantaloni din piele de căprioară și o cămașă crem. Soarele după-amiezii îi mângâia părul încă ud.

Oare prostituata îl spălase? De ce gândul unei intimități dintre o femeie pe care nu o cunoștea și un bărbat pe care nu voia să-l cunoască o întrista?

Și de ce nu îi putea privi gura? Sau orice se afla deasupra gâtului. Ştia de ce. Oare și el știa asta?

În cele din urmă, cuvântul *evadare* o făcu să-și alunge jena.

– Ne dai drumul?

Îi era greu să creadă asta. Oare juca un joc teribil cu ea? I-ai fi făcut așa ceva căpitanului tău?

Ochii lui căprui deveniră gri, semănând cu amenințarea unei furtuni.

– Fac asta pentru căpitanul meu, zise el și arătă spre Lorelai. Orice ar însemna femeia asta pentru el, când se află lângă ea, uită că e Corbul și devine altcineva.

– Cine?

Moncrieff se încruntă.

– Nu știu. Și nici nu vreau să aflu până când nu găsim comoara lui Claudius.

Capitolul 14

De sub glugă, Corbul scrută vârfurile încremenite, dincolo de care se afla moșia Ben More, domnind peste un golf de cristal. Acei munți periculoși erau singura slăbiciune a castelului. Chiar și din turnul gardienilor era imposibil să te uiți peste crestele din piatră neagră către plaja unde își ancoraseră vasele. Deasupra celui mai apropiat munte din Ben More, scheletul carbonizat al unei ruine iacobine spunea povestea unei invazii britanice vechi de un secol.

De când devenise Corbul, nu fusese învins de nimeni. În cel mai bun caz, plănuia o invazie de succes, iar în cel mai rău, un asalt ușor prelungit.

În nici unul dintre scenariile sale, Dorian Blackwell, Inimă Neagră din Ben More, nu ar fi creat o ambuscadă printr-o invitație la luptă deschisă. Însă nemernicul stătea acolo, la câțiva metri distanță, cu 12 oameni alături de el, spre deosebire de cei zece ai Corbului, cu pistoalele încărcate. O brută însetată de sânge.

Aproape.

Moncrieff se oferise să meargă cu Barnaby și alt pușcaș în cealaltă parte a insulei, ca să vină din spate la momentul potrivit. Putea acoperi mult mai ușor zona de pe dealuri.

Deci unde erau?

Corbul își adusese cei mai rapizi oameni, care ar fi trebuit să parcurgă terenul accidentat al munților și să ajungă la ruinele castelului înainte să își facă griji din cauză că puteau fi descoperiți.

Când Inimă Neagră din Ben More și oamenii lui se topiseră în umbrele ruinei, odată ce Corbul se apropie, șocul lui se transformă în anticipare.

Prefera o bătălie și haos decât o invazie. Castelul avea fortificații, locuri unde să te ascunzi, dar și armurării și colțuri unde puteai fi prins. Însă, sub cerul liber, sub apusul din vest și norii amenințători de deasupra, îi putea controla pe deplin pe cei din fața lui.

Și putea calcula exact cât dura până ca aceștia să moară.

Cu puțin noroc, Moncrieff și pușcașii săi îi puteau acoperi. Dar fusese vreodată norocul de partea lui? Niciodată. Soarta era un dușman cu care se afla mereu în război. Își sculptase propriul destin din carnea dușmanilor săi.

Oamenii lui erau antrenați mai degrabă pentru lupte pe mare, însă învinseseră mulți dușmani și pe pământ. Acea zi nu avea să difere cu nimic.

Corbul își ținti privirea spre nemernicul cu păr negru și privire întunecată care stătea în aceeași poziție ca el. La câțiva metri distanță, în fața oamenilor lui, care stăteau aproape la fel ca oamenii Corbului.

Ar fi fost ca și cum se uita într-o oglindă dacă n-ar fi existat bandajul de la ochiul stâng al adversarului său.

Din cauza handicapului, Dorian Blackwell nu trăgea la fel de bine. Asta nu trebuia să conteze. De obicei, nu conta. Dar dacă de data asta glonțul lui Blackwell nimerea ținta? În acea zi, moartea îi provoca repulsie, ca și cum faptul că o lăsase pe Lorelai singură pe vas îi aplica o lovitură în coaste.

– Cine e Frank Walters? strigă el.

Oamenii lui trebuiau să știe pe cine să nu ucidă. Cel puțin până când afla informația de care avea nevoie.

– Dacă mi-l predați, o să vă las să trăiți!

Nimeni nu se mișcă. Nimeni nu spuse nimic. Așa că își armă pistolul, țintind spre inima neagră a lui Dorian Blackwell.

O senzație electrică îi străbătu organul pe care amândoi susțineau că nu îl aveau. Acea izbucnire nu îl mai surprindea de mult pe Corb. De fiecare dată când acel nume îi trecea prin minte, aducea cu sine o vagă impresie de recunoaștere sau repulsie.

Dorian Blackwell.

Era imposibil să alunge emoția sau amintirea pe care o evoca acel nume. Era ca și cum ar fi căutat umbre într-o noapte fără lună.

Însă acest lucru îl bântuia. O fantasmă a fricii. Fantoma unei dureri demult uitate. Oare mai fuseseră dușmani?

Aflase că Dorian Blackwell și prizonierul cunoscut drept Walters se cunoscuseră în Newgate.

Mai aflase că tatuajul lui cu un dragon pe jumătate distrus era opera lui Walters. Ceea ce însemna că acest bărbat avea niște răspunsuri. Nu doar despre comoara lui Claudius, ci și despre trecutul lui.

Nimeni – nici măcar acel escroc cu un singur ochi – nu avea să stea în calea lui.

După o clipă încărcată de o agresivitate amenințătoare, Inimă Neagră din Ben More făcu un pas în față, ca un bărbat care prefera vorba în defavoarea violenței.

–Am stat aproape o oră să mă gândesc ce l-ar aduce pe faimosul Corb pe insula mea.

Vocea lui șerpui în spațiul dintre ei cu o grație sinistră.

–Mi-am zis că poate regele mării vrea să îl jefuiască pe regele Londrei subterane. Spune-mi, Corbule, oceanele vaste au devenit prea mici pentru tine? Vrei să cucerești și imperiul?

Acea voce, ceva din accentul britanic și amenințarea înlănțuită, ceva mătăsos, dar care îi zgâria pielea cu lovitura rapidă a unei feline din pădure...

–Nu vreau nimic din ce spui că ar fi al tău. Nici afurisitul tău de oraș și nici castelul singuratic. Îl vreau pe Frank Walters. Dă-mi-l și o să mă întorc pe vas! Apoi drumurile noastre nu mai au de ce să se intersecteze.

Blackwell vorbea de parcă se aflau față în față într-un birou și nu i-ar fi despărțit țevile unor arme, într-o vale îngustă cu vârfuri negre, care în orice clipă le puteau deveni morminte. Bărbatul stătea prea departe să-i poată identifica expresia, însă avea impresia că era confuz.

–Frank a fost odată maestru falsificator. Chiar cel mai bun. Ești aici pentru că nu ți-a plăcut munca lui?

–Asta e treaba mea.

–E unul dintre oamenii mei, spuse Blackwell. Treaba lui este treaba mea.

Dacă Frank Walters știa secretele trecutului său, acelea nu erau informații pe care Corbul să le vrea în mâinile unui criminal șiret ca Dorian Blackwell.

–E doar un om.

Corbul făcu și el un pas în față.

–Dacă nu mi-l dai, oamenii mei vor ataca, inclusiv pușcașii care sunt pe dealuri. Chiar merită Frank Walters să pierzi 12 oameni și propria viață?

Privirea lui Blackwell se îndreptă către dealuri. Primul semn de nesiguranță.

– Aș prefera să nu moară nimeni azi, spuse el senin. Azi e un fel de aniversare, iar tu ai întrerupt niște planuri amoroase și lungi pe care eu și soția mea le așteptam cu nerăbdare.

Corbul încercă să nu fie impresionat. El și oamenii lui puneau pe fugă tirani, generali și chiar și regi. Însă nu și pe Dorian Blackwell. Acesta abia părea să fie afectat.

Ceea ce însemna fie că era nechibzuit, fie că aflase ceva ce Corbul nu știa.

– Dacă nu îl recunoști pe Frank Walters, înseamnă că oricare dintre acești bărbați poate fi el. Cu ce îți este de folos dacă e mort?

– Dacă nu mi-l dai, tot o să-l reduc la tăcere. Însă într-unul din scenarii am plăcerea să te omor. O perspectivă care devine din ce în ce mai atrăgătoare cu fiecare clipă care trece.

Corbul învățase să își controleze emoțiile din voce, însă niciodată nu avusese atât de multe de spus.

Indiferența mereu îi fusese aliată. Prin urmare, se alarmă când trebui să își relaxeze gâtul și maxilarul pentru a-și menține tonul nonșalant.

– Ți-am zis condițiile mele. Dă-mi-l pe Walters și te întorci în brațele soției tale! Dacă refuzi, vă las cadavrele în această vale!

– Chiar așa?

Tonul ciudat și întunecat din vocea lui Blackwell îi făcu inima să bată mai tare.

Corbul făcu un pas amenințător în față.

– Spune ce ai de spus sau așteaptă-ți soarta, mormăi el.

– Căpitane, chiar dacă sunteți mai mulți la număr, cred că eu am ceva mult mai valoros.

Un alt pas în față îi dezvălui zâmbetul inexplicabil de familiar.

Corbul simți o durere în spatele ochiului drept, dar o ignoră.

– Ce anume? întrebă el printre dinții încleștați.

– Elemente colaterale.

– Sub ce formă?

Informații poate? Walters deja îi spusese toate secretele sale lui Blackwell? Secrete pe care nici măcar el nu le știa din cauza zidului de fier care îl separa de amintirile lui?

– Doi porumbei încântători, îl tachină Blackwell. Unul întunecat și morocănos, altul dulce și luminos, cu o aripă ruptă. Unul dintre ei, trebuie să recunosc, e proaspăta ta soție.

Corbul mai simțise frică și furie. Le folosise ca să ucidă oameni. Pentru a pune în aplicare răzbunarea care îl făcuse faimos în întreaga lume. Dar niciodată nu simțise un infern de furie letală. Sângele îi fierbea, arzându-i prin vene spre mușchi, îndemnându-l să lovească. Să rupă membrele de corp.

– O să-ți omor întreaga familie. O să ard din temelii tot ce ți-e drag și o să-ți mânjesc corpul cu cenușă.

– Da, da, știu. Așa aș face și eu în situația ta.

În ochiul lui Inimă Neagră din Ben More strălucea o victorie înfricoșătoare.

– O să fie în siguranță atât timp cât nu există violență.

– Mereu există violență, jură Corbul.

– Nu și de data asta.

– Ți-ai pecetluit soarta în momentul în care ai atins-o.

– Nu a trebuit s-o ating, spuse Blackwell. Cele două au naufragiat pe plaja mea ca două bucăți de lemn atrăgătoare și epuizate. Aș putea spune că soția te-a părăsit, iar acum pot să înțeleg de ce. Ești un pirat sinistru și lipsit de suflet. Îmi imaginez că asta nu te face un soț bun.

Un junghi îi străpunse furia. Lorelai. Se trezise, iar de data asta contesa reușise să o ia.

Îl părăsise.

El o speriase, iar ea îl părăsise. Fugise direct în ghearele unuia dintre cei mai periculoși bărbați în viață.

– Ce așteptăm, căpitane? întrebă Haxby din spatele lui. Minte. Hai să colorăm valea asta cu sângele lor și să terminăm odată!

În orice altă zi, ar fi dat ordinul de atac. L-ar fi luat pe Inimă Neagră din Ben More și unde i-ar fi stat picioarele acolo i-ar fi stat și capul. Dar nu putea face asta. Nu dacă Lorelai era în pericol.

– De unde să știu sigur că e la tine?

– Soția mea a remarcat cât de rușinos e îmbrăcată una dintre ele. Flanelul și muselina nu se prea potrivesc. Îi aruncă o privire vicleană. Dacă ar fi ajuns oriunde altundeva, ar fi provocat un mare scandal.

– Blackwell, îți pierzi timpul!

Un scoțian solid de vârstă mijlocie din stânga lui Blackwell era la fel de însetat de sânge ca Haxby.

– Hai să-i distrugem înainte să-și recapete puterile!

Blackwell ridică o mână, semn să stea pe loc.

– Eu sunt în primul rând om de afaceri și apoi războinic. Spune-mi ce treabă ai cu Walters și poate că reușim să ajungem la o înțelegere.

Corbul își simțea toată pielea arzând, în afară de scalpul amorțit, în care durerea din cap pulsa în același ritm cu bătăile inimii lui.

Un om nu putea fi numit Inimă Neagră din Ben More pentru că era milos. Ce i-ar fi făcut lui Lorelai?

Dintr-odată, Walters nu mai conta. Nici comoara. Trecutul. Bărbații din spatele lui.

Își lăsă pistolul în jos.

– O să mi-o dai înapoi?

Blackwell încuviință, lăsând și el pistolul în jos.

– Dacă îmi spui motivul.

– Căpitane! protestă Haxby.

Corbul ridică pumnul, oprind toată zarva.

– Am nevoie de Walters ca să identifice o operă de-a lui. Un tatuaj.

– E posibil să fie mai greu, recunoscu Blackwell după o scurtă ezitare. A fost rănit într-un atac din închisoare. Memoria lui nu mai e la fel de bună.

– Nici a mea nu mai e, spuse Corbul confuz.

– Am fost colegul lui de celulă. I-am văzut majoritatea operelor. Te pot ajuta.

Corbul studie chipurile pregătite de atac ale oamenilor lui Blackwell. Simți tensiunea propriului echipaj lovindu-se de spatele lui, ca valurile care se spărgeau de stâncile negre de sub Ben More.

Se mișcă încet, ca o persoană în jurul căreia erau multe pistoale încărcate. Păși înainte și își ridică mâneca de pe brațul cu cicatrice.

– A fost... Am avut un accident acum 20 de ani. Nu-mi amintesc ce înseamnă.

Dorian Blackwell se uită la porțiunea din carne arsă de pe brațul bărbatului.

– Dragonul, spuse el. Harta!

Corbul simți din nou că ia foc.

– Îl știi?

Cu viteza luminii, Blackwell își ridică pistolul între ochii piratului, respirând greu sub jacheta de lână.

– Dă-ți jos gluga!

Pentru prima oară după mulți ani, Corbul ascultă ordinele altui om.

Un sunet sălbatic ieși din gâtul lui Blackwell. Apoi altul. Primul fu plin de uimire, iar al doilea, ca un urlet de durere.

Corbul fu șocat când văzu un asemenea bărbat de temut tremurând.

– Tu... tu ești mort.

Blackwell puse piedica pistolului înainte să îl lase să cadă pe iarbă.

– La naiba, mormăi scoțianul, în timp ce le făcea semn celorlalți să lase jos pistoalele. E o fantomă de pe vas!

– Despre ce vorbești?

– Ești o fantomă? întrebă Dorian, în timp ce întinse mâna spre el, însă Corbul sări primul, luându-l pe Blackwell de guler.

– Crezi că mă cunoști? Își apropie fața de a lui, ignorând sclipirile metalice ale armelor. Ai crezut că m-ai ucis?

– Da.

O umezeală stranie străluci în ochiul lui Inimă Neagră din Ben More. Vocea lui calmă era acum aspră, din cauza emoției abia dezlănțuite.

– M-ai bântuit 20 de ani. În tot timpul acesta, am crezut că ai murit din vina mea!

Simți o tensiune în piept. Acum îl privea cu alți ochi pe Dorian Blackwell. Părul negru. Ochiul negru. Statura bărbatului. Era ca și cum se uita într-o oglindă. Era posibil?

– Ne-au obligat să îți ștergem sângele de pe pietre.

Mâna lui Blackwell îl apucă pe Corb de încheietură cu o blândețe care îl uimi.

– Atât de mult sânge! Cum ai supraviețuit? I-am urmărit cum îți cărau corpul. Nu o să uit niciodată!

Își puse cealaltă mână pe umărul Corbului, cu o ferocitate la care nu se așteptase.

– Te-am răzbunat, frate. Noi te-am răzbunat, eu și Argent! I-am omorât pe toți, Dorian! Pe fiecare gardian din Newgate care a pus mâna pe tine. Să știi că au murit urlând!

– Frate? Argent?

Corbul își duse mâna la tâmplă în timp ce o durere îl lovi prin ochi, aproape îngenunchindu-l. Durerea. Capul lui. Nu putea...

Inimă Neagră din Ben More îl susținu.

– Nu îți amintești? Nu știi cine sunt?

Îngrijorarea se amestecă iute cu panica din ce în ce mai mare din vocea lui.

Corbul îl împinse, împleticindu-se în timp ce un val de amețeală îl făcu să își piardă echilibrul.

– Nu ne-am întâlnit niciodată, mormăi el. Ce vrei să spui? Ce suntem unul pentru celălalt? Ești sau nu ești Dorian Blackwell?

– Nu.

Ochiul lui întunecat străluci, iar o lacrimă îi curse pe obraz în timp ce suferința se imprima pe liniile brutale ale trăsăturilor lui ciudat de familiare.

– Nu sunt Dorian Blackwell, șopti el. Tu ești.

Capitolul 15

În momentul în care Corbul apăru în ușa magnificei biblioteci din Ben More, Lorelai nu reuși să îl privească din mai multe motive.

Toate erau ridicole, era prima care recunoștea asta.

Ultima oară când fusese în compania lui, pe umerii aceia lați nu se întindeau cusăturile unei cămăși negre și ale unei veste. Nu purtase nimic. Acel formidabil corp înfricoșător fusese lipit de al ei, oferind plăcere prin mișcări sinuoase și cuvinte păcătoase.

Cuvintele erau mai periculoase decât crezuse, se gândi ea.

Iar ce îi oferise ea fusese mai degrabă banal în comparație cu ce făcuse el. Dacă ar fi putut să pretindă că el îi ordonase să îi ofere plăcere, ar fi făcut-o. Dar nu suna absurd?

Gura lui, care acum era încordată, fusese fierbinte și plină de dorință lipită de a ei. Plină, excitantă și șocant de obraznică.

Amintirea sărutului său hipnotizant nu numai că îi înroșea obrajii, dar avea același efect ca senzația de rușine.

O rușine hrănită de pumnale de acuzații ce zburau din ochii lui. Trecuse mai bine de un an de când își pierduse cunoștința în acest fel, iar de data asta leșinase timp de câteva ore.

Evident, îl insultase când leșinase în mijlocul sărutului.

Apoi îl părăsise. De ce simțea că evadarea de pe o corabie a piraților, dintr-o căsnicie forțată, era cumva o trădare? De ce duritatea rece din ochii lui îi provoca tristețe?

Pentru că era Ash al ei. În ciuda tuturor lucrurilor. El era acolo, închis undeva, sub tatuaje, forță brută și goliciune. Venise după ea. Iar ea trebuia doar să-l găsească.

Preț de o clipă, când buzele li se atinseseră, crezuse că reușise să facă asta. Erau aceleași buze pe care și le amintea, pline de aceeași dorință, dar mai intensă de o mie de ori. Dumnezeule, voia să îi poată spune că nu leșinase din cauza terorii, durerii sau lipsei de afecțiune!

Dimpotrivă.

Sărutul lui avusese un anumit efect asupra ei. Eliberase o parte din ea despre care nu știa că există. Era ca și cum îi insuflase o parte din propria dorință animalică, iar acea dorință primară o copleșise atât de tare, încât leșinase.

Era ciudat că nu făcuse la fel când murise Mortimer. Sau când Corbul se însurase cu ea, amenințând-o. Dacă judeca după propriul trecut, un asemenea stres ar fi ținut-o inconștientă zile întregi.

Deși fusese doar un sărut, simțise mai mult de atât.

Îl gustase pe Ash de pe buzele Corbului. Voia să guste mai mult. Își dorea ca el să facă toate lucrurile pe care se oferise să le facă. Își dorea cu atâta ferocitate și se temea de el cu atâta timiditate, încât contradicția părea să-i sfâșie conștiința.

Primul instinct al lui Lorelai fu să meargă la el, dar acest lucru nu era posibil. Nu într-o cameră plină cu străini bogați și posibil periculoși. Își împleti degetele și își încrucișă picioarele sub rochia împrumutată, ca să se oprească și să nu se ducă spre el.

Inițial, privirea lui o studie din vârful buclelor proaspăt spălate până la tivul rochiei ei de culoarea piersicii. Ca și cum s-ar fi asigurat că Lorelai nu era o imitație trimisă să îl păcălească.

În doar câteva clipe, putu citi în expresia lui sinistră mai multe emoții decât văzuse în tot timpul în care o ținuse prizonieră. Un fel de ușurare disperată îi încălzi privirea, după care o trezire tristă la realitate îi relaxă umerii, în aceeași clipă în care își încordă maxilarul.

Trecu mult timp până când o privi din nou.

„Nu te-am părăsit." Asta voia să strige Lorelai. „M-am trezit pe o barcă, aproape de țărm și nu voiam decât să mă întorc."

Acest lucru demonstra că înnebunise, nu?

Își dorea să îi netezească ridurile de încordare de pe frunte. Să îl sărute deasupra sprâncenei stângi. Să își plimbe mâna peste cicatricea de pe maxilarul lui.

El intră în cameră înaintea lui Blackwell, arătând ca un prădător cu control de sine, pășind în bârlogul unei haite de lupi.

Însă Lorelai îi observă mâinile încleștate. Ochii rătăcitori. Calcularea fiecărei ieșiri, a fiecărui bărbat și a fiecărei femei care era de față. Văzu picătura de transpirație care aluneca dinspre păr către gât.

Ceva se întâmplase acolo. Probabil îl afectase teribil de tare de vreme ce arăta astfel.

Lady Farah Blackwell, contesa de Northwalk, o luă pe Lorelai de mână, cu un zâmbet liniștitor pe fața ei angelică. Contesa îi împrumutase acea rochie, care nu îi mai venise bine după a doua naștere – sau cel puțin asta susținuse contesa în timp ce își îngrijea bebelușul.

Lângă Lorelai, Veronica stătea dreaptă, amintindu-i de Anne Boleyn așteptându-și sentința capitală de la Henric al VIII-lea.

Când Moncrieff păși în spatele ei, Veronica se încordă brusc. Dacă ar fi fost un instrument, corzile ei s-ar fi rupt. Ea și piratul se priviră nu cu răutate, ci cu o avertizare tăcută. Ca niște amici neîncrezători care aveau un secret.

Neliniștită, Lorelai își privi cea mai bună prietenă. Indiferent ce se întâmplase între ea și Corbul, trebuia să o scoată de acolo pe Veronica în siguranță. Măcar atât îi datora. Toate lucrurile prin care trecuse acea femeie fuseseră din cauza familiei ei groaznice. Și a ei.

În toți anii în care fuseseră ca surorile, Lorelai subestimase curajul Veronicăi. Abilitatea ei. Era atât de neînfricată și o salvase de bărbatul care începuse să o tortureze mai mult decât fizic.

Planul lor ar fi funcționat dacă nu ar fi fost prinse de oamenii lui Blackwell în momentul când ajunseseră pe plajă și nu fuseseră conduse la Ben More pentru a se întâlni cu Regele Londrei Subterane.

Bărbatul era însoțit de valetul lui, un scoțian solid pe nume Murdoch. Blackwell își găsi imediat soția cu privirea, iar Farah îl salută din zona în care doamnele și domnișoarele stăteau pe canapeaua lungă așezată perpendicular cu focul.

Lady Farah se încruntă, ca și cum și-ar fi dat seama că era ceva în neregulă în momentul în care întâlni privirea soțului ei. Își răsuci nervoasă o buclă aurie, chiar dacă Inimă Neagră din Ben More îi aruncă un vag zâmbet liniștitor.

Nu era prima oară când Lorelai fu șocată de cât de mult semăna acest bărbat cu Corbul. Poate că nasul lui era mai aristocrat și gura mai blândă. Pielea îi era clar mai deschisă la culoare și mai puțin afectată de vreme. Era mai degrabă ca marmura decât ca bronzul. Își petrecuse viața sub felinarele Londrei, în timpul nopții sau sub norii din Ben More.

Nu pe puntea unui vas, unde nu se putea ascunde de soare.

Nici Corbul, Moncrieff, Blackwell și Murdoch nu se așezaseră pe cele două scaune de piele monstruoase aflate în fața locului unde stăteau femeile.

Blackwell se duse imediat către un șemineu destul de mare să găzduiască un mic sat, rezemându-și brațul de cămin și uitându-se la foc ca și cum putea vedea trecutul în flăcări cu ochiul sănătos.

Lorelai își mută privirea de la el la Corb, care se așezase strategic în stânga grupului, unde se întâlneau focul și umbra. În acel loc, nu se afla nimeni în spatele lui, era doar un perete cu cărți, iar de acolo putea vedea intrarea dinspre nord și cea dinspre vest. Și pe toți din cameră.

Acolo era locul lui. Își trăise întreaga viață în umbră, întunericul amenințând să-l acapareze.

„Întoarce-te!", se gândi Lorelai. „Vino către lumină!"

Ghetele lui erau bine înfipte în pământ, iar brațele încrucișate. Stătea ca o santinelă.

Mare, letal și... pierdut.

Deși susținea că nu mai era Ash, în acea clipă semăna cu băiatul pe care îl iubise. Comportamentul lui lipsit de pasiune și emoții scotea acum la iveală o mulțime de expresii, și nici una nu era plăcută.

Deși nu se mișca, suferința și amenințarea se rostogoleau de pe umerii lui în valuri palpabile. Oare mai simțea cineva asta?

Îl dorea. În toate modurile posibile. Își dorea durerea lui. Voia atenția și atingerea lui.

Dumnezeule, ce însemna asta?

Era o nebunie, cu siguranță. Să aibă sentimente pentru bărbatul care în urmă cu câteva zile îi omorâse fratele. Care omorâse mult mai mulți oameni, așa cum singur recunoscuse. Cel mai căutat bărbat din lume.

Iar el o dorea pe ea.

Moncrieff stătea lângă el, iar pe fața lui arătoasă trona o expresie de neîncredere amestecată cu nemulțumire.

Farah întrerupse tăcerea.

– Să înțeleg, bărbate, că negocierile au fost reușite, din moment ce ai adus oaspeții în casa noastră, unde sunt copiii noștri?

Un fior de oțel străbătu tonul blând al vocii ei.

Mortimer cu siguranță și-ar fi sufocat soția dacă i-ar fi vorbit așa.

Blackwell expiră profund.

– Am o poveste pe care trebuie s-o spun, iar toți cei de aici trebuie să o audă.

Deși Lady Farah fusese politicoasă și amabilă, Lorelai nu o cunoștea pe femeie, iar afecțiunea evidentă dintre frumusețea cu părul argintiu și soțul ei parcă prevestea ceva rău.

Așa-numitul Inimă Neagră din Ben More era modelul perfect de răufăcător. Ar fi putut să se materializeze din paginile poveștilor – întunecat, viclean și extrem de enigmatic.

Și totuși, șterse cu răbdare de pe reverul hainei voma bebelușului, după care își strânse garnizoana de mercenari ca să se apere de asediul unui pirat.

Pe de altă parte, contesa angelică părea să calmeze sau să înveselească pe oricine întâlnea, inclusiv pe Lorelai. Dar domnea ca o regină alături de soțul ei. O leoaică pentru care mulți bărbați și-ar fi dat viața.

– Atunci hai să ne cunoaștem, spuse Farah, îndreptându-se către pirați. Eu sunt Lady Farah Blackwell. Iar tu ești?

– Moncrieff, milady.

Îi luă mâna și sărută aerul de deasupra ei, etalând acel zâmbet devastator.

– Moncrieff? Știam o familie Moncrieff când eram mică. Ai vreo legătură cu Thomas Moncrieff? Contele de Crosthwaite?

Temutul pirat tresări.

– Mă tem că e tatăl meu.

– Primul lui născut a plecat să lupte în India, mi s-a spus că nu s-a mai întors, se minună ea. Nu ai cum să fii Sebastian.

– În carne și oase.

– Contele de odinioară! exclamă ea. Unde ai fost în tot acest timp?

Lorelai o privi pe Veronica. Cumnata ei era foarte atentă la conversație.

– Peste tot și nicăieri, răspunse Moncrieff, deși nu încercă să-și ascundă confuzia. Am descoperit că mi se potrivește mai bine pirateria decât parlamentul.

Farah râse.

– E o plăcere să te întâlnesc.

– Asemenea, încuviință el, în timp ce ochii i se plimbau prin cameră într-un gest mai tulburat decât și-l imaginase Lorelai a fi capabil.

– Și tu ești?

Farah se întoarse către Corb, însă acesta nu își desfăcu brațele. În schimb, îl țintui cu privirea pe soțul ei, care răspunse în locul lui.

– Farah!

Numele ei scăpă ca un sunet sălbatic din gâtul soțului ei.

– El este Dorian Blackwell.

Contesa își trase mâna ca să-și acopere gura cu ea.

– Dumnezeule, nu ești mort!

Respirația lui Lorelai rămase captivă în plămâni, în timp ce în piept i se învolbură un noian de sentimente. Avea un nume. Avea numele altui bărbat?

– C-ce se întâmplă?

Nu își suportă tremurul din voce. Nici mila din ochii lui Farah, care se întoarse spre ea. Și nici răutatea cu care o privea Moncrieff.

Nu suporta că el încă refuza să o privească. Cum trebuia să-i spună în mintea ei? Corbul? Dorian? Ash? Soț?

Mai conta?

El se uită la Inimă Neagră din Ben More cu un amestec de presupuneri și scepticism. Bărbatul care trăise cu numele lui timp de 20 de ani. Avea să-l ia înapoi? Avea să mai fie violență?

Farah se întoarse către Lorelai, așezându-se pe locul de lângă ea ca și cum nu o mai țineau genunchii.

– M-am născut Dougan Mackenzie, bastardul nedorit al moșierului Hamish Mackenzie, dezvălui bărbatul aflat lângă șemineu, în timp ce lumina focului se juca pe trăsăturile lui palide și dezolante.

– Eu și Farah eram copii la același orfelinat din munți, unde am ucis un preot ca să-i apăr onoarea.

Farah scânci, iar Lorelai se trezi că mâna îi era prinsă din nou într-a ei, deși nu era sigură cine întinsese prima mâna.

– Am fost trimis în închisoarea Newgate. Unde l-am întâlnit pe el. Trăsăturile sălbatice ale lui Blackwell se topiră în ceva care semăna cu nostalgia. Se uită spre Corbul, care nu mișcase încă nici un mușchi.

– Dumnezeule, cât de mult ne uram la început! Odată, ai aruncat cu o piatră în mine și ne-am bătut ca niște draci. Ne-am umplut de sânge.

Buza îi tremura, ca și cum ar fi retrăit o amintire dragă.

– Eu sunt motivul pentru care nasul tău e strâmb, deși se pare că a devenit și mai strâmb între timp.

Lorelai îl privi, observându-i mica imperfecțiune a nasului. Crezuse că era din cauza accidentului din ziua în care îl salvase.

– După asta, am devenit nedespărțiți, iar când am împlinit 15 ani, am ajuns să conducem închisoarea Newgate. Atunci aveam ambii ochi, iar tu nu aveai cicatrice sau tatuaje. Ne spuneau frații Inimă Neagră, pentru că semănam, dar și din cauza cruzimii cu care le luam puterea celor care o fluturau în fața noastră. Împotriva noastră.

Corbul deschise gura, însă îi luă câteva clipe să vorbească. Toată lumea aștepta. Nimeni nu respira.

– Frații Inimă Neagră... Asta înseamnă că nu suntem rude de sânge?

Lorelai se întrebă dacă și altcineva observase tonul descurajat din vocea monotonă. Îi frânse sufletul și simți un nod în gât. Corbul sperase că își găsise familia, însă toate acele speranțe fuseseră distruse.

Bărbatul cunoscut drept Blackwell se îndepărtă de șemineu și se întoarse spre el.

– Suntem legați de mult sânge. Destul cât să ne facă frați. Însă nu pot să vorbesc despre rudele tale.

– De ce mi-ai furat numele?

Întrebarea atârnă în aer ca o sabie.

Lui Blackwell îi luă câteva secunde ca să răspundă, iar când o făcu, vocea lui fu mai aspră.

– Într-o noapte, când ne întorceam de la săpat tuneluri, m-ai întrebat dacă putem să schimbăm celulele ca să-l poți plăti pe Walters pentru un tatuaj. Mai făceam asta uneori. Eram acoperiți de praf, așa că era aproape imposibil să ne deosebească, iar gardienii rareori își băteau capul cu asta. Pentru ei, toți arătam la fel. Ce nu știam însă era că, în acea noapte, tatăl meu răuvoitor plătise patru gardieni ai închisorii ca să scape de mine. Au intrat în celulă ca să-l omoare în bătaie pe Dougan Mackenzie și, din punctul lor de vedere, exact asta au făcut.

– Și tu nu le-ai spus că au greșit? întrebă Lorelai fără să se gândească.

Regretul din privirea lui păru sincer când îi răspunse.

– Dorian mai avea de ispășit doar o lună din sentința pentru hoție. Dougan Mackenzie mai avea de stat ani întregi în închisoare pentru uciderea unui preot. Oricât de mult mi-aș fi plâns fratele, moartea

lui îmi oferea o ocazie unică să fiu liber. Singurul lucru care conta era să o găsesc pe Farah. Eram mai în siguranță dacă tatăl meu malefic credea că a reușit să scape lumea de mine. La fel era și el.

Își privi soția și păru să se încarce cu putere de la ea.

– Ea era tot ce îmi rămăsese. Ea e tot ce contează.

Dintr-odată, Lorelai se simți ca o intrusă, fiind o barieră între doi iubiți cu o legătură atât de specială.

Furnicăturile de pe gât o făcură să-și mute atenția asupra bărbatului căruia îi dăduse un nume cu mulți ani în urmă. Un bărbat despre care știa că avusese un nume înainte să îl găsească, însă pe vremea când era o copilă, își dorise cu egoism să nu și-l amintească.

Cum rămânea însă cu prezentul? Ce însemna pentru el? Pentru ei?

– Chiar nu îți amintești de noi? îl întrebă Murdoch pe Corb din spatele canapelei.

Piratul îl ignoră pe scoțian în timp ce o privi pe Lorelai. Nările lui se umflau, iar brațele i se ridicau odată cu respirația sacadată. Restul corpului rămăsese nemișcat, trăsăturile dure ca o piatră, ca și cum o simplă lovitură de ciocan și de daltă l-ar fi putut distruge.

Așadar, numele lui fusese Dorian. Dorian Blackwell.

Iar ea ura asta.

Oricât de nedreaptă era ea, Blackwell nu era ce însemna el pentru ea.

Totuși, Ash – Ash al ei – era mort.

Nu spusese Corbul asta de o mie de ori?

Lorelai nu-și putea imagina toate emoțiile care îl cuprinseseră. Toate întrebările care amenințau să erupă ca un vulcan. Putea vedea asta în trupul lui. În respirația sacadată.

Dintr-odată, Lorelai își dori să fie din nou acasă. Înapoi în camera lui mică, aflată lângă scările dinspre pod din Southbourne Grove. Patul să le înghită orele inocente. Înapoi în timp, când atingerea ei îl alina, iar a lui o făcea să se simtă în siguranță.

Cât de groaznic era să privească fața bărbatului pe care îl iubise cândva, și chiar buzele lui să îi spună că acesta era doar o fantomă! Să îl recunoască uneori, când o privea cu ochii dureros de familiari, dar să îl piardă în vidul întunericului.

–Cine mai știe despre asta? Tăcerea grea fu risipită de întrebarea lui. Corbul îi surprinse pe toți. Îi știu pe frații tăi vitregi, Demonul Munților și contele de Thorne. Au spus că sunteți înrudiți, deși nu s-au referit la tine ca la Dougan Mackenzie.

–Eu și frații mei ne păstrăm secretele și păcatele – și toți avem destule. Inimă Neagră din Ben More făcu un pas către umbra în care se afla Corbul. Dacă e să fiu sincer, în sufletul meu, tu ai fost fratele meu mai mult decât ei. Noi doi ne protejam. Luptam, sângeram și conduceam împreună. Cu ei n-am trăit niciodată asta. Nu am fost niciodată un Mackenzie cu adevărat. Au fost și alte persoane de care erai apropiat când te numeai Dorian. Christopher Argent, un băiat născut în captivitate de o mamă criminală. Locuiește în Londra cu soția lui. Mai e Murdoch, aici de față, împreună cu omul lui, Gregory Tallow. Și Walters, deși soția lui l-a luat în vacanță, dacă îți vine să crezi. Unii dintre angajații mei își vor aminti de tine. Au rămas loiali de când eram în Newgate. Dacă mai ai nevoie de dovezi în legătură cu identitatea ta...

–Nu contează. Corbul își atinse nasul, închizând ochii ca și cum ar fi trecut printr-o durere foarte mare. Nu o să mi-i amintesc, adăugă el.

–Având în vedere ce ți-au făcut acei gardieni, nu sunt surprins.

Blackwell – cel puțin Lorelai încă îi spunea Blackwell – se duse către peretele opus al bibliotecii și alese un volum vechi.

–*Istoria invaziilor romane în Britania.*

Deschise cartea într-un mod aproape reverențios. Murdoch răsuflă din rărunchi.

–Nu cred că e momentul pentru o lecție despre istoria antică.

O singură privire de la stăpânul lui îl reduse la tăcere pe valet.

–Așa cum am spus, gardienii ne-au obligat să curățăm carnagiul din celulă în ziua de după atac. Noi doi aveam un loc în acea celulă în care ascundeam lucruri. În spatele unei pietre. Când am verificat locul, am găsit asta.

Blackwell se aplecă și puse cartea pe măsuță.

De data asta, Moncrieff fu cel care scoase un sunet de uimire. Copleșit de entuziasm, râse victorios și îl bătu pe căpitanul său șocat pe umeri.

–Căpitane, îți vine să crezi ce noroc avem? Își duse mâna la frunte, ca și cum și-ar fi verificat temperatura. Să fiu al naibii!

Între paginile cărții, era un sigiliu mic și ruginit – figura unui dragon șerpuit cu patru gheare și o limbă ca de șarpe scoasă printre dinții ascuțiți, iar sub el, două cuvinte: NIGRAE AQUAE.

– Tatuajul tău, spuse Lorelai șocată.

Corbul căzu pe celălalt scaun, ridicându-și mâneca. Numai capul dragonului și ghearele din față apăreau de sub porțiunea cu cicatrice înconjurată de alte tatuaje. Prima oară când Lorelai îl văzuse, era singurul tatuaj de pe corpul lui.

Literele erau aceleași, chiar dacă se mai șterseseră din cauza trecerii timpului. RAE. UAE. NI și AQ fuseseră arse, odată cu jumătate din corpul dragonului.

– Ce e cu liniile din spatele lui? întrebă Lorelai, întinzându-se peste masă ca să își plimbe degetul peste liniile cu cerneală care ieșeau din dragon ca ramurile unui copac uscat. Ți-ai dat vreodată seama ce înseamnă?

El se uită la vârful degetului ei, care se plimba deasupra tatuajului, închizând ochii pentru niște clipe delicate, ca și cum i-ar fi savurat atingerea.

– Da, răspunse el în cele din urmă. E o hartă.

– E această hartă.

Blackwell scoase o bucată veche de piele dintre alte pagini ale cărții și i-o întinse.

Lorelai fu atât de șocată, că nu își putu găsi cuvintele.

– Este dragonul scit, spuse Blackwell. În noaptea în care ai fost atacat, l-ai pus pe Walters să-ți tatueze asta pe corp.

Rânji spre Corb, iar Lorelai se gândi cum trebuie să fi fost ca băieți – capetele lor întunecate visând împreună la comori și aventură.

– Tot mai cauți comoara lui Claudius?

– Căpitane!

O nuanță de avertisment străbătu atitudinea de obicei veselă a lui Moncrieff.

– Nu are rost să neg asta.

Corbul își flexă brațul, iar venele de sub piele deveniră proeminente peste mușchii încordați de sub cicatricele lui.

– Odată ce mi-am dat seama ce însemna dragonul scit, eu și echipajul meu am început căutarea, dar nu e chiar așa de ușor, având doar o jumătate de hartă fără alte indicii.

– Nigrae Aquae.

Veronica vorbi, în sfârșit, aplecându-se spre hartă, la fel ca restul lumii.

– E în latină.

– Și ce înseamnă? întrebă Murdoch.

– Apă Neagră, spuseră Veronica și Moncrieff în același timp, uitându-se surprinși unul la celălalt.

Ochii Corbului ardeau în timp ce o priveau pe Lorelai.

– Adică...

– Râul Black Water... Apă Neagră, confirmă ea. Aș recunoaște aceste canale oricând, mai ales că acum le pot vedea pe toate. Fac parte din afluenții râului.

– Și asta? întrebă Moncrieff indicând dragonul desenat în grabă pe harta de piele.

– E o insulă foarte mică, aflată în stânga gurii râului. Insula Tersea. O poți vedea de pe țărm, însă coasta e plină de stânci și pietre, e aproape imposibil să ajungi acolo. Se rezemă, tremurând toată din cauza entuziasmului și a panicii. Dar, dacă reușești să găsești o cale de a ajunge acolo, cred că o să găsești comoara.

– În tot timpul pe care l-ai petrecut acolo, nu am reușit să ne dăm seama de asta, căpitane! Moncrieff se aplecă pentru a inspecta desenele rudimentare ale canalelor. Chiar dacă nu-ți amintești, probabil simțeai asta, că acea comoară pe care ai căutat-o toată viața era ascunsă acolo.

– Da, simțeam asta.

Lorelai nu-și luă privirea de la hartă, însă simți un nod în gât când îi auzi cuvintele. El venise pentru ea, pentru a împlini un jurământ pe care îl făcuse când era doar un băiat. Dar de ce îi luase atât?

Și ce aveau să facă acum? Dacă el își găsea comoara? Cea care însemnase atât de mult pentru el, încât plecase din Southbourne Grove ca să o caute ani întregi. Pomenise de suferință și înrobire, însă Corbul apăruse în ziare aproape cinci ani. Soarele răsărise de cel puțin 1 825 de ori, de când auzise prima oară de isprăvile căpitanului de pe Bocetul Diavolului.

Într-o vreme în care un vapor cu aburi rapid putea străbate Atlanticul către America în șase zile și putea face înconjurul lumii în doar câteva săptămâni, de ce nu venise după ea?

Și de ce venise după ea acum?

Ce se întâmpla? Privirea ei urmărea liniile canalelor familiare ale casei ei. Comoara lui Claudius? Poate că o parte din el o dorea, însă aceasta era adevărata lui călătorie.

Comoara.

Până la urmă, era un pirat.

Veronica se ridică în picioare, luând prin surprindere pe toată lumea și obligându-i pe domni să facă același lucru. Pe toată lumea, cu excepția Corbului.

– Acum, că ai obținut ce căutai, poți să ne eliberezi?

– În nici un caz.

Ochii căprui ai lui Moncrieff îi trimiteau avertismente tăcute.

– Acum ne știți planurile. Nu ar fi în interesul nostru să vorbiți cu autoritățile și să le spuneți unde suntem, în timp ce căutăm comoara.

– Să vă elibereze? spuse Farah, încruntându-se. Din captivitate?

– Da, spuse Veronica. Suntem prizonierele Corbului de câteva zile. Își puse mâna pe umărul lui Lorelai. Nu vrem decât să mergem acasă.

– Prizoniere?

Blackwell se întoarse spre Lorelai, ale cărei gânduri și emoții erau la fel de neascultătoare ca niște pui de pisică.

– Mi s-a spus că ești soția lui.

– Chiar este soția mea, spuse Corbul.

– De ce nu ai menționat până acum faptul că erai prizonieră? insistă Farah.

– Pentru că nu eram sigure că am schimbat, de fapt, un temnicer cu altul când am fost prinse pe plajă de gărzile voastre, răspunse Veronica.

– A fost mai mult pentru siguranța voastră, interveni Dorian.

– Nimeni nu e prizonier aici, le asigură Farah. Puteți pleca atunci când vreți. Deși v-aș sugera să profitați de ospitalitatea noastră până dimineață.

– Nu pleacă nicăieri, spuse Corbul pe un ton destul de dur ca să taie diamante. E soția mea!

O nouă tensiune cuprinse biblioteca, lăsând-o fără aer. Lui Lorelai i se uscă gura și își șterse mâinile reci și transpirate de rochia împrumutată, uitându-se în jos.

Ura acea situație! Nu suporta când oamenii se holbau la ea. Când vocile se ridicau atât ca tonalitate, cât și ca volum. Nu suporta agresivitatea sau conflictul.

Acestea erau mereu urmate de durere.

Le putea simți privirile grele. Așteptau ca ea să tragă frânghia ghilotinei. Veronica. Corbul. Familia Blackwell. Până și Moncrieff.

Aer. Avea nevoie de aer. Unde dispăruse tot? Oare fusese înghițit de golul negru din pieptul Corbului?

Pleoapele începură să i se miște. Dacă avea noroc, putea pur și simplu să plece. Să doarmă. Și să se trezească atunci când se termina carnagiul.

Să evadeze. Ca o lașă, așa cum fusese întotdeauna.

Vocea blândă a lui Farah Blackwell șopti prin aerul fierbinte, încărcat cu suspiciuni și provocări, în timp ce își puse mâna pe umărul lui Lorelai.

– Lorelai, draga mea, ești... Făcu o pauză. Te consideri căsătorită cu Corbul?

Privirea lui arzătoare parcă îi făcu o gaură în moalele capului. Nu trebuia să se uite la el ca să simtă posesivitatea și porunca din ochii lui.

– N-nu știu. Nu pot spune dacă ceremonia noastră a fost legitimă.

– A respectat legile maritime, insistă Corbul.

– E adevărat că am fost mai mult prizonieră decât soție, se confesă ea, obrajii arzându-i de jenă. Iar mariajul nu a fost consumat.

– Slavă Domnului, suspină Veronica, mai ușurată decât Lorelai.

– Vrei ca să el fie soțul tău? insistă Farah.

– Asta nu e important.

Corbul împinse masa dintre ele dintr-o singură mișcare, înaintând până ce ajunse în fața ei.

– Îmi aparține, iar unde merg eu, merge și ea. Cu asta am terminat discuția!

Lorelai se temu de haosul pe care îl provoca piratul prin înlăturarea barierei fizice și vru să se ridice, însă Farah i-o luă înainte.

Lorelai fu din nou uimită când se ridică să o salveze pe Farah. În loc de frică, ofensivă sau precauție, atât Inimă Neagră din Ben More, cât și frumoasa lui soție împărtășeau un zâmbet straniu, secret.

– Discuția se termină când răspunzi unei întrebări, căpitane.

Farah stătea între Lorelai și Corbul, iar tânăra o consideră mai curajoasă decât Ioana d'Arc.

– Care anume? întrebă el, cu vocea unui lup care se afla la capătul răbdării.

– O iubești?

Capitolul 16

Era o întrebare la un milion la care Corbul nu știa răspunsul. Singurul cuvânt pentru care nu avea o definiție.

Iubire.

El nu înțelegea decât posesia. Erau legi despre asta. Se purtau războaie pentru asta. Nenumărate suflete se sacrificau în numele ei.

Dar iubirea? Cum putea un bărbat să simtă ceva ce nu înțelegea?

Cum exprima ceva ce nu simțise niciodată?

Trebuia ca el să iubească de vreme ce Lorelai nu simțea asta? Tânăra nici măcar nu îl privea. Nu îi dăduse voie să răspundă la întrebarea lui Lady Northwalk, deoarece respingerea ei ar fi putut distruge urma de umanitate pe care o simțise în el de când o furase.

Nici măcar el nu putea spune ce reacție ar fi avut dacă ea l-ar fi refuzat.

Blackwell îi aruncă un colac de salvare.

– Ce înseamnă ea pentru tine?

Era ca și cum ar fi știut. Ca și cum înțelegea că dragostea era o supoziție fragmentată pentru bărbați ca ei.

Un calm se așternu înăuntrul lui. Dacă ea nu ar fi fost de față, ar fi făcut deja niște lucruri monstruoase. Lorelai ținea bestia din el sub control. Datorită ei alese să vorbească și nu să lovească. Datorită acestui lucru, descoperise o bucată din trecutul lui. Înainte de ea, ar fi atacat. Ar fi distrus orice dușman, înainte să aibă șansa de a găsi un aliat.

Ce însemna Lorelai pentru el? Ce însemnase ea de când îi poruncise prima oară să trăiască?

– E soția mea. Este... liniștea mea.

Lorelai dădu să se ridice în picioare. El încercă să o ajute, însă ea îl lovi peste mâini, cu o furie șocant de neobișnuită.

– Nu sunt liniștea ta, mercenarule! Netrebnicule!

El încercă să nu se lase impresionat de faptul că Lorelai căutase o insultă în mintea ei infinit de blândă și o găsise poate pe cea mai dulce posibilă.

– Te-am rugat de nu știu câte ori să îi dai drumul Veronicăi!

Ochii ei străluceau cu o flacără azurie pe care nu o mai văzuse, iar acest lucru trezi ceva în el care nici măcar nu semăna cu furia.

– Nu a trecut prin destule? I-ai ucis soțul!

El ridică din umeri și îi strivi acuzația ca și cum ar fi fost un țânțar enervant.

– I-am făcut o favoare, iar amândouă știți asta.

Nici una din femeile Weatherstoke nu negă acest lucru, însă amândouă îl priviră cu expresii identice, răzvrătite. Una de smarald, alta de safir.

Într-adevăr, bijuteriile Weatherstoke.

Blackwell scoase un sunet ciudat de consternare.

– Ne aflăm într-o situație destul de complicată.

– De ce? întrebă Moncrieff, care se apropie de căpitan, cu mâna în jachetă, probabil pe o armă.

Ochiul lui Blackwell străluci, bărbatul ducându-și mâna în spate.

– Nu pot să permit ca niște femei inocente să fie ținute la Ben More împotriva dorinței lor.

Farah pufni.

– De când?

Era o linie în nisip trasat de un bărbat care susținea că era fratele lui. O linie pe care Corbul ar fi trecut-o și ar fi vărsat sânge pentru a o păstra pe Lorelai alături de el.

Fie că ea voia acest lucru, fie nu.

Mâna lui își găsi propria armă și fu liniștit, deoarece știa că el și Moncrieff îi puteau omorî pe Blackwell și pe valetul lui înainte ca aceștia să poată chema ajutoare.

Dar ar fi făcut așa ceva? În fața soției bărbatului? În fața lui Lorelai?

– Încearcă doar să mi-o iei! Avertismentul lui era o îndurare, spera că Blackwell avea să înțeleagă asta. Și o să-ți trimit sufletul negru în iad, nemernic...

Inimă Neagră din Ben More își ridică ambele mâini goale sus, într-un gest de capitulare.

– Dorian!

– Nu-mi spune așa! strigă el.

Era numele lui. Și totuși, nu era. Nu era prieten cu Inimă Neagră din Ben More. Nu văzuse acte care să demonstreze al cui era numele Dorian Blackwell. Însă emoțiile din ochii bărbatului erau greu de ignorat, iar povestea pe care o spusese nu era numai posibilă, ci și plauzibilă.

Chiar probabilă.

Avea dragonul scit.

– Foarte bine.

Blackwell se uită la femeile strânse în stânga Corbului.

– Dă-i voie soției mele să le conducă pe doamne și pe ajutorul tău în camere. Vreau să vorbesc doar cu tine.

– De unde să știu că nu o să le răpești?

Corbul își dorea mai mult decât orice pe lume ca propunerea să fie sinceră. Însă foarte puțini bărbați din lume puteau fi crezuți și în nici unul nu se putea avea încredere.

– Mă ofer pe mine ca garanție. Chiar ostatic. Dacă vrei, o să vin pe vasul tău.

– Nu! ripostă Farah cu un singur cuvânt.

Inimă Neagră din Ben More își privi soția și se înțelese cu ea din priviri. Nu îi ordonase să-i dea ascultare, ci o rugă să-l înțeleagă. Iar ea o făcu. Avea încredere în el.

Ce afurisit norocos!

– E posibil să fie o capcană, îl avertiză Moncrieff.

Blackwell nu-și ascunse dezgustul când îl măsură pe Moncrieff din priviri, însă îi vorbi Corbului.

– Sunt întrebări la care îți pot răspunde. Despre comoară. Despre trecut. Te cunosc. Poate mai bine decât te cunoști tu pe tine. Vreau doar să vorbim.

În cele din urmă, Corbul încuviință și îi ordonă lui Moncrieff:

– Fii cu ochii pe femei! Nimeni nu pleacă până când nu spun eu.

– Da, căpitane.

Moncrieff urmă femeile în timp ce ieșiră din bibliotecă. Murdoch se uită atent la pirat, rămânând aproape de Farah Blackwell.

Lorelai nu îl privi.

Ce făcuse ca să se poarte așa cu el?

„Îmi pare rău“, se gândi el. „Dar nu pot să-ți dau drumul.“

În absența ei, camera deveni rece și, fără să se gândească, își trase gulerul în sus, ca și cum s-ar fi protejat de vânturile din nord.

– Înainte să-ți dau niște răspunsuri, pot să te întreb ceva?

Clinchetul unui cristal se armoniză cu vocea lui Blackwell, făcându-l pe Corb să se întoarcă. Blackwell ridică al doilea pahar în semn de invitație. I-ar fi prins bine să bea ceva. Dar avea încredere în el? Putea lăsa garda jos într-un asemenea loc?

Clătină din cap, așa că Blackwell mai turnă în propriul pahar.

– Cum ai supraviețuit?

Lumina focului se oglindi în lichidul de culoarea chihlimbarului când bărbatul ridică paharul la gură și bău ca să uite o amintire neplăcută.

– Nu o să pot șterge niciodată din coșmaruri imaginea corpului tău frânt. Erai mort. Practic, erai doar o masă de carne însângerată când te-au târât din celulă.

– M-am trezit într-o groapă comună, o grămadă de carne, așa cum spui tu. Fără nume. Fără trecut. Habar n-aveam cine eram sau cine încercase să mă ucidă. Aveam cinci oase rupte și arsuri pe o treime din corp. Își inspectă din nou tatuajul distrus de pe braț. Asta s-a întâmplat cu tatuajul, cu gâtul meu și cu maxilarul.

Blackwell privi atent cicatricele care urcau spre maxilarul lui și spre păr, fără milă sau dezgust.

– Numai tu ai fi putut să reînvii. Murdoch mereu spunea că unde e voință, e și o soluție. Când eram împreună, eu eram soluția, iar tu erai voința. Niciodată nu am întâlnit pe cineva mai ambițios decât tine. Dacă te hotărai să nu mori, nici toate oasele rupte sau sângele pierdut nu te-ar fi putut lua.

– Nu aveam voință.

Această mărturisire calmă îi surprinse pe amândoi.

– Până când am auzit vocea ei.

– A domnișoarei Lorelai? Ea te-a salvat? întrebă Blackwell.

Corbul încuviință.

– Era un copil. Avea 14 ani. Dar a devenit lumea mea când m-a îngrijit. Am petrecut cea mai mare parte a anului urmărind-o cum îngrijea mai multe animale rănite. La început, nu am putut să merg, dar în timp am ajuns să zburd prin mlaștinile râului Black Water împreună cu ea. Și nu a plecat niciodată de lângă mine.

Își aminti o întrebare la care nimeni altcineva nu ar fi putut răspunde.

– Câți ani aveam când ai crezut că am murit?

– 18 ani.

Îi spuse vârsta cu căldura pe care un whisky bun o oferă gâtului.

– Deci am 38.

Într-un fel, se simțea mai bine să își știe vârsta.

– Cât de îngrijorător trebuie să fi fost să nu știi asta! Așadar, o știi pe domnișoara Weatherstoke de 20 de ani.

Întrebarea nerostită a lui Blackwell era pierdută în arsura whisky-ului.

– Da... și nu.

– Ce v-a despărțit?

– Fratele ei, soțul contesei.

O furie familiară, pură și deplină se trezi în el.

– M-a vândut. Am fost sclav în est atât de mult timp! Numai ura mi-a ținut companie. Și doar amintirea ei m-a ținut în viață.

Blackwell rezumă restul poveștii.

– Și ai devenit Corbul. Te-ai întors la ea. Un drum plin de cadavre și pătat cu sânge. Apoi l-ai ucis pe bărbatul care vă despărțise și ai făcut-o a ta, fără să îi iei în seamă protestele.

Era plăcut să audă acea parte rostită cu respect și nu cu dezaprobare.

– De unde ai știut?

– Asta aș fi făcut și eu. Buzele lui Blackwell schițară un zâmbet. La naiba, e aproape pas cu pas ce am făcut cu Farah, doar că în alte circumstanțe! Și, permite-mi să adaug, cu mult mai multă finețe.

Corbul îi aruncă o privire tăioasă, dar orice urmă de furie se risipi când observă zâmbetul de pe buzele lui Blackwell.

Nimeni nu îndrăznea să îl tachineze. Moncrieff încerca uneori să fie amuzant, însă până și el era atent să nu atingă anumite limite. Corbul își dădu seama că nu îl deranja. I se părea străin și familiar în același timp să împărtășească asta cu un străin. Acel străin putea fi fratele lui.

– Finețea nu e una dintre calitățile mele.

Se așeză pe marginea unuia dintre scaunele uriașe, lăsând focul să alunge răcoarea lăsată de absența lui Lorelai. Ar fi fost o nebunie să își permită să se simtă confortabil. Să lase garda jos.

– Nu am nici un dubiu în privința asta.

Blackwell se așeză pe scaunul de lângă el.

– Dar, cu o femeie ca a ta, ar fi în interesul tău să devină o calitate. Dacă nu finețe, cel puțin diplomație.

– Ce vrei să spui, o femeie ca a mea?

– E puțin timidă, nu-i așa? Fragilă.

Blackwell învârti conținutul paharului, fiind absorbit de lichidul maroniu.

– E greu să nu-i observi piciorul rănit. Fratele ei a făcut asta?

– E unul dintre motivele pentru care l-am ucis.

– Deci așa...

Blackwell nu mai puse o altă întrebare și, împotriva naturii lui, Corbul simți nevoia să umple tăcerea.

– Am petrecut 20 de ani gândindu-mă doar cum o să mă întorc la ea, iar acum, când am făcut asta...

– Îți dai seama că nu mai ești băiatul care o iubea. Ești...

– Altcineva, termină el propoziția, încântat că găsise un suflet care îl înțelegea, o inimă la fel de neagră ca a lui. Tot ce cunosc e marea. Cum pot naviga aceste ape când cerul este opac? Când stelele nu strălucesc ca să-mi lumineze calea? Cum să mă port? Cum o fac să țină la mine? Cum o fac să nu se teamă de mine?

– E posibil să se teamă de tine, dar nu poate fi negat faptul că ține la tine.

– Crezi?

Trecu în revistă momentele petrecute alături de ea, pentru a-și da seama care parte din ultimele ore făcuse ca sentimentele ei pentru el să fie de netăgăduit. Nu găsi însă nimic.

Blackwell îl privi pe deasupra paharului.

– Când am plecat să te întâmpin în vale, m-a implorat să nu te omor. A plâns și a implorat pentru tine și nu s-a oprit decât când i-am promis că o să fac tot ce pot pentru a detensiona situația.

Simți o flacără în piept, dar se stinse repede.

– Nu știe cine sunt. Îi pasă de cine vrea să fiu. De cel care am fost odată pentru ea.

Blackwell îl privi atent.

– Și nu poți să fii acel bărbat?

Decepționat, dădu din cap.

– Chiar și când eram tânăr știam că nu sunt destul de bun pentru ea. Știam că eram un ucigaș.

Dorian îl privi atent, ca și cum ar fi pus la cale un plan înainte să vorbească.

– Atunci, probabil cel mai bun lucru pe care îl poți face este să o eliberezi.

– Nu sunt capabil de genul acesta de bunătate. De câte ori să repet? Ea este *a mea!*

– Știu. Mă tem că nu se poate face nimic în privința asta.

Dorian avu din nou zâmbetul acela misterios.

– Dacă este a ta, și tu o ai, atunci de ce ești agresiv?

– Sunt o persoană agresivă, spuse el sec.

– Așadar, din frustrare. Este de natură sexuală?

Privi în altă direcție și încuviință.

– Se pare că, dacă vreau s-o fac a mea, trebuie s-o oblig. Nu o să mi se ofere. Nu mă dorește. Am greșit când am crezut că asta nu o să conteze.

– Ce te oprește?

Se gândi la răspuns preț de o clipă. Avea de gând s-o facă a lui. Jurase că, după toate lucrurile prin care trecuse, o merita. Crezuse că-și pierduse destulă umanitate ca să fie imun la lacrimile ei. La nevoile ei. Voia să-i arate că atenția lui nu avea să o rănească și, în cele din urmă, ea urma să i se ofere. Și totuși...

– Ani la rând, am luat tot ce voiam cu brutalitate și forță. Dar cu ea... Vreau ca ea să mi se ofere.

Blackwell își aranjă peticul de la ochi.

– Îmi amintesc de un crocodil despre care mi-a povestit prietenul meu, ducele de Trenwyth, după ce s-a întors din vacanța din Egipt. Sunt cele mai rele creaturi pe care poți să le întâlnești vreodată. Niște monștri solitari. Se mănâncă între ei. Se hrănesc cu puii lor. Se spune că sunt descendenții dragonilor. Privirea lui se opri asupra dragonului scit de pe sigiliul din fața lor. Mușcătura lor e letală, atât de puternică, încât până și cei mai mari prădători tereștri se ascund de ei. Cu toate astea, există o pasăre mică, fluierarul, a cărei înfățișare nu te impresionează cu nimic. Însă aceasta se așază fără frică pe gura deschisă a monstrului și nu e rănită niciodată. Nu e mâncată niciodată. Pentru că aceste creaturi mici și fragile curăță

resturile dintre dinții crocodilului. Așa că, de sute de ani, au ajuns la o relație aproape ridicolă, dar benefică pentru amândoi.

Corbul se încruntă la bărbatul care îi luase numele. Deja se îmbătase?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ce vreau să spun este că un fluierar mic a trebuit să-și facă destul curaj pentru a ateriza în gura crocodilului. Iar acel crocodil a avut destulă încredere, suficientă răbdare ca să vadă ce se întâmplă fără să-și închidă gura și să devoreze biata creatură.

Piratul se încruntă și încercă să facă o comparație cu situația dintre el și Lorelai.

Un sunet de amuzament pluti în aerul dintre ei.

– Niciodată nu ți-au plăcut metaforele, spuse Blackwell.

– Nu?

Mereu își dorise să întâlnească pe cineva care îi putea răspunde întrebărilor despre trecut. Deși nu se gândise niciodată cât de deranjant avea să fie să stea în aceeași cameră cu o persoană care știa despre el mai multe decât el însuși.

– Știi, eu te-am învățat să citești, dezvălui Blackwell. În toate acele nopți lungi din închisoare.

Nu știa asta. Putea citi, chiar bine. Dar fusese un mister cum învățase să facă acel lucru.

Blackwell oftă.

– Pasărea mică e soția ta, evident. Chiar tu ai spus că e pasionată de animale, nu-i așa?

– Da.

– Arată-i rănile tale. Expune-ți cicatricele. Fii crocodilul cu un dinte bolnav! Leul rănit. Las-o să-ți scoată ghimpele din labă și să-ți ostoiască durerea! Poate că atunci nu o să se mai teamă de tine. Și o să accepte dorința pe care o simte față de tine.

Asta presupunând că îl dorea.

Blackwell continuă:

– Noi suntem niște oameni monstruoși, credem că trebuie să fim invincibili tot timpul. Dar am învățat că femeile ca ele au nevoie să știe că suntem oameni. Vor face tot ce pot pentru a descoperi acea umanitate. Pentru că, în cele din urmă, îți cer să le iubești, iar tu descoperi că nu poți să te abții.

Totul fu spus într-un mod amuzant.

– Tocmai asta e.

Corbul își privi palmele trasând tatuajul sub formă de stea de pe încheietură și șarpele încolăcit deasupra ei.

– Nu știu dacă mai sunt uman. Chiar dacă mă iubește, o să fim condamnați, nu-i așa?

– De ce?

– Pentru că nu poți iubi un rechin atât de mult cât să-i scoți dinții.

– Asta ești? Un rechin?

Mâinile lui deschise se strânseră în pumni.

– Nu știu ce sunt. Abia am învățat cine sunt, cine eram – asta, dacă e să te cred. Se pare că am fost în lanțuri toată viața. Pe unele le meritam. Sunt un animal de povară. Când am devenit Corbul, am crezut că știu ce e libertatea, dar și un căpitan are propria temniță.

Când Blackwell vorbi, ar fi vrut să sugrume mila din vocea bărbatului. Sau poate adevărul din vorbele sale.

– Există mai mult decât o singură închisoare, frate. Simt că pe a ta o porți oriunde mergi.

– Niciodată nu o să scap de ea.

– Atunci de ce să n-o eliberezi? Vrei să îi pui și ei lanțurile tale?

Corbul se ridică în picioare, împins de o tristețe deznădăjduită, și se duse la fereastră.

– Da, la naiba! Pentru că fără ea izolarea mea e pustie, iar în acel gol, în care sunt singur, sunt închis cu cel mai mare dușman al meu.

Găsi niște ciucuri aurii la perdea care semănau cu nuanța părului ei. Învârti unul.

– Dar ea e singura cu care aș putea împărți temnița. Singura pe care sunt sigur că nu aș distruge-o.

– O iubești, spuse Blackwell.

– Nu, insistă piratul. Dragostea e blândă. E bună. Eu nu știu aceste lucruri. Ce simt pentru ea nu e nici unul din aceste lucruri. E ceva prea obsesiv. E minunat și înspăimântător. E cel mai crud chin pentru un bărbat nemilos. Pentru că aș rămâne la mila ei. Neprotejat. Ușor de rănit. E un lucru bizar să accepți faptul că armate întregi nu au reușit să mă distrugă, însă un singur cuvânt spus de ea m-ar putea face bucăți.

Dorian se întoarse la masă pentru a-și umple din nou paharul.

– Mereu ai fost un romantic, chiar și în trecut. Chiar și înainte de ea.

– Nu-mi spune că mereu am fost atât de patetic, se lamentă piratul.

– Erai cel mai bun dintre noi doi, Dorian.

Ceva din emoția abia exprimată prin vocea bărbatului ciobi gheața din pieptul lui.

Nu putea face față situației, așa că își studie tatuajul cu dragonul distrus. Cicatricea pe care o avea pe o mare parte din corp nu putea fi ascunsă de toată cerneala din lume.

– Ce monstru sunt! Pot omorî un om mai repede decât pot respira. Pot începe un război pe mare. Însă strategiile acestei lupte nu îmi sunt cunoscute. Regulile societății. Nevoile unei femei. Când îi zâmbesc? Unde stau? Și unde mă așez? Nu-mi amintesc cum să râd. Și cum o sărut? Pentru cât timp? Cum o fac să vrea să mă sărute? Ultima oară când am crezut că își dorește, a leșinat și a rămas așa ore întregi.

Cel puțin de data asta Inimă Neagră din Ben More avu bunul-simț să-și ascundă amuzamentul.

– Ascultă-mă, frate! Douăzeci de ani de dorință neîmpărtășită pot fi copleșitori pentru amândoi!

Bătaia de pe umăr era caldă. Bine-venită. Corbul nu-i dădu mâna la o parte.

– Fie că mă crezi, fie nu, am trăit vieți similare. Și eu mi-am răpit mireasa. E tipic pentru noi să ne găsim femei care seamănă. Cu părul deschis la culoare, bune și tandre.

– Soția ta te iubește.

– Da, dar mai întâi a trebuit să învețe să aibă încredere în mine.

– Ce ai făcut?

Era cea mai umilă întrebare pe care o pusese vreodată, chiar înainte de alta.

– Ce să fac?

– Căpitane, deschide-ți sufletul în fața ei! E singura cale. O femeie de valoare nu are nevoie să fie curtată. Nu cu poezii sau cu flori, ci cu sinceritate și gesturi care să-ți demonstreze devotamentul. Când eram mic, Farah mă iubea pentru că eram Dougan Mackenzie. Când am forțat-o să se căsătorească cu Dorian, a trebuit să învețe cum să se îndrăgostească din nou de el. Poate că domnișoara Weatherstoke

funcționează invers. Nu o să i se ofere Corbului, așa cum nici Farah nu i s-a oferit lui Inimă Neagră din Ben More. Dar e posibil să te iubească pentru ce ai fost cândva... Dorian?

Ceva nu suna bine. Corpul lui, mintea lui respingeau numele.

– Dacă aș redeveni Dorian, tu cine vei fi?

Mâna îi alunecă de pe umăr, în timp ce fratele lui cu inima neagră se rezemă de tocul ferestrei și își frecă barba.

– Asta e o întrebare excelentă.

Priviră împreună în noapte. Simți că noaptea nu fusese întotdeauna aliatul lor. Că mai făcuseră asta, mai stătuseră ca santinelele pe timpul nopții.

Corbul studie profilul bărbatului de lângă el și ajunse la o concluzie.

– Mi-ai dat numele înapoi. Trecutul. Dar tu ai trăit mai mult decât mine ca Dorian Blackwell. El e ce ai creat tu. Moștenirea lui e a ta, nu îl vreau înapoi.

Deși nu își amintea multe lucruri, Corbul îl citi pe bărbatul din fața lui. Îl știa. Înțelese comunicarea tăcută ce strălucea într-un ochi mai întunecat decât al lui.

– Dacă eu sunt Dorian, ție cum să-ți spun? Corbul?

Cu privirea ațintită asupra lunii care învăluia insula Ben More într-o strălucire argintie mistică, răspunse cu vorbe venite din locul acela pe care îl crezuse a fi gol.

– Î-îmi place când îmi spui frate.

Dorian nu se uită la el, însă paharul din mână îi tremură puțin.

– Iar pentru domnișoara Weatherstoke cine o să fii?

– Pentru ea, trebuie să învăț să fiu altcineva... sau nimeni.

Capitolul 17

Cum se putea concentra asupra unui lucru când era închisă într-un turn, ca o prințesă din basme? Lorelai expiră frustrată și lăsă cartea pe care încercase s-o citească să îi cadă în poală. Se aplecă și aranjă perna de sub glezna care îi pulsa. Furtuna de afară și trecerea de la viața pe mare la cea pe pământ îi trezise o rană mai veche.

Cine ar fi crezut că trebuia să se obișnuiască din nou cu viața terestră?

Privi ușa încruntată. Un alt lucru pe care Corbul și Inimă Neagră din Ben More îl aveau în comun. Anumite camere cu uși care se închideau din afară.

Un tunet zdruncină grinzile și lampa cu ulei de pe noptiera altei închisori de lux. Cel puțin patul era confortabil și camera spațioasă, cu mobilă închisă la culoare și tonuri tomnatice.

Furtuna îi provocă o neliniște pe care nu o putea controla. Ceva sălbatic. Ceva imposibil de definit și de care nu putea scăpa. Ca timpul și soarta.

Dar oare ea nu mai exista în afara acestor ziduri? Pentru că așa părea. Era o femeie măritată sau o prizonieră? Dorințele ei fizice și cele emoționale se băteau cap în cap când venea vorba de bărbatul întunecat și înfricoșător, care putea fi, în același timp, amenințător și tandru. Avea impresia că, dacă îl căuta pe Ash, trebuia să trăiască alături de Corb.

Oricât de mult o speria această idee, o și încânta.

Rămânea o întrebare: avea de ales?

Voia să aibă de ales?

Un fior o trecu pe spinare și pe brațe, iar Lorelai știu că el era de cealaltă parte a ușii dormitorului.

Nu scosese un sunet. Nu i se vedea umbra.

Dar era acolo.

Prezența lui electrică radia din spatele ușii groase din stejar, la fel de intensă ca fulgerul de afară. Lorelai îi cunoștea puterea nemaivăzută. Ușa nu o putea proteja dacă el se hotăra să o vadă.

Își ținu respirația până când ușa se deschise, iar el intră în cameră.

Când îl văzu, simți, în sfârșit, că putea să respire, iar acest lucru dădu naștere unei noi presiuni. Una pe care o simțise trezindu-se în ea din ce în ce mai des, cu fiecare moment pe care îl petreceau împreună.

O presiune mai joasă. O dorință umedă.

Nu o mai simțise de când o sărutase în urmă cu mulți ani. Dar acum era diferită. Mai puțin inocentă. Mai insistentă. Lumina lămpii avea un fel de a-i face pe oameni să pară mai blânzi, însă nu și pe el. Ochii îi erau prea negri, prea diavolesc de deștepți. Trăsăturile lui, întunecate ca ale unui sălbatic, erau prea dure. Expresia lui, nestăpânită.

Era un păcat care trăia și respira.

În dormitorul ei.

Fulgerul acoperi cerul cu o strălucire orbitoare, învăluindu-i trăsăturile într-o lumină albă. Pentru o clipă, îl văzu pe băiatul pe care îl cunoscuse odată.

Ash. Ash al ei. O dorință tandră și o tinerețe impetuoasă. Numai Ash o privise așa cu mult timp în urmă.

Când lovitura tunetului alungă tăcerea, expresia lui reveni la calmul cumplit pe care ajunsese să-l urască.

În loc să bată de mai multe ori și regulat, inima ei se alarmă. Oare venise ca să termine ce începuse în camera lui de dimineață?

Nu știuse că bărbații erau astfel de creaturi până când el nu își dezvălui corpul neasemuit. Acum, că se gândea mai bine, majoritatea bărbaților nu erau așa.

Nu mai era nimeni ca el.

Nu văzuse mulți bărbați goi, dar se îndoia că semăna vreunul cu el în carne și oase – o pânză netedă și mătăsoasă ce îmbrăca o putere de fier.

El se apropie de pat, iar Lorelai își trase gulerul cămășii de noapte peste pielea care, dintr-odată, se înroșise.

Era supărat? Nu-și dădea seama. Venise să o pedepsească pentru că plecase?

El privi cu îndrăzneală spre genunchii ei. Zona dintre picioare.

– Ce părere ai despre căpitanul Nemo?

„Poftim?"

Îl privi câteva secunde. Ah, da, cartea ei!

– Mi se pare prins la mijloc, răspunse ea atentă. E în același timp un bărbat copleșit de remușcare și ambiționat de răzbunare.

– Așa e. Îi luă cartea din poală, iar coapsele ei se încordară.

Corbul cercetă paginile aurii.

– Știai că egiptenii cred că numele conține *ka*-ul personal?

– *Ka-ul?* întrebă ea.

Ce conversație ciudată, când erau multe alte lucruri care puteau fi spuse.

– Orientalii îi spun variații ale lui *chi*, creștinii îi spun suflet. Foarte mulți cred că numele are o anumită putere, care te face nemuritor. Demonii fug când acesta este dezvăluit. Numele lui Dumnezeu este așa sacru, încât nu poate fi rostit. Nu poate fi știut.

Îi vorbea cu o voce la fel de bogată și opacă precum cafeaua turcească.

– Foarte mult timp am simțit o legătură cu căpitanul Nemo. Nemo se traduce, literal, prin „Fără nume". Știai asta?

– Nu, șopti ea.

– Mi-a prins bine să nu fiu *nimeni*. O umbră. O iluzie fără chip. Teroarea mărilor, creatorul propriei mele mitologii.

Ea îl privi cu atenție și observă o urmă de vulnerabilitate sub indiferența lui.

– Nu te bucuri că ți-ai aflat numele? Că știi cine ești?

– Credeam că o să fiu.

Așteptă să treacă alt tunet.

– Nu am nici o legătură cu numele Dorian. Nu am amintiri. Dar m-a bântuit, iar acum știu de ce, recunoscu el, punându-i cartea înapoi în poală. Nu contează. Numele Dorian Blackwell rămâne cu bărbatul care l-a meritat. Eu nu-l vreau.

Lorelai se ridică de pe perne, dorind să îl atingă, însă fiindu-i teamă și întrebându-se unde ar putea duce o asemenea intimitate.

– Pare fericit că te-a găsit. Chiar simte că ești fratele lui.

– I-am întâlnit frații. Nu sunt sigur că e un compliment.

– Îl crezi? Îți amintești ceva de el?

– Poate. Oarecum. Cred că e cineva în care am încredere. Am avut încredere. Nu știu. Își încleștă dinții și își trecu frustrat mâna prin părul negru ca tăciunele. Toate revelațiile astea... și eu încă nu știu cine sunt. Nu-mi amintesc.

– Știu cine ai putea fi. Ți-am dat un nume.

El îi aruncă o privire tăioasă.

– Am mai vorbit despre asta.

– Tot nu înțeleg, continuă ea. Spui că e imposibil, că Ash e mort. Dar tu ești aici. Nu Dorian. Nu Corbul. Asta nu înseamnă că mai există speranță?

Privirea lui deveni mai blândă.

– Speranța e pentru naivi. Eu nu mai sunt Ash.

– Dă-mi un motiv bun pentru care nu ai putea fi din nou, îl provocă ea.

– Omor oameni. Mulți oameni.

Era, într-adevăr, un motiv bun.

– Ai putea să încerci să nu omori oameni?

O emoție tandră înflori pe buzele lui.

– Știi cum este în lume. Ori omori, ori ești omorât. Mereu a fost așa.

– Poate în lumea ta... Lorelai se apropie și mai mult, încurajându-l cu un zâmbet ștrengar. Potrivit experienței mele, dacă nu încerci să omori oameni, nici ei nu încearcă să te omoare.

În loc să-l amuze, păru să înrăutățească situația. Păru trist când se așeză pe marginea patului ei.

– Lorelai, ești norocoasă dacă asta este experiența ta.

Cuvintele lui o răniră.

– Ești supărat pe mine? întrebă ea.

– De ce aș fi?

Mirarea lui păru sinceră.

– Pentru că am leșinat când... Nu putu să termine fraza fără să se simtă din nou umilită. Apoi eu și Veronica am fugit. Îmblânzi cuvântul. Am plecat.

Tresări când el întinse mâna după ea, dar se relaxă apoi, când piratul îi mângâie bărbia cu vârful degetelor.

– Veronica mi-a spus că așa faci când ți-e frică. Că dormi, ca și cum ți-ai părăsit corpul, și nimic nu poate să te trezească. Unde te duci?

– Nu sunt sigură. Atingerea lui avea un efect aparte asupra mușchilor gâtului. E ca și cum mintea mea nu mai e în corp, din moment ce trupul meu n-a fost niciodată un loc prea confortabil în care să trăiesc. Într-un fel, mi-am creat în somn un loc liniștit. Un loc sigur.

„Un loc unde Ash a trăit întotdeauna", vru ea să adauge, dar se opri.

– Un somn liniștit. Oare cum o fi?

Îi prinse una dintre buclele rebele și își trecu degetele prin ea. Păreau să-l fascineze șuvițele sălbatice care refuzau să fie îmblânzite.

– De când faci asta?

– Din copilărie. De când piciorul meu...

El se încruntă.

– Nu am observat niciodată cât am stat la Southbourne Grove.

– Nu am plecat niciodată cât erai acolo. Presupun că mă simțeam în siguranță când eram trează. Mortimer nu m-a mai rănit. A făcut-o doar după ce ai plecat.

Dintr-odată, atmosfera se schimbă, ca momentul dintre fulger și tunet. Periculos. Plin de anticipare.

– Dacă aș putea, l-aș omorî din nou, jură el. De data asta, mai încet.

– Nu știam că îl urăști așa de mult.

– Tu nu l-ai urât?

– Nu, răspunse ea sincer. Îl disprețuiam și mi-era frică de el. Dar în timp, am învățat să fiu indiferentă. Iar acum, că a murit, cred că îl voi uita ușor.

El arătă către glezna pe care o pusese pe pernă.

– Cum poți să uiți așa ceva? Te-a distrus. Te-a terorizat. Te-a...

– Trebuie să uiți doar o dată, după care s-a terminat, spuse ea. Ca să urăști, trebuie să îți amintești, să insiști asupra unui lucru. Trebuie să ții acea amintire în suflet tot timpul și să o hrănești. Să ai grijă de ea. Mie mi s-a părut prea extenuant. Ura față de Mortimer mă îmbolnăvea fizic. Iar acest lucru nu îl rănea pe el, doar mă făcea pe mine să sufăr.

El dădu drumul șuviței, încleștându-și pumnii.

– Eu am devenit ura mea, Lorelai. Eu sunt pierdere, furie și ură.

– Ești mai mult de atât, spuse ea, în timp ce mâna îi plutea ca un fluture deasupra spatelui său lat.

– E tot ce sunt.

Fluturele nu ateriză, pentru că piratul se ridică în picioare și se refugie lângă foc.

– Lorelai, nu poți să-mi iei ura. Sau...

– Sau ce? insistă ea.

– O să iei ultimul lucru pe care îl știu.

Focul aruncă o nuanță sinistră asupra părului lui.

– Chiar nu o să mai fiu nimic. Nimeni.

Lorelai privi neputincioasă lupta interioară care se citea pe trăsăturile lui ferme. Fusese atât de rece de când se întorsese! Înfricoșător de rigid. Cicatricele lui se mișcau odată cu maxilarul. Sufletul lui neliniștit o chema cu o atracție vulcanică.

Poate că trebuia doar să spună totul.

– Am avut atâtea motive să îl urăsc pe Mortimer, recunoscu ea. Dar spui că și tu ai avut. Ce motiv ai avut să îl omori?

– Tu.

– Poftim?

– El e motivul pentru care am trăit despărțiți în acești 20 de ani. El l-a omorât pe Ash. De mai multe ori.

Lipsa de inflexiune a vocii și repetarea lentă a silabelor îi făceau mărturisirea și mai înfricoșătoare. Oare prin ce orori trecuse pentru ca Ash să dispară și să îl creeze pe Corb?

– C-ce a făcut? șopti ea, deși deja era îngrozită de răspuns.

El se întoarse cu spatele, luă vătraiul și împunse cărbunii aprinși.

– Ai auzit vreodată de practica Shanghai?

Vocea lui era atât de joasă, încât Lorelai se chinui să-l audă.

– Nu, n-am auzit.

– E o practică destul de comună în prezent. Industria corăbiilor maritime e în dezvoltare, dar asta implică o muncă periculoasă, dificilă și grea. Majoritatea muncitorilor se potrivesc mai bine pe câmp sau în fabrici decât pe mare. Acest lucru a creat un deficit de marinari. Prin urmare, în unele locuri, un bărbat bine făcut intră într-un bordel sau o cârciumă ca să mănânce și să bea. Nu o să afle că un comerciant de carne vie i-a pus droguri în bere până când nu se trezește pe un vas, la jumătatea drumului spre Shanghai. Căpitanul acelei corăbii este acum lumea lui, regele lui, iar singura speranță de a ajunge acasă e să lucreze și să strângă bani pentru a călători dintr-un port străin.

– Dumnezeule! șopti ea. Vrei să spui că Mortimer te-a drogat și te-a dat căpitanului unei corăbii?

Când cărbunii fură destul de roșii pentru el, nu mai puse lemne pe foc.

– E mai rău de atât. Mortimer m-a vândut, iar eu a trebuit să lucrez și să câștig banii pe care căpitanul i-a dat pe mine.

Lorelai fu șocată, încleștându-și în pumni așternuturile. Oricât ar fi vorbit de iertare, povestea lui trezi în ea o furie asemănătoare cu flăcările ce amenințau coșul de fum.

– Cât a durat?

– Am fost un caz special. Mortimer a făcut o înțelegere unică pentru mine. Am fost vândut din nou și din nou. Toată viața mea urma să fie o robie continuă, până când deveneam prea bolnav sau prea bătrân. Atunci urma să fiu aruncat în mare, deoarece nu mai eram de folos nimănui. Am văzut acest lucru întâmplându-se, și nu doar o dată. Un bărbat bătrân sau rănit împins de pe punte. Care striga după ajutor. Era cea mai mare frică a mea.

Lorelai nu-și dădu seama că plângea până când o lacrimă fierbinte îi alunecă de pe bărbie pe mâinile reci strânse în poală.

– Nu știam asta, se minună ea.

El menționase că Mortimer merita să moară de 7 000 de ori. 7 000. Numărul de zile care le fuseseră furate.

– Mereu m-am întrebat ce explicație ți-a dat pentru faptul că nu m-am întors.

– A spus că ți-ai amintit, reuși să spună Lorelai, deși emoțiile amenințau să o sugrume. Că nu voiai să te întorci la Southbourne Grove doar ca să îmi frângi inima. A spus că aveai pe altcineva și că te-ai dus la ea.

Nici măcar acea suferință nu se compara cu aceasta. Plânsese luni întregi, dar o parte din ea înțelesese. Cel puțin încercase să înțeleagă.

– În tot timpul acesta, șopti el uitându-se la foc, ai crezut că te-am abandonat.

– Când mă gândesc că eram fericită pentru tine! Am presupus că îți trăiai viața, adevărata viață, iar acest lucru mi-a oferit o oarecare alinare. Când îmi era dor de tine, îmi spuneam că te-am ajutat să te vindeci, destul cât să te trimit înapoi acasă la familie și la cei dragi, pe care i-ai pierdut.

– Nu ai crezut ce ți-am spus când ne-am despărțit? întrebă el pe o voce joasă, periculoasă.

„Că soarele apune la vest și că mă voi întoarce la tine."

Ea își lăsă ochii în jos, rușinată.

– Dacă iubeai pe cineva, așa cum susținea Mortimer, cineva care însemna foarte mult pentru tine, de ce ți-ai fi ținut promisiunea față de o oloagă răsfățată?

– Chiar și atunci credeai că sunt un om fără onoare?

– Nu asta am...

– Se pare că aveai dreptate. Când eram Dorian Blackwell, am fost un hoț și un ucigaș.

Puse vătraiul la loc și se întoarse spre ea. Luminat din spate de foc, trăsăturile lui căpătară o tentă demonică.

– Crezi că sunt un monstru? Nu știi nici măcar jumătate. Dar există creaturi mult mai groaznice decât mine, care fac niște lucruri absolut înfiorătoare. Inimaginabile. Fetelor. Băieților. Bărbaților. Femeilor. Mie.

Lorelai vru să îl strige pe nume, ca să-l facă să se oprească. Dar ce nume să folosească? El nu știa cine era, iar ea știa chiar mai puțin.

– Cât ai suferit? Cât ai fost sclav?

Nu voia să știe răspunsul, dar avea nevoie de el.

– 15 ani.

El se îndreptă spre capul patului – un turn de umbre, furie și revelații.

– Când eu și echipajul meu am reușit să ne eliberăm, eram o idee mai buni decât animalele. Însă măcar învățasem să fim prădători. I-am vânat pe acești bărbați. Traficanți de sclavi din toate țările pe care ți le poți imagina. Lorelai, am făcut niște lucruri atroce! Am distrus echipaje întregi cu mâinile goale. Cu aceste mâini! Îi arătă palmele deschise, ca și cum ar fi vrut să vadă petele de sânge. Erau ei sau eu... și mereu erau ei. Mereu o să fie ei.

O emoție întunecată adânci durerea și mila pe care le simți Lorelai.

Mândrie.

Traficanții aceia meritau să sufere. Lorelai spera că muriseră urlând. Niciodată nu mai simțise o asemenea furie.

– Așadar, i-ai atacat doar pe acești bărbați? Ai păstrat ce ai furat de pe vasele lor?

– De ce să n-o fac? Mie mi s-au luat atâtea. Libertatea. Demnitatea. Umanitatea. Numele. Memoria. Pe mine însumi. Însă fratele tău

mi-a luat ceva ce nu mai pot recupera. Singurul lucru pe care îl voiam cu adevărat. Timp.

Lorelai fu dezamăgită și se certă în sinea ei că se așteptase ca el să spună altceva.

– Aș vrea să pot da timpul înapoi, pufni ea. Aș vrea să te fi scutit de durere.

– Nu vreau mila ta, șuieră el. Doar încerc să te fac să înțelegi. Corpul acesta – carcasa asta – a reușit cumva să supraviețuiască în ciuda tuturor lucrurilor. Bătăi, torturi, muncă, molestări. Dar Ash nu a reușit. Cineva întunecat și groaznic i-a luat locul. Acesta e bărbatul care a venit după tine.

Lorelai încercă să răspundă, dar suferința era prea grea, iar lacrimile care se adunau prevesteau o furtună mai cruntă decât cea de afară.

El merse în jurul patului, spre ea, însă se prinse de un stâlp, ca și cum ar fi fost extenuat.

– Am încercat să ajung la tine mai devreme, iar atunci am pierdut ce mai rămăsese din mine. Ți-am spus, te urmăresc de mult timp. Inițial, planul era să te salvez, să te protejez de Mortimer. Dar, odată ce te-am găsit, mi-am dat seama că era mai important să te protejez de mine. De lucrurile pe care vreau să...

Buzele i se închiseră, apoi el privi în altă parte.

Lorelai ridică privirea.

– Nu are sens. Ai spus că nu vrei să mă rănești.

Nu-i plăcea cât de plângăcioasă îi devenea vocea când era înecată de lacrimi.

Ochii lui deveniră două sfere întunecate de onix.

– Nu pot să-ți promit că nu o s-o fac, așa cum s-a întâmplat deja. În plus, sunt șanse mari să fii rănită din cauza mea. Am mai mulți dușmani decât regina. Dușmani care ar fi încântați să te distrugă pentru a ajunge la mine. Am fost neînfricat doar pentru că nu am nimic de pierdut. Faptul că te am pe tine pentru ei e o cale de a mă răni. Acesta e motivul pentru care am stat departe de tine atât de mult. Promisiunea lui Ash te punea în pericol.

– Atunci de ce ai mai venit după mine?

Corbul strânse mai tare stâlpul, provocând un zgomot puternic.

– Ca să treacă prin ce am trecut eu și să supraviețuiască, un bărbat are nevoie de un scop. Ceva pentru care să trăiască. Tu ai fost acel

lucru pentru mine. O perioadă, mi-a fost îndeajuns să știu că erai așa cum te lăsasem și te plimbai prin estuare cu animalele. Erai o amintire pe care puteam s-o rememorez. Ceva pur ce nu fusese pătat de mine. În plus, în ultimii ani, Mortimer a fost mereu în Londra. După ce s-a căsătorit, te lăsa singură în cea mai mare parte a timpului.

Era adevărat. Mortimer aproape că o ignorase de când se căsătorise cu Veronica. Luase zestrea lăsată de tatăl ei și își cumpărase o casă în oraș. Southbourne Grove era un sanctuar în lipsa lui. Îi plăcea conacul întins. Era casa ei.

– Știam că, dacă îl omoram pe Mortimer înainte să aibă un moștenitor, îți vei pierde prețioasa casă în favoarea unei rude masculine îndepărtate. Așa că l-am lăsat pe Barnaby în locul meu și am pornit într-o călătorie proprie să găsesc...

Se opri, distras de un fulger foarte apropiat.

– Comoara lui Claudius? îi termină ea fraza.

– Și asta, spuse el misterios. Dar, când Barnaby mi-a spus că fratele tău te-a promis unui nemernic crud ca Sylvester Gooch, acest lucru a iscat ceva în mine ce toți traficanții de sclavi nu reușiseră.

În cele din urmă, se apropie de ea. Îi șterse o lacrimă de pe obraz, atingerea lui fiind dureros de tandră.

– Am cunoscut durerea. Am trăit o durere pe care tu niciodată...

Se opri, încercând să-și controleze respirația.

– Însă agonia, agonia adevărată a fost să știu că erai așa de departe atât de mult timp. Că era posibil să nu-ți mai simt niciodată atingerea. Să-ți aud vocea. Să mă desfăt cu zâmbetul tău. Există durere, uneori chiar înfiorătoare. Însă e și suferință...

Ea îi luă mâna între palme, o întoarse cu palma în sus și își îngropă obrazul în ea.

El rămase nemișcat, uitându-se la locul în care li se împreuna pielea.

– Tot ce conta era să ajung la tine înainte să te atingă. Acum îmi dau seama că instinctul mi-a umbrit rațiunea. În acea zi, l-am văzut pe Mortimer în biserică și mi-am pierdut controlul. Regret că ai văzut de ce sunt capabil. Că l-ai văzut pe fratele tău murind într-un fel așa de brutal.

– Mie nu-mi pare rău, plânse ea în palma lui. Nu îmi mai pare rău. Ai dreptate. Merita. Toți meritau.

Cu cealaltă mână, Corbul o mângâie delicat pe păr, ca atingerea mătăsii de catifea.

– Nu plânge! Nu înțelegi ce-ți spun? Nu merit toate astea. Nu merit lacrimile tale.

– Ba da! insistă ea.

Regele ei pirat își merita greutatea în aur. Avea răni mai adânci decât abisurile Pacificului. Nu era un monstru, era un bărbat. Un bărbat care supraviețuise inimaginabilului și devenise un munte de putere.

– Credeam că ești diavolul. Credeam că ești egoist, brutal și crud, dar acum...

El își trase mâna din mâna ei, cu blândețe, dar ferm.

– Lorelai, chiar sunt diavolul. Asta încerc să-ți spun. Sunt egoist, brutal și crud. Nu mă gândesc decât la ce e mai bine pentru mine. La ce aș vrea să-ți fac. La ce aș vrea să-mi faci. Să ții la mine. Credeam că pot trăi cu tine fiind prizoniera mea. Că sunt destul de rece să-ți ignor protestele. Dar nu sunt.

– Știu că nu ești, îl încurajă ea. Iar asta e bine. Putem să clădim ceva pe asta.

Lorelai îi căută cealaltă mână, însă el se retrase. Rana din inima ei se mări, turnându-i durere în vene.

– Nu.

El clătină din cap, ca și cum încerca să-și convingă propriul corp, dar și pe al ei.

– Când te-am luat, știam că o să te corup. Că o să te distrug. Asta am tot încercat să-ți spun. Din acest motiv am așteptat atât de mult. Poate că ar fi fost mai bine să nu vin deloc.

– Nu spune asta!

Lorelai dădu pătura la o parte, chinuindu-se să-și elibereze picioarele din cămașa de noapte și să se ridice. Să meargă după el.

– Ce fel de viață ai avea cu mine? Cu Nemo, un bărbat obsedat și posedat de putere și de infamie? Aveai dreptate, Lorelai. Am totul, dar nu îți pot oferi nimic.

– Dar...

În cele din urmă, picioarele ei atinseră podeaua și se chinui să-și lase greutatea pe ele când el ajunse la ușă. Se clătină în jurul patului, prea nesigură pe picioare ca să dea drumul stâlpului.

Durerea se putu citi în privirea lui, însă nu schiță nici un gest să o ajute.

– Ești un înger într-o lume plină de diavoli. Iar eu am devenit regele lor.

Deschise ușa și se întoarse cu spatele.

– Stai! strigă ea. Stai! Te rog, rămâi cu mine! Putem să vorbim despre asta.

El clătină din cap și prinse clanța ca și cum s-ar fi prins de un colac de salvare.

– Credeam că te merit, că te-am câștigat prin toată suferința îndurată. Dar nu pot să-ți iau puritatea, Lorelai. Nu pot să-ți fur anii pe care îi ai ținându-te alături de mine. Mi-am dat seama că e singurul păcat pe care nu pot să-l fac.

– Dar dacă eu...

– Te iubeam pentru că aveam impresia că ești slabă, dar acum înțeleg că bunătatea te face mai puternică decât noi toți.

Ea îngheță. Cuvintele lui erau ca niște cuțite care îi înjunghiau inima până când începea să sângereze la extremități, amorțindu-le.

„Te iubeam."

– Poți să pleci de dimineață, când o să fii în siguranță. Ia-o pe biata Veronica cu tine. O să mă asigur că amândouă sunteți ocrotite, dar nu mai pot să fiu temnicerul tău. Nu o să te țin în lanțuri.

Lorelai căzu pe podea, într-o mare de lacrimi, când auzi ușa închizându-se.

Capitolul 18

Lorelai fu trezită de o zdruncinătură, cu toate că mâna de pe umărul ei era delicată.

Ochii gri ai lui Farah Blackwell și părul ei argintiu străluceau ca ai unei zâne în lumina lămpii.

– Îmi pare rău că te trezesc, dar e ceva...

Un zgomot primar, plin de teroare și avertisment, străbătu noaptea. Era sunetul pe care îl scotea un leu rănit când era încolțit de vânători.

Lorelai mai auzise acel sunet. Într-o noapte furtunoasă, în urmă cu 20 de ani.

Ash.

Farah pregătise un halat din mătase pentru Lorelai, care se dădu jos din patul înalt. Își legă halatul și șchiopătă după contesa de Northwalk, blestemând efectul furtunii asupra piciorului ei.

Farah îi simți neliniștea și îi întinse brațul. Cele două se grăbiră pe holul decorat luxos. Covoarele îi mângâiau tălpile în timp ce se îndrepta spre camera aflată la două uși depărtare, unde Inimă Neagră din Ben More stătea în lumina unei singure lumânări care îi juca pe trăsăturile reci.

Lorelai se înfioră când îl văzu fără plasturele de la ochi. O cicatrice îi tăia sprânceana stângă până la obraz, iar rana îi lăsase ochiul drept de un albastru lăptos în loc de căprui. Efectul era hipnotizant din mai multe puncte de vedere.

O străpunse cu o privire dezolantă când se apropie, iar Farah o lăsă singură să se ducă lângă soțul ei.

Lorelai își dădu seama că toți aveau cicatrice. Durerea pe care o purtau pe piele trăda existența unei răni mai adânci și mai periculoase în interior.

Stătură pe loc cât sunetul unui tunet acoperi strigătul unui bărbat ținut prizonier de coșmaruri disperate. Sunetul îi îngheță sângele în vene și îi rupse sufletul. Era greu de crezut că un asemenea

sunet torturat și vrednic de milă putea veni de la un bărbat atât de periculos și cu atâta stăpânire de sine.

Blackwell puse mâna pe lemnul ușii, ca și cum ar fi testat căldura unui foc care s-ar fi aflat de partea cealaltă.

– Toți le avem, spuse el pe un ton înăsprit de somn sau mai degrabă de lipsa lui. Toți cei care au crescut în Newgate. E greu să te odihnești când somnul te face vulnerabil în fața cruzimii altora.

Greutatea acelor vorbe o frânse aproape la fel de mult ca plânsetele de agonie ce se auzeau de cealaltă parte a ușii. Nu putea înțelege profunzimea suferinței pe care o putea simți un bărbat ca să se lupte în somn cu astfel de demoni.

– Dormeam cu rândul. Eu, el și Argent. Unul dintre noi stătea treaz, ne păzea de bărbații mai în vârstă care ne... Puse mâna pe clanță. Mereu îi punea pe fugă cel mai repede. Dar nu câștigam luptele tot timpul. Până când am crescut și am devenit mai puternici.

Privirea lui Lorelai o fixă pe Farah, iar confirmarea pe care o citi în ochii acesteia îi transformară sufletul într-o mare de durere. Nu putuse să-și imagineze astfel de lucruri când era o copilă. Nu știuse care erau adevărații demoni cu care se luptase el în noaptea în care îl trezise, în urmă cu mulți ani.

Acum avea sens. Aversiunea lui față de atingerea doctorului, neîncrederea în alți bărbați.

Haosul din camera lui atinsese un punct culminant, ca și cum o fantomă ar fi fost târâtă prin focurile iadului. Un suflet lipsit de speranță. Un copil neajutorat, care țipa prin pieptul unui bărbat care îl uitase.

Blackwell se întoarse către ea.

– Înainte să intru, știi dacă soțul tău doarme cu arme alături? îi zâmbi el trist. Majoritatea facem asta și nu vreau să fiu împușcat de un frate întors din morți. Nici măcar mie nu-mi place ironia atât de mult.

– Mă duc eu, spuse Lorelai înainte să-și dea seama cu adevărat că luase acea decizie.

– Draga mea, crezi că e înțelept? întrebă Farah îngrijorată. În starea în care e...

– Am mai făcut asta, când eram copii. Atunci avea aceleași coșmaruri. Credeam că ar fi mai bine să nu-și amintească trecutul, dacă aceștia sunt demonii cu care trebuie să se lupte pe întuneric.

– Nu te înșeli în privința asta, domnișoară Weatherstoke. Dar soția mea e îndreptățită să-și facă griji. E posibil să nu fii în siguranță acolo.

Lorelai puse mâna pe brațul lui Blackwell și îl dădu la o parte de lângă clanță.

– Mă tem că doar eu sunt în siguranță acolo.

O cercetă cu atenția unui chirurg, ca și cum i-ar fi disecat toate părțile și apoi le-ar fi pus din nou laolaltă.

– Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Dar o să stau de gardă în caz că ai nevoie de ajutor, până când mă asigur că nu ești în pericol.

– Mulțumesc.

Lorelai luă lumânarea pe care el i-o oferi, își umplu plămânii cu aer și inima cu curaj, apoi deschise ușa.

Lumânarea ei pâlpâia și dansa când intră în cameră. Piratul ei lăsase geamul deschis, ca să poată intra furtuna, iar perdelele greoaie fluturau în vânt ca niște vele nefixate.

Când se apropie de pat, lumina slabă dezvălui agonia lui în detalii dureroase. Cearșafurile erau prinse în jurul picioarelor lui lungi, în timp ce el se zbătea ca un prizonier în lanțuri. Mușchii pieptului gol erau încordați și întinși la maximum, ca și cum l-ar fi apăsat o forță invizibilă.

Lorelai nu-și putea imagina nici un bărbat care își putea măsura forța cu puterea sălbatică și viguroasă din oasele lui greoaie.

Când era doar un băiat, era mai suplu. Mai mic.

Lorelai așeză lumânarea pe noptieră, departe de el, iar zgomotul respirației lui sacadate și al dinților care scrâșneau o făcu să își piardă curajul.

El era șocant de mare. Distrusese echipaje întregi cu mâinile goale, tocmai îi spusese asta.

Ce îi putea face ei acolo, în întuneric? Dacă o confunda cu unul dintre demonii lui?

El gemu, iar brusc nimic nu mai contă. Lorelai își făcu curaj și se aplecă pe marginea patului. De atâta fu nevoie.

Piratul se ridică de pe saltea, iar degetele i se înfășurară în jurul gâtului ei înainte ca Lorelai să poată scoate un sunet. O privi cu ochi pierduți, destul cât panica să se instaleze în timp ce ea se chinuia să respire. Cum nu-și putea folosi vocea, Lorelai făcu singurul lucru la care se putut gândi. Singurul lucru care funcționase și în trecut.

Își puse mâna stângă în dreptul inimii lui.

Privirea lui se lumină imediat și îi dădu drumul din strânsoare, cu un mormăit care ar fi putut fi numele ei.

Mâinile lui coborâră de la gât spre mâna ei de pe piept, ca și cum ar fi vrut s-o oprească acolo.

Amândoi respirau prea greu ca să mai spună ceva, așa că stătură așa câteva momente, concentrați asupra bătăii inimii lui, care părea că se aruncă în palma ei, căutând un mod de a scăpa de închisoarea de oase și sânge.

El era un caleidoscop colorat de mușchi, scăldat în lumină aurie. Corpul lui era o bogăție de umflături, mușchi și oase. Amândoi făceau parte din aceeași specie, dar cum era posibil acest lucru? Pieptul lui se mărea în discuri dure, în timp ce sânii ei erau mai moi și căpătau o formă de lacrimă accentuată de la an la an. Coastele lui treceau printr-un trunchi lat și plat, îngustându-se în mușchii stomacului, care dispăreau sub cearșafuri. Ale ei... Ei bine, coastele ei se vedeau uneori, dar nu într-un mod care să fi fost considerat atrăgător de cineva.

El clătină din cap, ochii lui de corb fiind în același timp acuzatori și rugători. Mesajele tăcute pe care i le transmiteau în lumina lumânării erau clare și evidente, ca și cum le-ar fi țipat.

„Nu ar fi trebuit să vii."

„Nu mă lăsa!"

Răspunsurile ei erau la fel de clare.

„Știu."

„Nu o s-o fac."

Pielea ei părea palidă în comparație cu bronzul lui. Transpirația i se adună la tâmplele negre, răcindu-se în briza furtunii care intra pe fereastră.

Se auziră o bătaie ezitantă în ușă și vocea lui Farah.

– E totul bine?

El se încordă și o privi.

Lorelai răspunse:

– Totul e bine.

– Atunci, noapte bună!

Lorelai era sigură că soțul ei auzise pașii celor doi care se îndepărtau de ușă.

Apoi își mișcă mâna, iar el ezită să îi dea drumul, ca și cum nu ar fi vrut ca ea să vadă ce se afla sub palmă.

Gestul o năuci. Nu puteai vedea inima cuiva prin piept, ci numai în ochi. Toată lumea știa asta. Așa că de ce nu voia ca ea să îi vadă pieptul?

Îi privi mâinile care le acopereau pe ale ei, cu cicatrice, dure și late. Aveau un tremur ușor sau doar era propriul ei tremurat?

În loc să-și tragă mâna din nou, o mișcă pe pieptul lui, fiind șocată de ce descoperi.

Parcă scotea flăcări pe nări, iar o strălucire periculoasă și sălbatică îi apăru în ochi, însă stătu neobișnuit de nemișcat în timp ce ea își privi descoperirea.

Nu observase asta până atunci, nici măcar când el stătuse gol în fața ei. Fusese atât de concentrată să nu se uite la el, că îi scăpase tocmai confirmarea pe care o așteptase atât de mult timp.

Acolo. Pe piept. Protejate de un tigru feroce deasupra și de un dragon dedesubt, erau contururile rubinii ale unor buze mici și perfecte.

Buzele ei.

Buzele cu care în urmă cu 20 de ani îl sărutase și îi alungase întunericul din inimă.

Lui Lorelai i se tăie respirația.

„Știam eu", se gândi ea, simțindu-se în același timp umilă și încântată. O mințise, însă descoperirea adevărului nu era neplăcută. Nu era supărată.

„Știam că Ash trăiește! Că m-a iubit."

Acolo era dovada.

Își ridică sprâncenele spre el.

Buzele lui se subțiară, iar ochii i se micșorară. Aerul se întunecă, amenințarea plutind în aer. Apoi urmă un avertisment. Urmat de o promisiune.

Tot ce fusese spus și nespus plutea în aerul dintre ei și, pentru prima oară de când își putea aminti, Lorelai nu se întrebă care îi era locul. Era menit să fie acolo. În acel pat, cu acel bărbat.

– Pleacă, spuse el. Lorelai, dacă nu pleci, o să uit...

Lorelai sări pe el înainte să se răzgândească, lipindu-și corpul de al lui și oprindu-i vorbele cu un sărut disperat. El spusese că nu avea să o facă a lui, însă de data asta ea venise la el.

El străbătuse oceane, iar ea traversase doar un hol. Dar părea că distanța dintre ei se mărise când făcuse asta.

De data asta, ea venise pentru el.

Totuși, când Lorelai se gândi că ea avea să-l facă al ei, își dădu imediat seama de propria naivitate.

Cu o grație relaxată, el o luă în brațe și o lăsă pe spate, până când fu prinsă sub căldura animalică a corpului său.

Abia când o țintui într-un loc, sărutul lui trecu de la disperat la reverențios. Gura lui nu doar că o acapara pe a ei, dar o și venera. Fiecare parte din el era mult mai tare decât ea. Mai mare, mai puternică. Excepție făceau buzele, care erau neașteptat de moi.

O sărută ca un bărbat care nu era obișnuit să sărute. Nu avu o abordare seducătoare și nici mișcări răbdătoare și exersate. Pur și simplu, bău plăcere din gura ei și o oferi la rândul lui, în cantități generoase și copleșitoare.

Lorelai uitase asta. Că un sărut era mult mai mult decât o senzație caldă și umedă.

Sărutul avea gust. O aromă unică. Ceva îndrăzneț și totuși subtil. Sărutul avea iz. De mentă, al ei, și de whisky, al lui. Sărutul era o perspectivă stranie și rară. El era atât de aproape, încât devenea un chip neclar cu privire scânteietoare.

O străbătu un fior sălbatic. Era propria reacție animalică la posesivitatea pe care o văzu în acei ochi.

Pântecul ei se încordă cu o goliciune dureroasă și, ca și cum el i-ar fi simțit nevoia, îi depărtă coapsele cu genunchiul și se așeză, din nou, între picioarele ei. Numai bariera cămășii de noapte mai separa acum mădularul lui excitat de carnea ei doritoare.

Numai o bucată de material îl împiedica să alunece înăuntru.

Degetele ei reci se plimbară pe gâtul lui, după care trecură prin șuvițele negre, moi ca mătasea.

Ce se întâmpla era real și trebuia să se întâmple.

Era Ash. Ash al ei. În ciuda protestelor lui. Îl găsise acolo. Îl găsise în coșmarurile pe care ea și-ar fi dorit ca el să nu le aibă. Îl găsise în întunericul în care domnea. În furtunile pe care le invoca.

Îl găsise și era hotărâtă sa nu-l mai piardă.

Presiunea gurii lui deveni mai intensă, limba lui jucându-se cu a ei cu mișcări voluptuoase, făcându-i lucruri pe care nu le credea

posibile. Sărutul lui se transformă în mai multe săruturi. Limba îi scria silabe de poezie în gură, iar buzele lui creau ritmul.

Iar corpul lui, Dumnezeule, corpul lui! Lung, suplu și letal, mișcându-se peste al ei într-un ritm atât de vechi, dureros de necesar, încât îi trezea sufletul la viață. O ducea în acel loc creat de șoaptele strămoșilor ei într-un decor creat de ea, care se născuse pentru a dansa sub el.

Mâinile lui Lorelai se ridicară spre gâtul lui, apoi coborâră pe spatele plin de mușchi. Îi mângâie ușor cicatricele, făcându-l să se relaxeze și mai adânc în ea. Să se lase pe ea.

Dar el nu făcu asta, nu în întregime. Se susținu cu un braț, cealaltă mână plimbându-se peste cămașa ei de noapte, încălzindu-i pielea tremurândă de dedesubt până când îi acoperi sânul.

Se auzi un geamăt. Al lui. Al ei. Lorelai nu era sigură. Era ceva ce stârni o reacție violentă din partea lui.

Piratul se dădu înapoi, întrerupând sărutul, și îi rupse cămașa de noapte.

Era în natura ei timidă să se acopere și încercă să facă asta, însă brațele încă îi erau prinse în mâneci, pe care el i le lipi de corp. Lorelai nu se mai putu mișca.

El o privi în tăcere, ca un pelerin admirând un obiect sfânt, ochii sclipindu-i cu sălbăticie. Era diferit de cel din prima noapte, când el simțise doar egoism și foame.

Acum, ea se temea că el o considera altceva decât era. Nu o oloagă slabă trecută de 30 de ani. Ci o femeie. O seducătoare. O persoană care îl ațâța și îl excita.

Oare mereu avea să o vadă așa?

El nu îi vorbi. Nu îi oferi platitudini. Nu îi spuse că era frumoasă. Nu trebui s-o facă. Lorelai se văzu prin ochii lui, imaginea ei fiind reflectată în foamea care îi încorda trăsăturile brutale. În venerația care îi strălucea în privire. În respirația sacadată și în căldura mădularului său.

În acea seară, cuvintele erau de prisos. Erau atât de multe de spus, iar vorbele erau prea puține pentru a reda ce fusese pierdut și regăsit între ei.

În primul rând, trebuia să se întâmple asta. Această uniune a lor. Acea întâlnire a trecutului inevitabil și a viitorului nesigur.

Nu voia să o facă a lui cu forța. Nu de data asta. Promisese. Ea avea să i se ofere.

Lorelai se ridică și îi căută orbește gura, însă nu putu ajunge la el, deoarece brațele îi erau în continuare prinse.

El reacționă imediat, lăsându-se pe ea, prădându-i gura în timp ce mâinile îi explorau corpul în locurile în care privirea nu îi putea ajunge. Ea nu reuși să vadă decât puțin din dorința întunecată de pe chipul lui, după care el se lăsă pe ea. Era prinsă acum între saltea și corpul lui dur, devenind un cocon de căldură și dorință.

Calmul ei o surprinsese, însă acum se lupta cu altă senzație. Cu nevoia de a se mișca, de a se freca de el în timp ce mâinile lui o mângâiau. Piratul spusese că visase 20 de ani la asta, așa că de ce insista să o atingă în locuri care nu contau deloc?

Gura lui îi mușcă ușor maxilarul, urechea, gâtul, în timp ce mâinile îi mângâiau coastele, curbura taliei și șoldurile, plimbându-se apoi peste pântec. Nici una din acele zone nu era senzuală, dar cu toate astea, el părea să se desfete când le descoperea. Când le atingea. Când le explora, ca și cum nu ar mai fi atins niciodată o femeie.

După un timp, ea scoase un sunet de nerăbdare, îndoindu-și genunchii și mișcându-și șoldurile.

Dumnezeule, ce ușuratică devenise dintr-odată! Dar nu se putea stăpâni!

Nu fusese singura care așteptase 20 de ani și, cum Ash se afla în cameră cu ea, era pregătită să recupereze timpul pierdut.

Se auzi un sunet de apreciere din partea lui, iar el îi dădu ce voia și mai mult de atât. Gura lui fierbinte se închise peste sfârcul ei excitat, în timp ce mâna îi alunecă peste cuibul moale dintre picioarele ei.

Lorelai nu mai știa asupra cărei senzații să se concentreze. Dansul limbii lui pe sân sau atingerea mugurului ei. El îi mângâie buclele înainte să i le despartă. Degetele îi erau reci când le lipi de zona ei fierbinte și intimă.

Gemură amândoi în timp ce el își umplu mâna cu umezeala ei. Pentru o clipă, se lăsă pradă momentului atât senzațiilor dulci, cât și rușinii.

Căldura respirației lui pe sân o distrase pentru o clipă, după care degetele lui atente începură să se joace cu dorința alunecoasă eliberată de corpul ei, ducând-o în locul ascuns care se inflamase și tânjea după el.

Lorelai se uită în jos, la el, și văzu că expresia îi era dominată de dorință, iar privirea îi era disperată.

Însă mâinile lui enervant de pricepute îi contraziceau expresia feței. Făceau mișcări circulare în jurul locului în care culminau senzațiile ei și nu se grăbeau, cu toate că ea se zvârcolea sub el. Îl ruga să facă ceva ce nu înțelegea. Ce nu putea exprima.

Doar știa că el îi ducea corpul într-o călătorie chinuitoare cu un final devastator.

Părea să fie satisfăcut când o vedea agitându-se. Savura clipa. Lorelai nu mai putu să suporte și își lăsă capul pe spate, închizând ochii. Se lăsă pradă momentului. Lui.

Un deget își găsi drumul în ea. Tresări, însă el o alină cu un sărut ușor. Mișcările lui deveniră mai intense, după care fură o adevărată tortură. Grăbi ritmul până când ea se mișcă sălbatic odată cu el.

El alunecă alt deget în ea, iar ea scânci când simți presiunea. Plăcerea. Amenința să o anihileze. Fugea către ea cu viteza unui val păcătos. Nu putea face nimic, decât să se pregătească de asalt.

Exact asta făcu. Lorelai se prinse de el, adevărata ei sursă de putere, în timp ce valul o lovi și amenință să o ia odată cu el. El o ținu. O încurajă. Asta, în timp ce își continua mișcările, degetele lui alunecând adânc în umezeala ei. Fiind atrase mai adânc de mușchii ce pulsau.

El nu îi dădu drumul nici când o lăsă în jos. Își plimbă buzele peste ale ei în timp ce ea continuă să se zvârcolească după ce mâinile lui se retraseră din zona ei umflată, lăsând-o nu numai goală, ci și ciudat de nesatisfăcută.

Lorelai îl privi fascinată. Fruntea cu broboane de transpirație. Tandrețea neascunsă. Însă mâinile lui, care erau sigure înainte, acum tremurau când o atingeau.

O intenție întunecată bântuia sub tandrețea lui. O foamete prea des negată. Ajunsese la limita autocontrolului său legendar. Acum voia să o facă a lui.

Își dorise să aștepte, să prelungească momentul. Să smulgă fiecare clipă de plăcere de pe corpul ei.

Pentru asta se întorsese, nu-i așa? Să o facă a lui. Sa o aibă. Să revendice ceea ce îi fusese negat în toți acești ani.

Și urma s-o facă, pentru că era un bărbat care nu-și refuza nimic. Cu excepția... Uitase foarte multe lucruri în viața lui, dar niciodată ceva atât de important ca efectul blândeții ei asupra lui.

Pentru asta se întorsese, de fapt. Acum înțelegea acest lucru. Îl recunoscu față de el însuși.

Nu era acel infern de dorință. Acel instinct primar. Nu în întregime. Era mâna mică ce îi explora delicat pieptul. Moliciunea ei sub el. Izul ei dulce și feminin. Satisfacția care îi înfrumuseța și mai mult privirea de safir. Zâmbetul plin de încredere și leneș pe care i-l oferea. Iertarea pe care i-o oferea cu atâta îngăduință.

Știuse că avea să se piardă în corpul ei, însă nu se așteptase să fie atât de absorbit de plăcerea ei.

Dumnezeule, era ceva superb!

Se ținu deasupra ei pentru o clipă încordată. Paralizat de o excitare radiantă, exasperantă, care îl afecta cu toată frenezia nebuniei.

Acum o putea face. O putea penetra și îi putea lua virginitatea cu o singură mișcare rapidă. Atunci, ea avea să fie a lui. Putea zdrobi în ea toată durerea lui, trecutul și pasiunea.

Însă o parte din el refuză să se miște și preferă să se desfete cu ea, care îl explora. Mâinile ei trasară venele umflate de pe brațele încordate. Degetele îi gâdilară coastele și avu nevoie de tot stoicismul posibil ca să nu tresară. Ori să zâmbească.

Mâinile ei se opriră pe șoldurile lui, iar amândoi se opriră din respirat. În ochii ei se puteau citi nehotărârea, dar și curiozitatea.

Trebuia să oprească asta. Dacă îl atingea acum, el avea să se piardă.

Teama primitivă se transformă în satisfacție când coapsele ei se depărtară și mai mult pentru el, transformând locul într-un cuib infinit de dulce pentru șoldurile lui.

Nici unul nu trebui să-și folosească mâinile ca să-l ghideze. Corpurile lor găsiră poziția perfectă. Mădularul lui alunecă între coapsele ei. Se lăsă în ea, învăluind-o cu forța lui. Îi părea rău pentru durerea ei. Își dorea să o facă să dispară ori să o simtă el.

Își puse mâinile de o parte și de alta a capului ei și o sărută în timp ce se împingea încet în ea.

Ea gemu, iar el îngheță. Sărutul lor îi transformă în doi oameni care împărtășeau o minune.

– Mai mult!

Fu singurul cuvânt pe care ea îl spusese de când începuseră. Urma să fie singurul rostit până ce aveau să termine.

El o hrăni bucată cu bucată. Carnea ei fierbinte și udă se închidea în jurul lui, atrăgându-l înăuntru, invitându-l să simtă plăcerea acolo. Era dincolo de orice fericire pe care și-o imaginase pe parcursul vieții.

Se întrebă, în timp ce îi privea ochii mărindu-se odată cu penetrarea lui, dacă cineva care nu trăise ca el profunzimea suferinței putea aprecia cu adevărat un astfel de extaz.

Într-un fel, era fericit că nu știuse că avea să fie atât de bine. Atât de dulce. Că avea să simtă atât de multe.

Poate atunci n-ar fi așteptat acest moment. Acea clipă perfectă. Momentul când Lorelai Weatherstoke devenea a lui.

Pentru prima oară în viața lui simți libertate și putere. Capitulare și putere.

Ea se mișca odată cu el, făcând mișcări timide cu șoldurile în sus. Spasmele corpului ei îl făcură să-și piardă controlul, în timp ce ea reacționa la fiecare senzație și la fiece mișcare a lui cu o uluire sălbatică.

Gemetele ei de descoperire nu îi mângâiau doar corpul, ci și egoul.

Lorelai se simțea bine. Se bucura de el. Pe ea. În ea.

Acel gând dezlănțui în el ceva la care nu se așteptase. O răbdare pe care nu o mai cunoscuse. O tandrețe copleșitoare de care voia să scape și pe care, în același timp, voia să o îmbrățișeze. Îi ținea monstrul sub control în timp ce îi iniția carnea virgină cu penetrări lungi și încete. Acest lucru îi permise să își întârzie eliberarea amenințătoare, până când capul ei se lipi de saltea, iar Lorelai începu să se zvârcolească dintr-o parte în alta, cu ochii închiși strâns.

Poate că reușise să îi provoace două orgasme înainte să îl aibă pe al lui.

Odată ce îi scăpă un geamăt, iar mușchii ei feminini se încordară ritmic, el fu nevoit să-și dea frâu liber.

Lorelai îl duse într-un loc sublim. Unul construit din respirații greoaie și gemete incoerente. Timpul se uni cu furtuna când un fulger străbătu noaptea, orbindu-le corpurile unite. Plăcerea era

fierbinte și mistuitoare. Extazul la fel de orbitor. Iar emoțiile îi legară, ca și cum ar fi semnat un contract cu soarta.

El se simțise pierdut de atâtea ori, vreme de atâția ani. Însă, când se pierdu în ea, înțelese că găsise de fapt ceva ce foarte puțini bărbați reușeau să găsească.

Capitolul 19

Lorelai presupuse că avea să se simtă mai femeie după ce fusese prima dată cu un bărbat. Poate mai matură, ceea ce era o așteptare ridicolă pentru o femeie de vârsta ei.

În schimb, deveni o versiune mai tânără și mai naivă a ei. Una în care se putea transforma din nou. Una a cărei imaginație încă era presărată cu optimism și speranță.

Simți că lumânarea nu numai că îi legă în lumina sa, dar îi și strălucea prin vene. Blândă, aurie și intim de caldă.

Fusese fericită să îl lase să se poarte cu ea ca și cum ar fi fost o păpușă, să ia o cârpă de lângă lavoar și să îi spele pe amândoi, înainte să o ridice și să o pună pe corpul lui magnific.

Lorelai ascultă furtuna în tăcere, până când respirația le reveni la normal. Îmbrățișarea lui părea cel mai natural lucru din lume.

Pentru prima oară în 20 de ani, se simțea în siguranță.

Somnoroasă, îi mângâie marginile tatuajelor, admirându-le. Tigrul de pe piept stătea sub o cascadă asiatică, iar dragonul ieșea din flăcări. Pe celălalt pectoral, feline din junglă săreau la atac, iar un urs răgea la un cerb maiestuos. Alte creaturi îi umpleau pieptul. Un mamifer straniu cu o coadă inelată. Un rechin care părea atât de real, că ar fi putut să îi sară de pe piele. Șerpi, pești, lupi, vulpi, păsări prădătoare, elefanți indieni cu desene exotice.

Câtă durere trebuie să îi fi provocat realizarea acestor tatuaje!

Lorelai atinse buzele mici, fantoma buzelor, acoperindu-le. Unul dintre singurele desene de pe corpul lui care nu era animal.

Când simți că tăcerea o sufocă, spuse:

– Un ban pentru gândurile tale?

Corbul râse.

– Nu e o afacere prea bună, abia dacă valorează atât de mult.

– Pentru mine sunt valoroase.

Își puse mâna pe părul ei, desfăcându-i cu atenție împletitura și trecându-i buclele lungi peste pielea lui, ca și cum senzația i-ar fi făcut plăcere.

– M-ai lăsat fără gânduri, spuse el pe un ton blând. Mi-ai oferit o minte liniștită.

Ea zâmbi, lipită de pieptul lui, și se gândi că nu făcuse prea mult, doar stătuse acolo și se bucurase de corpul lui. Corpul lui incredibil și colorat.

– Aș întrerupe tăcerea prea mult dacă ți-aș pune o întrebare?

Asta îl făcu să-și încordeze din nou abdomenul, mușchii incredibil de bine definiți.

– Ai putea să-mi ceri să invadez China acum și aș găsi o cale s-o fac.

Majoritatea bărbaților ar fi glumit, dar în cazul lui nu se știa niciodată.

– De ce ai atâtea tatuaje? Îi contură detaliile elanului. De ce toate animalele astea?

Mâna care îi mângâia părul se opri.

– Am fost aproape peste tot. Când am văzut aceste creaturi, în captivitate sau în sălbăticie, m-am gândit la tine. Aș fi vrut să ți le arăt, așa că mi le-am pus pe corp.

Lorelai își ridică ușor capul și se uită peste umăr la el.

– Vorbești serios?

El încuviință din cap.

Sceptică, îi privi arta de pe corp cu alți ochi.

– Ai văzut toate aceste creaturi? Și apoi le-ai adus la mine?

– Pe toate, mai puțin dragonul, desigur.

– Desigur, spuse ea, ridicându-se puțin și înfășurând cearșaful în jurul ei. I-ar fi spus că făcuse asta din cauza răcorii aduse de furtună, însă adevărul era că încă nu se simțea destul de confortabil cu goliciunea ei. Își plimbă mâna peste pielea lui, lăsându-i părțile masculine acoperite. Unde ai văzut un urs?

– În Mongolia.

El își puse mâinile sub cap, examinându-și propria topografie, ca și cum ar fi fost întru câtva interesat. Mișcarea avu un efect interesant asupra mușchilor lui.

Dumnezeule, dacă ar fi fost după ea, Corbul nu și-ar mai fi pus niciodată hainele pe el!

– Și lupii?

– În America.

– Șarpele?

– Acela este un soi de mamba negru, cel mai otrăvitor șarpe cunoscut de om.

Lorelai își acoperi gura deschisă cu mâna.

– Ai prins unul?

– Unul aproape că m-a prins pe mine.

Fantoma unui zâmbet șopti la colțurile gurii lui.

– În Africa subsahariană.

Lorelai îl plăcea așa. Un leu care se odihnea, tensiunea simțindu-se mereu în mușchii lui. Golul vigilent din privirea lui avertiza ceva aproape... uman. Viață.

O parte din ea voia să îl întrebe de coșmarurile din acea noapte, iar alta, despre visurile legate de viitor. Voia să știe ce se întâmplase în ultimii 20 de ani. Voia să știe ce avea să se întâmple în continuare.

Însă nici o forță de pe pământ nu o putea convinge să distrugă prima lor interacțiune care nu era afectată de pericol, pasiune și durere.

Asta își dorea. Să fie în pat cu Ash și să împărtășească mici intimități. Așa se îndrăgostise de el prima oară.

Acum, în locul unui tânăr cu privirea tristă și cu un trecut gol, era un bărbat cu experiență, care văzuse lumea și adusese părți din acea lume pentru ea.

Acel simplu gând îi topi inima.

– Ce creatură e asta? întrebă ea, arătând spre un mamifer cu ochii mari, care nu părea să se potrivească cu tema prădătorilor desenați pe corpul celui mai mare prădător.

– E un lemur cu coada inelată. L-am întâlnit în Madagascar. M-a urmărit prin piață și mi-a sărit pe umăr. A încercat să împartă o banană cu mine.

– Serios?

– A vrut s-o împartă înseamnă că i-a dat coaja jos și mi-a băgat-o în ochi.

Lorelai râse surprinsă.

– Sper că nu l-ai rănit!

– Am mâncat banana. Zâmbetul nu înflorea ușor pe buzele lui, dar părea să-și dorească acest lucru. Ne-am despărțit prieteni.

– Parcă ai spus că nu ai prieteni.

– Nu printre oameni.

Ea mângâie lemurul, undeva în partea stângă a buricului.

– Aș vrea să pot vedea și eu aceste creaturi, dar știu că n-o s-o fac niciodată.

Mâna lui îi ridică bărbia cu o tandrețe de care nu-l crezuse capabil.

– O mulțime de lucruri se pot întâmpla între acum și niciodată.

Vorbele pe care i le spusese Lorelai când erau copii străluceau în pieptul ei și îi împungeau genele cu lacrimi amenințătoare.

– Așa e, dar cu piciorul meu nu am cum să traversez jungle ori să urc munți. Practic, sunt incapabilă.

– Prostii! O să închiriez elefanți să te care prin junglă și scaune duse de câte zece bărbați bronzați ca să te poarte prin orașele străine. Caii arabi te vor plimba prin deșerturi, iar pentru celelalte locuri, putem să luăm trenul sau vasul meu.

– Și cum rămâne cu toate locurile în care nu pot ajunge elefanții, bărbații bronzați, caii arabi, trenurile și vasele?

Privirea lui jucăușă reveni la realitate și se îmblânzi.

– O să te duc eu.

Mânată de o speranță disperată, Lorelai căzu înapoi pe pieptul lui.

– Putem să plecăm mâine? Să lăsăm în urmă pirații, comoara și numele? Să ne începem viețile din nou.

Mâinile lui se jucau cu șuvițele ce îi încadrau fața, iar pe chip i se putu vedea regretul.

– Trebuie să găsesc comoara lui Claudius, șopti el. Le-am promis oamenilor mei.

– Nu poți să le dai pur și simplu harta? Să îi lași pe ei să o găsească?

– Trebuie să duc misiunea asta până la capăt, insistă el.

– Dar de ce? Ai mai mulți bani decât ai putea cheltui în cinci vieți. Chiar ai nevoie de mai multe comori? Nu ți-a luat căutarea asta destule? Își plimbă degetele peste tatuajul lui distrus. Deja a fost la un pas să te omoare o dată.

El o privi cu ochi negri strălucitori.

– Am căutat comoara asta de când eram Dorian Blackwell. Când mă gândesc la ea, simt că trecutul se lovește de ușa de fier care mă separă de amintirile mele. Simt că, dacă găsesc comoara lui Claudius, o să mă găsesc pe mine însumi.

Când auzi asta, ea încuviință sceptică.

– Înțeleg. Și chiar așa era. Apoi ce urmează? Aproape că îi era frică să întrebe. Ce o să te ambiționeze odată ce ai găsit ce cauți?

– Să mă ambiționeze?

– Ai fost peste tot, ai văzut totul. Nu mai ai nimic de cucerit. Pentru ce o să trăiești atunci?

Își îndreptă privirea spre fereastră, admirând furtuna care se calmase într-o ploaie ușoară.

– Chiar am văzut totul. Am întâlnit tot felul de oameni. Există oameni care își riscă viețile ca să se cațăre pe cel mai înalt munte sau ca să găsească izvorul celui mai teribil fiord. Se urcă unii peste alții pentru a construi cea mai înaltă clădire. Sau ca să mineze cea mai adâncă peșteră. Își doresc putere. Glorie. Pericol. Divertisment. Vor să tachineze moartea. Să îl sfideze pe Dumnezeu. Să domine natura. Și numai acea obsesie îi face să simtă că trăiesc.

Ea îl analiză cu aceeași intensitate cu care el studia furtuna.

– Vreunul dintre lucrurile astea te face să te simți viu?

– Nici pe departe.

– Atunci ce te face? Ce o să te facă?

El o privi ca și cum l-ar fi dezamăgit.

– Cum, nu știi?

În aer se simțea promisiunea unui lucru care avea să schimbe totul. Promisiunea unei schimbări în universul lor, un vârtej al sorții.

– M-ai iubit?

Lorelai regretă cuvintele în momentul în care le spuse.

El își mută privirea în altă parte.

– Eram tânăr. Nu învățasem încă să mă tem de nebunia unui naiv îndrăgostit.

Emoția care o amenințase întreaga noapte se revărsă peste gene, iar el o alină cu degetele.

– Lorelai, este prea târziu pentru dragoste. Pentru mine, dragostea este o simplă invenție a poeților. La fel de ușor de cumpărat și de aruncat ca încrederea și loialitatea. Dar înțeleg posesia. Se ridică

și își apropie fața de a ei, respirând din nou același aer. Ești a mea. Asta e ce știu.

– Deci nu mă iubești.

El își lipi fruntea de a ei.

– Ar fi trebuit s-o spun atunci când puteam să simt așa ceva. Când știam ce e frica. Ce e dragostea. Ar fi trebuit să-ți spun că te iubesc înainte să plec cu Mortimer în acea zi. Declarația era acolo, pe vârful limbii. Atunci, simțeam asta în inimă, când eram destul de tânăr să am una.

Speranța pătrunse durerea cuvintelor lui când o sărută. Dacă dragostea existase deja acolo, poate reușea să o readucă.

– Nu contează, îl alină ea. Eu te iubesc.

Îl luă în brațe, iar păturile căzură. Nu voia să îl privească. Nu voia să vadă frica, vinovăția sau respingerea din ochii lui. Își lipi inima de pieptul lui, buzele de ale lui, iar când el se așeză deasupra ei, Lorelai simți că urma să fie mult mai pasional decât prima oară.

Capitolul 20

Lorelai îi făcu loc Veronicăi când cumnata ei i se alătură pe punte ca să vadă înaintarea spre debarcader.

– Niciodată nu am crezut că o să fiu atât de fericită să văd Southbourne Grove.

Veronica își puse mâna streașină la ochi și privi brațele ramificate ale estuarului către casa lor.

– Niciodată nu am crezut că n-o să fiu.

Lorelai nu împărtășea entuziasmul Veronicăi, iar acest lucru o surprinse. Din acea dimineață, când părăsiseră castelul Ben More, se luptase cu senzația unui pericol.

O neliniștea și mai mult faptul că părea să fie singura care simțea acest lucru.

Atmosfera pe vas nici că putea fi mai veselă, cu excepția sentimentului de neîncredere față de noul grup de oameni ai lui Dorian Blackwell. Chiar și așa, pentru pirați, posibilitatea găsirii unei comori era precum perspectiva unei căsătorii cu un duce pentru grupul matriarhal de la Almack.

Lorelai își distrase atenția urmărind pățaniile celor opt pisoi care se plimbau liberi pe punte, împrietenindu-se cu pirații duri. O distrase copios să observe cum un bărbat imens, căruia i se spunea Bill cel Dur, ținuse toată după-amiaza pe umăr un pui, pe care îl numise Micul Bill.

Pe de altă parte, Shifty Rodriguez aproape că își pierduse un ochi deoarece nu-și dăduse seama că un pui mic și portocaliu îi adormise în pălărie. Când o ridică pentru a și-o pune pe cap, puiul îi sări pe față și îi provocă mai degrabă o sperietură decât răni.

Acum însă, cei doi făcuseră pace. Bărbatul chiar își puse pălăria înapoi pe masă, în caz că puiul voia să-și facă din nou siesta.

Barnaby pusese un ciucure roșu, de mărimea unui șoarece, la capătul unei sfori pentru pescuit pe care o legase de curea și o purta

cu el în timp ce își făcea treaba. Puii alergau după el, sărind cu un entuziasm ucigaș spre ispită.

Când ajunseră în estuar, toți puii aveau nume și își găsiseră stăpâni printre pirați. Dacă Lorelai reținuse bine, erau Micul Bill, Gatito, Katjie, Neko, Ikati, Bast, Nemernicul Alb și Jim.

Inițial, Lorelai crezuse ca fiecare nume avea o poveste, însă renunță la această idee după ce Barnaby îi spuse că numele mai exotice era pur și simplu variații ale cuvântului pisică în diferite limbi.

Bineînțeles că așa era, oftă ea. Bărbații!

Pe măsură ce se apropiau de țărm, Lorelai fu șocată de frumusețea casei ei. Mii de grauri zburau în depărtare, purtați de vânt pentru a picta un portret dansant pe cerul albastru.

Briza mării, ușoară și dulce, arunca firele rebele din împletitura Veronicăi pe umărul lui Lorelai.

Se întorceau în trecut, se gândi ea, în timp ce își privi soțul care stătea la prora vasului și urmărea același spectacol creat de păsări.

La bine și la rău.

Se gândi la ce era sub acel costum negru scump. Aripile negre imense care se întindeau peste mușchii construiți peste alți mușchi. Puterea fizică și cicatricele. Pasiunea și durerea. Curajul și istețimea. Toate lucrurile care îl alcătuiau pe acest bărbat. Pe bărbatul ei.

– Îl iubești? o întrebă Veronica.

– Da, răspunse Lorelai, poate chiar surprinzându-se pe ea însăși. Era răspunsul la întrebarea care nu îi fusese pusă în ziua nunții. Cred că mereu l-am iubit.

– I-ai spus și lui asta?

– Da.

Veronica ezită. Își mușcă buzele.

– El ți-a spus-o?

Lorelai încercă să nu pară dezamăgită.

– Mi-a arătat devotamentul lui, iar gestul acesta e diferit față de niște simple cuvinte. Mai bun, cu siguranță.

– Cu siguranță. Veronica nu părea așa sigură. Cine ar fi crezut că noi două vom fi implicate în căutarea unei comori? Că vom porni într-o aventură cu pirați?

– Mă bucur că alegi să privești situația ca pe o aventură și nu ca pe o corvoadă.

Veronica arătă către locul în care Blackwell i se alătură Corbului și începură să discute.

Briza aducea vocile masculine până la ele, chiar dacă nu și cuvintele.

– Corbul avea dreptate într-o privință. Mi-a făcut o favoare. Știu că e groaznic să zic asta, dar, dacă nu l-ar fi ucis pe Mortimer, probabil că aș fi făcut-o eu într-o zi. Sau aș fi încercat s-o fac. Sângele e pe mâinile lui. Cred că ar trebui să-i fiu recunoscătoare pentru asta.

Lorelai își luă prietena de braț.

– Dacă a existat vreodată o persoană care să merite ce a primit...

– Așa e. Veronica păru surprinsă s-o audă pe Lorelai spunând asta, dar nu comentă. Presupun că o să mă întorc la familia mea și o să mă prefac că jelesc până când se termină totul. Deși Dumnezeu mi-e martor că aș prefera să fac altceva.

– Sper că mă consideri în continuare familie, zise Lorelai și o strânse mai tare de braț.

– Bineînțeles că da, draga mea, răspunse Veronica și o sărută cu drag pe tâmplă.

– Ai putea să stai aici.

Veronica se uită la Moncrieff, care înfășura niște lanțuri care probabil cântăreau cât el.

– Nu cred că e cea mai bună idee, cel puțin până când se liniștesc apele în legătură cu moartea lui Mortimer. În plus, cine știe cine va moșteni Southbourne Grove?

Lorelai se încruntă.

– Nu m-am gândit la asta. Probabil vreo rudă masculină îndepărtată.

– Văduvă la vârsta mea. Îți poți imagina așa ceva?

– Nu mai mult decât îmi puteam imagina că aș deveni pirat la vârsta mea!

Cele două râseră, după care Lorelai se întoarse către cumnata ei.

– Știi că nu trebuie să te întorci la familia ta. O să ți se dea o indemnizație de văduvă și, bineînțeles, banii care îmi sunt oferiți datorită căsătoriei neconvenționale cu Corbul îți vor fi oferiți drept compensație pentru această aventură. Deși știu că nimic nu poate răscumpăra ultimii ani. Când mă gândesc cât ai suferit...

Înghiți în sec, cuprinsă de vinovăție.

– Hai să nu mai vorbim despre asta, spuse Veronica cu o veselie falsă, care nu îi ajunse și în ochii bântuiți. Până la urmă, nu cred că o să mă întorc la familia mea. Își lăsă capul pe umărul lui Lorelai. Dar o să-mi fac propriul drum în lumea asta. O văduvă are mult mai multe libertăți sociale decât soțiile și fetele necăsătorite.

– Unde o să te duci? întrebă Lorelai.

– Mereu am vrut să mă pierd în saloanele de modă din Paris, spuse ea cu o privire visătoare.

– Atunci ar trebui s-o faci.

– Cred că asta o să fac.

Lorelai se ținu strâns de ea pentru o clipă disperată.

– Începem o viață nouă. De ce am o senzație amenințătoare? Ca și cum ar fi un sfârșit?

Veronica se gândi puțin la asta.

– Nu toate finalurile fericite sunt lipsite de o urmă de tristețe.

– Probabil așa e.

Lorelai îi privi pe cei doi bărbați asemănători de la prora vasului, capetele lor întunecate fiind acum aplecate deasupra unei hărți. Din acel punct, păreau gemeni. Ar fi fost dificil să îi deosebească dacă nu ar fi existat bandajul de la ochi al lui Blackwell.

– Mă întreb care dintre noi sunt creaturi mai geloase, spuse Veronica. Bărbații sau femeile?

Bănuind de ce pusese acea întrebare, Lorelai urmări privirea Veronicăi pe punte, unde îi văzu pe Moncrieff, Barnaby și pe alții încruntându-se la câțiva dintre bărbații lui Inimă Neagră din Ben More.

Efectul era însă distrus de pisoii care se jucau.

Lorelai râse veselă, atrăgând atenția unor ochi întunecați, care îi încălziră pielea cu amintirea nopții anterioare.

– Presupun că femeile ar răspunde că bărbații sunt mai geloși, iar bărbații ar spune că acestea sunt femeile.

– Cred că toți ar avea dreptate.

În depărtare, micul oraș port Easton-on-Sea se înghesuia sub măreția de piatră gri a domeniului Southbourne Grove. Trei insule, Mersea, Osea și Tersea, se înghesuiau ca niște santinele pe drumurile mareei. Mersea și Osea erau insule plate, cu kilometri întregi de plaje cu nisip. Tersea putea semăna cu spatele unui dragon care dormea, pe jumătate scufundat în apă, încovoiat în jurul unei comori.

Valurile se spărgeau de stânci și trimiteau o spumă albă de avertizare celor care îndrăzneau să se apropie.

Oare ce aveau să descopere acolo? O comoară romană antică? Trecutul unui bărbat torturat? Sau ceva mult mai periculos?

Corbul înțelese, în cele din urmă, de ce oamenii îl implorau ca să-i lase în viață.

Până și cei mai mari răufăcători cu inima înghețată, cei care ignorau suferința celor slabi, îl implorau cu disperare înainte să-i omoare.

De-a lungul anilor, se întrebase de ce făceau asta. Trebuiau să știe, nu-i așa? Dacă Dumnezeu sau diavolul nu-i găsea, el voia să o facă. Iar când urma să se întâmple acest lucru, aveau să se roage să ajungă în iad.

Dar tot încercau. Plângeau. Negociau. Implorau.

Îi considerase patetici.

Până în acel moment.

Nu mai trebuia să-și pună întrebări în privința asta. Aflase că toți se temeau de moarte când aveau ceva de pierdut. Inimile lor se atașaseră de viață, de ceva ce conta, iar gândul separării devenise de neconceput.

Din punctul lui de vedere, luase totul de la acești bărbați – putere, bani, terenuri, titluri, răzbunare – și nu-și dorise nimic din toate acestea pentru el. Asta era adevărata lui tragedie. Începuse ca hoț, devenise sclav, apoi cuceritor, lord și, în cele din urmă, rege pirat. În tot acest timp, fusese copleșit de incertitudine. De lipsa fricii. O parte din el mereu presupusese că, dacă o lamă, o baionetă sau un glonț își făcea loc în pieptul lui, nu ar fi stricat nimic.

Pentru că nu avea o inimă. Doar un corp construit în jurul unui gol pe care nici un fel de achiziții nu l-ar fi putut umple.

Dumnezeu îi era martor că încercase. Greșise. Acum își dădea seama de asta. Asta nu însemna că inima lui nu existase, ci stătuse altundeva în tot acel timp. O lăsase acolo. În Southbourne Grove.

Încet-încet, Lorelai i-o înapoia, ciob cu ciob. O voia înapoi? Nu neapărat. Dar o voia destul cât să suporte orice i-ar fi cerut.

Tânjise după ea 20 de ani. Acum, că o gustase, devenise a lui, făcuse dragoste cu ea, nu găsea cuvinte care să exprime ce efect ar fi avut asupra lui o despărțire.

Stătea în camera lui veche din Southbourne Grove și admira apusul care întuneca estuarul și marea din depărtare. Acum îi înțelegea numele.

Nigrae Aquae. Apă Neagră.

Îndreptate spre est, râurile care se ramificau din estuar deveniseră precum cerneala, ca niște panglici de haos sub un cer care rămânea repede fără culoare. Stelele deja începuseră să umple întinderea întunecată a acelei părți a conacului, deși o dungă gri încă se ținea de orizont în vest.

O dorea din nou, o dorea întinsă pe diverse lucruri, aplecată peste diverse lucruri, în genunchi, pe spate, peste el, sub el, lângă el. Lipită de perete...

Dumnezeule! Își trecu mâna peste față și apoi prin păr, alungându-și frustrarea.

Tânjea să facă al lui fiecare centimetru din ea. Cu gura. Cu mădularul. Ar fi putut să stea cu ea goală în următorii zece ani, făcând dragoste cât să compenseze ultimii 20 de ani. Să îi asculte vocea, singurul sunet din lume care avea puterea să îi aline furia ori să îi trezească sufletul apatic.

Inocența ei fragilă îi amintea ce diavol era. O bestie nesătulă. Un răufăcător groaznic.

Încercă să se concentreze asupra căutării. Să fie atent la Dorian, la Moncrieff și la echipajul lui, în timp ce aceștia plănuiau cu grijă apropierea de insula Tersea și ancorarea. Dar, la naiba, Lorelai parcă îi rătăci vasul, distrăgându-i atenția cu felul ei minunat de a fi! Stătuse pe puntea de la provă o eternitate, stând alături de cumnata ei atrăgătoare. Era o minune că reușise să facă ceva.

Când își trase lobul urechii, își aminti cum o penetrase pe la spate. Când își puse mâna în șold, o putu vedea prin faldurile rochiei împrumutate. Mâna lui ardea când își amintea forma ei palidă în mâna lui, în timp ce impunea ritmul. Când Lorelai se aplecă să se joace cu unul din pui, Corbul aproape căzu peste bord când îi văzu spatele.

Deși avea aproape 40 de ani, trupul lui reacționa ca al unui adolescent îndrăgostit. Mădularul lui fusese pe jumătate erect aproape toată ziua. Trebuia doar s-o vadă ca să nu mai aibă loc în pantaloni.

Nu putea face nimic în privința asta, având în vedere că mereu era înconjurat de oamenii lui. Îi trecuse prin gând să îi arunce pe toți în mare și să o facă a lui pe orice parte a vasului voia.

Ce îl opri fu un comentariu pe care îl făcuse ea în acea dimineață, când se ridicase din pat. Mica lui soție îi aminti că niciodată nu îi plăcuseră diminețile și recunoscu că avea o sensibilitate în zona intimă după ce el îi ceruse o explicație pentru o crispare din cauza durerii pe care nu o ascunsese suficient de repede.

Așa că, în loc să o ducă în prima cameră cu pat disponibilă, când ajungeau în Southbourne Grove, el acceptă planul de a-i permite să explice prezența lui acolo.

Povestea pe care ea și Dorian o puseseră la punct era simplă și eficientă. El urma să fie vărul ei demult pierdut, Ash Weatherstoke, un duce de pe continent. Acesta o salvase din mâinile Corbului și o adusese înapoi ca să-și inspecteze noua proprietate britanică, acum că Mortimer Weatherstoke murise. Povestea putea fi confirmată numai de câțiva angajați rămași, care își puteau aminti de numele lui Ash Weatherstoke, cel care a stat la Southbourne Grove în urmă cu câteva decenii. Un verișor îndepărtat, dacă își aminteau bine, care s-a pus pe picioare după un accident tragic.

Angajații fuseseră atât de ușurați că Lorelai și Veronica erau teafere și că Inimă Neagră din Ben More îi vizita, încât abia îl băgară în seamă pe presupusul lor stăpân. Schimbară cu el doar câteva politețuri și priviri sceptice.

El se retrase imediat, lăsând-o pe Lorelai să primească adorarea pe care o merita. În primul rând, verifică pregătirile pentru călătoria din ziua următoare, după care se duse acolo. În camera unde îi auzise pentru prima oară glasul.

Din câte știa el, acela era locul unde se născuse. Locuința celei mai timpurii amintiri ale lui.

Vocea ei.

„M-ai iubit?"

Iubire era un cuvânt prea neînsemnat. Obsesia era un concept prea comun.

Poate venerare ar fi fost un cuvânt mai potrivit. S-ar apropia de ce...

Un fior în corp și un tremur în sânge îl alertară că ea se apropia cu mult înainte să audă foșnetul rochiei ei sau zgomotul pașilor ei inegali.

Fiecare mușchi i se încordă, fiecare fir de păr de pe corp se ridică, fiind conștient de prezența ei. Mereu fusese așa. Era ca și cum

Lorelai avea un câmp electromagnetic care îl atrăgea, apropierea ei schimbând aerul dintre ei, ademenindu-l să se apropie. Să o atingă. Să o țină.

Nu putea decât să se supună.

– M-am gândit că o să te găsesc aici, șopti ea.

El își băgă mâinile în buzunare.

Lorelai se opri lângă el, să privească pe fereastră.

Aproape. Era prea aproape. Putea simți briza din părul ei, iar izul săpunului de liliac cu care se spălase în acea dimineață îi învăluia pielea.

Își încordă maxilarul.

– Vin aici tot timpul, recunoscu ea. Privesc orizontul și înțeleg de ce oamenii credeau că marea în depărtare este marginea lumii. Cred că o parte din mine știa că ești acolo. Că acest ocean ne separa. Te simțeam atât de departe de inima mea!

Dorul înăbușit din vocea ei îi făcu o gaură în plămâni, însă el continuă să se uite la apele negre, la firele și ramurile care aduceau cu gheața neagră pe care se mândrea că o avea în loc de sânge.

Umărul ei îi atinse brațul.

– Marea îl cheamă pe om sau cel puțin așa se spune. Mă întreb dacă omul are de ales când trebuie să-i răspundă.

– Eu nu am avut de ales. Buzele abia i se mișcară, însă, chiar și așa, cuvintele tăiară aerul.

– Știu. Își lipi capul de brațul lui și ceva din el se topi. Mereu m-am întrebat de ce ceva atât de mare și de neînțeles, atât de fatal și de neprimitor pentru oameni ne poate îndepărta de cine suntem. De ceea ce iubim. De pământul pe care ne bazăm. Își întoarse capul auriu spre el, iar privirea ei avu efectul primei călduri a răsăritului. Cât de curajoși sunteți voi, bărbații care vă trăiți viețile pe mare!

Curajul nu avea legătură cu asta.

– În urmă cu câțiva ani, am întâlnit un bărbat în Tanzania. Oamenii lui credeau că suntem cu toții creaturi ale mării. Că într-o zi am plecat, căutând să supraviețuim pe uscat, însă asta nu s-a întâmplat acum mult timp. El susține că, atunci când ne cheamă marea, de fapt, ne cheamă acasă, nu ne îndeamnă să plecăm departe de uscat. O casă în care nu putem să ne întoarcem niciodată.

– Îmi place ideea asta. Chemarea acasă e cea mai puternică.

Corbul nu putea să nu fie de acord.

Lorelai își puse mâna pe geam, indicând locul în care insula Tersea era numai o pată în depărtare.

– Crezi că o să găsești comoara lui Claudius înainte să fii descoperit?

El ridică din umeri.

– Dorian este conte. Are o influență foarte mare și mereu am reușit să fiu cu un pas înaintea oricui încerca să mă limiteze ori să mă controleze. Cu Moncrieff, echipajul meu, Dorian și oamenii lui, ar trebui să găsim comoara fără mare dificultate.

O umbră îi străbătu trăsăturile delicate, ca și cum s-ar fi luptat pentru propriile ei amintiri, apoi îl întrebă:

– Ai încredere în Moncrieff?

– Încrederea e pentru naivi. Nu e o bază prea bună pe care să construiești un parteneriat. Însă te poți baza pe interesele comune. Lăcomia celorlalți nu m-a dezamăgit niciodată.

Și-ar fi dorit să îi descrețească fruntea.

– Părerea ta despre ceilalți e destul de întunecată.

– Nu e adevărat, e pur și simplu realitatea, așa stau lucrurile.

Atinse cu privirea toate locurile în care mâinile lui ardeau să ajungă.

– Așa sunt eu.

O avertiză că era aproape de limită. Că încerca să fie bun. Că nu putea, nu voia să o atingă. Altfel, ar fi întrecut limita.

– Oamenii se pot schimba.

Speranța din ochii ei amenința să fie sfârșitul lui. Soția lui nu era o femeie subtilă.

– Lorelai, oamenii nu se schimbă, doar circumstanțele o fac.

– Tu te-ai schimbat, insistă ea. Pentru că circumstanțele te-au forțat să te schimbi. Asta nu înseamnă că ai putea reveni cine erai odată?

– Chiar crezi asta?

– Timpul e un mare vindecător. Sau cel puțin așa mi s-a spus. Am încredere în tine. Tu n-ai încredere în mine?

Nu știu cum să-i răspundă la întrebare. Nu putea să îi spună că nu trebuia să creadă în el, fiindcă el nu-și putea permite să creadă în ceva sau măcar să spere.

– Mi s-a cerut să cred în multe lucruri. În cuvântul unui om. Promisiunea lui. Dumnezeul lui. În rai și în iad. Se îndepărtă de fereastră,

de mirosul ei tentant și de buzele de sirenă. Nu știu ce să-ți spun despre rai, dar iadul știu că există. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții acolo. Îi ignoră sunetul slab de durere. Totuși, după tot ce mi s-a întâmplat, am crezut mereu într-un singur lucru.

– În ce anume?

– Că soarele apune la vest și că mă voi întoarce la tine.

Fața ei avu o expresie dureros de minunată. El fu nevoit să se uite în altă direcție, pentru a nu se simți copleșit.

Ea îi întinse mâna, dar el se îndepărtă.

– Fii a mea! Vocea lui era aspră și dură, chiar și pentru propriile urechi, însă dorința să o audă spunând acele cuvinte îl duse dincolo de limita rațiunii. Dăruiește-te!

Ea îl privi ca și cum și-ar fi pierdut mințile.

– Am făcut asta deja. De trei ori, mai exact. Încerc s-o fac din nou, dar nu vrei să stai pe loc.

– La naiba, nu mă refer la corpul tău!

Era confuz. Dacă ea n-ar fi stat atât de aproape și nu ar fi fost atât de atrăgătoare! Dacă ar fi fost în altă cameră! Una în care nu existau singurele amintiri fericite pe care le trăise în viața lui.

– Lorelai, fii soția mea! Fără nici o obligație. Sau forță. Sau frică. Doar fii de acord să fii a mea!

Dumnezeule, era cel mai ridicol lucru pe care îl spusese vreodată cu voce tare! Pielea îi luase foc și, în același timp, era ca de ceară. Își ținea disperat respirația.

– Dacă pot să-ți zic Ash, poți să-mi spui soția ta, negocie ea cu un zâmbet triumfător.

– Asta nu e o negociere.

Ea își ridică sprâncenele.

– Nu?

O privi îndelung până ce putu să îi răspundă. Voia să-și pună din nou armura. Oare nu putea să fie făcut din oțel și piatră în loc de carnea și sângele unui bărbat care o dorea atât de tare?

– Foarte bine.

Oare chiar avusese de ales? Îi putea refuza ceva?

– Acum, că știu cine sunt, știu și cine nu sunt. Nu sunt Dorian Blackwell. Și nu mai vreau să fiu nici monstrul creat de o viață trăită departe de tine. În timp, poate că o să pot deveni cine vrei să fiu. Va trebui să îmi arăți cum s-o fac.

Ea alergă în brațele lui, ignorând mâna cu care încerca să o îndepărteze. Își lipi corpul mic și cald de al lui cu o exuberanță periculos de molipsitoare.

– O să ne putem începe viața împreună odată ce îți găsești comoara.

O găsise deja.

Copleșit de valul emoției ei și de dorința lui, își lipi buzele și corpul de ea.

Dorința îl lovi cu toată violența unui ciocan de război, scoțându-i tot aerul din piept. Ani întregi de nevoi uitate ieșiră la suprafață, copleșindu-i simțurile. Tot ce îl făcea letal și feroce o voia pe ea. Să fie îmblânzit de ea.

Dar nu putea face asta. Nu creaturii moi din brațele lui. Ea era opusul bătăliei nesfârșite pline de durere, pe care o învinsese numai datorită voinței și puterii spatelui său.

Lorelai a lui era abundentă și caldă în locurile în care el era rigid și tare. În loc să se răzbune, ea supraviețuise datorită rezistenței. În ciuda propriilor ei bătălii dificile, își vindecase micile creaturi bolnave cu toată grija pe care o putea oferi.

Buzele ei le despărțiră pe ale lui. Pline de invitație. Maleabile.

Dumnezeule, ce i-ar fi făcut gurii ei!

Cu un geamăt sălbatic de protest, o îndepărtă de el.

– Nu acum.

Durerea se putea citi pe fața ei. Buzele îi erau umflate și netede, iar ochii încețoșați de ceea ce el voia să creadă că era dorință.

– Nu mă vrei?

– Dumnezeule, Lorelai, nu poți fi atât de naivă! murmură el, ștergându-și de pe buze gustul ei dulce.

Ochii ei erau mari, cu lacrimi adunate pe gene.

– Ce... Eu... Tocmai ai spus...

Îi luă mâna și i-o puse între picioare, unde mădularul lui se chinuia în strâmtoarea pantalonilor, disperat să penetreze orice parte din ea. Buzele, mâinile, fundul, sexul. Avea să le facă pe toate ale lui înainte să moară.

– Ți se pare că nu te doresc?

Ochii ei se întunecară ca marea învolburată de furia lui Calypso. Se îmbujoră, iar sângele fierbea în ea.

–Nu, spuse ea, în timp ce degetele i se plimbau pe el. Atunci de ce?

–Nu mă simt eu însumi, o avertiză el. Iar tu încă trebuie să-ți revii după seara trecută. Chiar tu ai zis asta mai devreme.

Spre surprinderea lui, ea zâmbi.

–Se întâmplă deja, se minună ea, apropiindu-se.

El o privi, încercând să o înțeleagă. Mișcarea lui, care ar fi trebuit s-o șocheze, se întorsese împotriva lui și îi era greu să-și pună gândurile în ordine în timp ce degetele ei timide îi mângâiau mădularul prin pantaloni.

–Acum nu foarte mult timp, ai spus că disconfortul meu nu ar fi contat, spuse ea pe un ton triumfător.

El închise ochii și se luptă cu senzația de vinovăție provocată de gândul că o speriase. Fusese un barbar cu ea în urmă cu numai câteva zile, iar acel barbar urla acum să fie eliberat.

–Tocmai asta spun. În câteva minute, nu o să mai conteze. În locul tău, aș găsi o ușă rezistentă, m-aș ascunde în spatele ei și aș închide-o. Acum, că te-am gustat, vreau totul, ca un nemernic egoist ce sunt.

Respira greu. Pieptul lui nu părea să poată ține destul aer.

–Crezi că am mai puține nevoi decât tine? îl provocă ea. Mai puțină nebunie sau sălbăticie? Că după noaptea trecută te vreau mai puțin decât mă vrei tu pe mine?

–Știu ca așa e.

Nimic din ce și-ar fi putut imagina ea nu se putea compara cu foamea cu care se lupta el.

Ea se apropie de el, mâna alunecându-i în jos până când ajunse în jurul mădularului lui.

–Pot să-ți fac față, Ash, șopti Lorelai pe un ton jos și plin de dorință, de care el nu o crezuse capabilă. Pot să te iau pe tot.

–Lorelai!

În avertismentul lui se simțea și o rugăminte. Cine era femeia din fața lui? Această ispită?

Această zeiță.

–Nu știu ce mi s-ar întâmpla dacă te-aș răni, spuse el, ținut prizonier de degetele ei subțiri.

Cu cealaltă mână, Lorelai îl luă de gât, trăgându-i capul în jos, ca să-l sărute. O frumusețe sălbatică îi dădu inocența la o parte, lăsându-l fără aer.

– Veronica mi-a zis de un mod de a-ți oferi plăcere care nu mi-ar provoca durere.

Când se lăsă în genunchi, el nu se mai putu mișca.

Trebuia să aibă forță, își spuse Lorelai. Veronica nu îi menționase acest lucru.

Acea bestie în costum negru. Acel mascul feroce era controlat de ea. Mâna ei era cea care îl absorbea. Buzele ei erau cele care aveau să îl posede.

El îi rosti numele, dar nu se auzi nici un sunet. Bărbatul rămase nemișcat, în ochi sclipindu-i dorința, dar și altceva ce îi frânse inima lui Lorelai.

Geamătul care îi evadă din gât când ea îl eliberă din pantaloni era plin de durere.

Aproape că uitase cât de intimidant era mădularul lui, la fel de imens ca restul corpului.

Corpul lui se încordă când ea își puse mâna în jurul mădularului. Umezeala îi umplu gura în timp ce respiră pe toată lungimea lui.

– Lorelai, gemu el. Nu trebuie...

Cuvintele îi fură smulse din gât de un geamăt dur când buzele ei se închiseră deasupra vârfului într-o parodie vulgară a unui sărut.

Lorelai descoperi că îi plăcea aroma pielii lui. Sare, mosc și ceva atât de îmbătător încât se simți puțin amețită.

Un alt sunet disperat îl seceră. Era o rugăminte disperată.

Încet, buzele umede îi alunecară peste capul catifelat al mădularului, iar limba i se plimbă în jos până când el îi simți gâtul.

Lorelai simți că lui îi tremurau genunchii și fu cuprinsă de un val victorios de dorință feminină. Își deschise maxilarul cât putu de mult și își rotunji buzele, după care le duse cât de departe putu, lăsând urme de umezeală.

În ciuda gemetelor lui disperate și a blestemelor incoerente, refuză să se grăbească. Îi exploră mădularul cu degetele, în timp ce îl sugea mai adânc. Limba îi găsi venele de sub pielea subțire și se îndreptă spre ele.

Mâna lui se opri pe ceafa ei. Degetele puternice și pline de dorință îi distruseră coafura, în timp ce se plimbară prin păr și se strânseră într-un pumn.

Ceva alunecos și suculent ieși din mădularul lui, ușurând alunecarea buzelor ei.

Lorelai se bucură lacomă de respirația lui sacadată. De infernul pe care îl vedea când îl privea. Își arătă dinții ca un lup, iar strânsoarea din păr deveni mai degrabă dominantă decât solicitantă.

Voia să se joace cu puterea? Gândul o excita și o înspăimânta în același timp.

Îi puse o mână pe șold, care începuse să se miște instinctiv în propriul ei ritm. Așa că schimbă ritmul, retrăgându-se complet, iar el ieși din sigiliul gurii ei cu un sunet obscen.

– Ar fi în interesul tău să te porți frumos, repetă ea cuvintele pe care i le spusese el în noaptea nunții, asta în timp ce îi vorbea mădularului lui, lingându-l în joacă.

El blestemă în mai multe limbi și își desfăcu degetele din părul ei.

Satisfăcută, Lorelai îl luă din nou cât de adânc putu, folosindu-și limba ca să se plimbe în jurul capului său umflat, în vreme ce mâna ei își reluase ritmul anterior.

În tot acest timp, el spunea lucruri. Lucruri desfrânate. Degradante. Iar acestea nu însemnau nimic. Sau însemnau totul. Lorelai nu-și putu da seama. Nici nu-i păsa. Devenise lacomă după intimitatea gestului.

Era ceva ce îi putea oferi unui bărbat căruia îi fusese luat totul. El crescuse imposibil de mult în gura ei. Era mai fierbinte. Vena din partea inferioară a mădularului începu să pulseze.

– Oprește-te! gemu el.

Mișcările involuntare și spasmele șoldurilor deveniră mai frenetice. Mai disperate.

– Dacă nu te oprești, eu...

Lorelai știa ce o să facă. Urma să elimine aceeași substanță cu care o umpluse cu o noapte în urmă.

Era pregătită. Își dorea asta. Îl voia pe el.

– Nu.

De data asta, când o apucă de păr, îi arcui puțin spatele, eliberându-și mădularul din gura ei.

– Stai, spuse ea plină de dorință. E în regulă. E...

– O să-ți spun eu cum e, replică el pe un ton întunecat în timp ce o ridică în picioare și o trase spre pat. E rândul meu.

Forța pasiunii lui se dezlănțui asupra ei cu puterea inegalabilă a unei furtuni de pe mare când o aruncă pe pat și îi ridică rochia deasupra genunchilor. Gemu plin de aprobare când văzu că nu purta lenjerie.

Pe Lorelai nu o deranjase să împrumute o rochie de la contesa de Northwalk, dar refuzase lenjeria.

Piratul îi depărtă picioarele cu mișcări dure, iar ea se pregăti pentru plăcerea pe care aveau să i-o ofere degetele lui.

– Ești atât de frumoasă! Vocea lui deveni mai adâncă, mai sălbatică. Trebuie să te gust.

– Poftim? Doar nu voia să spună că...

Fără nici un avertisment, o atingere puternică și umedă a limbii îi despărți coapsele, oprindu-i toate protestele și respirația. Plăcerea provocată de gestul obscen o zdruncină atât de puternic, încât genunchii i se apropiară instinctiv.

Brațele puternice ale lui Ash îi despărțiră picioarele din nou, gura adăpostindu-se în ea, buzele explorând încrețiturile maleabile de piele și culmea care pulsa deasupra lor.

Spre deosebire de degetele lui aspre și pricepute, limba lui era caldă când îi atingea mugurul, moale și umedă. Aluneca pe toată zona ei umedă, lăsând urme de plăcere care pulsa.

Veronica nu o pregătise pentru așa ceva. Pentru un act atât de șocant și de scandalos! Ceva atât de altruist și sfânt, încât nu era sigură că Dumnezeu îl permitea.

Pentru că nimic atât de plăcut nu ar fi trebuit permis în experiența umană.

Privi capul întunecat dintre coapse, interiorul ei tremurând și tânjind după mai mult. Dacă profunzimea durerii fizice și a suferinței putea fi atât de acută, atât de terifiant de splendidă, nu trebuia ca și momentele de plăcere să fie la fel?

Nu meritaseră amândoi asta?

El se concentră la zona sensibilă care era centrul dorinței ei. Limba îi alunecă pe ea și buzele o mușcară, tachinând-o cu plăcere, după care se lăsă pe ea cu limba. Un fior de plăcere o străbătu

cu o asemenea forță, că degetele ei se încleștară în părul lui, trăgând cu insistență de el.

Sunetul de apreciere scos de el vibră în adâncul ei și dezlănțui un val de dorință. Lorelai nu-și putu opri un scâncet insistent, apoi un geamăt răgușit, în timp ce dorința ei înflorea sub gura lui pricepută. Degetele de la picioare i se încordară în ghetuțe, în timp ce sufletul începu să-i cânte. Un ritm atât de antic și de primar se amestecase cu dansul limbii lui, până când extazul îi pulsă din stomac în oase și îi cântă prin sânge.

Corpul ei se zbătu sub strânsoarea lui puternică, picioarele i se încordară, în timp ce șoldurile fierbeau sub el. Mai târziu, avea să se simtă jenată că devenise o creatură atât de lipsită de inhibiții și plină de dorință. Că își abandonase toată modestia și demnitatea în favoarea dorinței și acestui extaz copleșitor. Plăcerea o topi într-o miasmă de pulsații umede. Nu mai avea greutate, era o ființă creată și distrusă de valurile lui necruțătoare.

Îi scăpară câteva gemete, iar senzațiile care treceau din gura lui în ea atinseseră o culme atât de greu de descris, încât nu era sigură că trupul ei putea face față.

Ca și cum ar fi simțit că o copleșise, el își înălță capul, lăsându-i șoldurile pe pat. Lorelai nici nu-și dăduse seama că se îndepărtaseră atât de tare de așternuturi.

El se puse deasupra ei, lingându-și buzele ca un motan satisfăcut, ochii strălucindu-i ca niște roci vulcanice pline cu intenții întunecate.

Mușchii ei, suprasaturați și greoi, se topiră sub el.

– Ai vorbit serios? o întrebă el. Poți să mă iei tot?

Lorelai oftă și își aruncă brațele în jurul pieptului său lat cu mai multă insistență decât s-ar fi așteptat până și ea, inima ei pulsând în o mie de forme de iubire.

– Fiecare parte din tine.

El se cufundă în ea, întinzându-i mușchii neexperimentați prin mișcări calde și umede. Locul dintre coapsele ei, care încă pulsa, îi făcu loc mai întâi cu ezitare, însă a doua lui penetrare fu mai rapidă, mai umedă. El nu se opri până când nu fu cu totul în ea.

– Da, îi șopti ea în ureche, în timp ce el își îngropă fața în părul ei. Te rog!

Nu rugămintea ei insistentă îl făcu să stabilească un ritm adânc, care îi ridică iute pe amândoi până la stele. Ci acel cuvânt pe care îl șoptise după aceea. Ce scâncise înainte ca mușchii ei intimi să se strângă în jurul lui într-o altă eliberare.

–Ash!

Capitolul 21

– Lord și Lady Southbourne.

Ash nu-și dădu seama că titlul îi aparținea lui până când Lorelai spuse:

– Ce s-a întâmplat, Jenkins?

Se uită din locul în care el, Lorelai, Moncrieff și Blackwell erau aplecați deasupra unei hărți, ascultându-i sugestiile despre cum să se apropie în siguranță de insula Tersea.

– Un inspector de la Scotland Yard este în salon. Insistă să vorbească cu amândoi.

După ce transmise mesajul pe un ton ostil, Jenkins se răsuci pe călcâie și ieși din cameră.

Bineînțeles că se așteptaseră la o anchetă a poliției. Până la urmă, Mortimer Weatherstoke, un nobil al zonei, fusese ucis recent în public. Soția și sora lui fuseseră răpite de faimosul pirat Corbul, doar ca să se întoarcă după trei zile, tefere, cu ajutorul unui văr necunoscut cu origini continentale dubioase.

Ash Weatherstoke.

Dumnezeule, după tot acest timp în care insistase că băiatul murise, acum trebuia să-l reînvie! Acolo. La Southbourne Grove. Din nou.

Din cauza glugii, nimeni nu-l văzuse pe Corb de aproape când îl omorâse pe Mortimer și foarte puțini reușiseră să îi zărească fața și apoi să povestească despre asta.

Dorian Blackwell îi însoțise și ca să-l ajute într-o asemenea situație. Avea influență în Scotland Yard, în parlament, în toate cercurile sociale potrivite și, cel mai important, în toate cercurile sociale nepotrivite. Faptul că un asemenea bărbat îi spunea frate era un avantaj în mai multe feluri decât și-ar fi putut imagina Ash.

– Scotland Yard?

Lorelai se încruntă, ca și cum s-ar fi gândit la acest lucru.

– Am crezut că o să avem de-a face numai cu judecătorul local.

–Nu ar fi trebuit să părăsim vasul, bombăni Moncrieff, care își amesteca deja ceaiul cu alcool. De ce ar chema cineva Scotland Yard dacă nu au găsit nepotriviri în povestea noastră?

–Mereu e așa? întrebă Blackwell, uitându-se la Moncrieff.

–Nu, zâmbi Ash. De obicei, are păreri mult mai clare.

–Dumnezeu să te ajute!

–Ar fi bine dacă ea ar putea.

–Ea? întrebă Blackwell.

–Mereu am considerat că furtunile, vasele și Dumnezeu sunt femei.

–Asta ar explica multe...

–Nu e momentul pentru glume, îi întrerupse Lorelai, pășind în fața lui Moncrieff, care era roșu la față, iar propriile ei trăsături erau marcate de o dezaprobare plină de îngrijorare. E posibil să ai probleme mari cu legea.

Ash îi privi linia maxilarului, dorind s-o sărute și să îi readucă zâmbetul pe buze.

–Draga mea, bărbații ca noi sunt mereu în pericol să aibă probleme cu legea sau cel puțin așa își imaginează legea.

–Crezi că vor să ne amenințe cu Newgate? speculă Dorian în timp ce-și îndepărtă o particulă imaginară de praf de pe mânecă.

–Alungă gândul ăsta, îi răspunse Ash cu aceeași indiferență. Poate că de data asta ne așteaptă spânzurătoarea.

–Sau plutonul de execuție.

–Presupun că ar putea readuce practica târâtului și a tăiatului în bucăți. Ash o privi pe Lorelai când adăugă: Bănuiesc că zona de sub talie e cea mai dezirabilă.

–Capetele noastre ar arăta sinistru unul lângă celălalt pe vârfurile ascuțite rămase încă libere de pe London Bridge, sugeră Blackwell.

–Foarte bun punct de vedere. Crezi că o să-ți lase bandajul de la ochi?

–O să fie ultima mea dorință.

–Așa cum ar trebui să fie. E chiar emblematică, dacă mă întrebi.

Cu un sunet animalic șocant, Lorelai îl luă de reverul hainei.

–Chiar nu înțelegi ce înseamnă asta? Ar putea să te ia de aici în lanțuri! E posibil să te pierd din nou. De data asta, pentru totdeauna. Cum poți să te porți de parcă execuția ta e o simplă glumă?

Readus la realitate de amenințarea isteriei, Ash îi spuse:

– Glumesc numai pentru că ideea că ar putea cineva să mă ia de lângă tine este absurdă.

Îi acoperi mâinile cu ale lui, simțindu-se vinovat pentru tremurul de panică pe care îl simți în degetele ei elegante.

– Un întreg contingent de oameni de la Scotland Yard nu ne poate face față. Ar avea nevoie de o armată, interveni Dorian.

– Chiar și în acel caz am vedea armata venind și ne-am face ieșirea, spuse Ash, sărutându-i cutele de îngrijorare de pe frunte. Haide, totul e bine! Să scăpăm de problema asta și să ne continuăm ziua, da? Avem o comoară de găsit.

– Eu nu mă bag, spuse Moncrieff, care luă o carafă întreagă de pe masă.

– Prefer să ling noroi de pe organele diavolului decât să stau în aceeași cameră cu un membru al Poliției Metropolitane londoneze.

– Nu pot să te învinovățesc, spuse Blackwell, care se întoarse spre Ash. Nu cred că mă place prea mult.

– Nu iubește pe nimeni la fel de mult cât se iubește pe el însuși. Ash îl privi pe Moncrieff, în timp ce acesta dispăru în spatele scărilor. Poate că ar trebui să-i amintesc care îi e locul.

– Poate că ar trebui mai degrabă să îl asiguri că locul lui lângă tine nu este amenințat, îi sugeră Lorelai în timp ce îi aruncă o privire pe furiș noului său partener în conspirații.

– Soția ta e o femeie înțeleaptă, aprobă Blackwell.

Ash o privi, bucurându-se de felul în care îi simțea mâna într-a lui când o trase aproape și traversă holul lung de marmură dintre bibliotecă și salonul din față.

O parte din el se așteptase la o armată. Sau la căderea ghilotinei în fața unui călău când intra. Poate chiar însuși diavolul venise să îl cheme acasă. Pentru că, în acea zi, se trezise cu un înger în brațe. Buclele ei fuseseră întinse pe pieptul lui ca o cascadă aurie. Respirația ei îl încălzise, iar genele îi mângâiaseră pieptul.

Pentru prima dată după 20 de ani, simțise că-și găsise locul. Ba nu, era mai mult de atât. Simțise că ajunsese acasă.

Chiar și când capul ei se întorsese pe umărul lui și, în cele din urmă i-l amorți, își dăduse seama că ar fi preferat să-și taie brațul decât s-o deranjeze.

În acel timp, navigă pe curba obrazului ei și pârtia nasului aristocratic, spre abundența de piersică a gurii ei generoase.

Generoasă în toate sensurile posibile ale cuvântului.

În acel moment, simțise bucuria adevărată. Poate chiar fericire?

Așa că întâmpină restul zilei cu atenție. Bucuria ducea la mulțumire de sine, iar asta era o stare la care trebuia să fie atent.

Din acest motiv, când păși în salon, se aștepta la ce era mai rău.

Însă un singur bărbat îl aștepta, înconjurat de tapetul arăbesc și de obiectele de artă anacronice, strânse de generații întregi ale familiei Weatherstoke.

Un bărbat subțire, elegant, cu părul auriu și ochii de culoarea Mării Adriatice. Își purta cordialitatea ca pe o armură. Avea o frumusețe care îl făcea ușor de abordat, iar puterea lui era ținută politicos sub control sub o jachetă croită în așa fel încât să pară mai puțin amenințător.

Inima lui Ash se rupse în sute de bucăți, lipindu-i ambele ghete de pământ. Pieptul i se umplu de pietre și gura cu nisip, apăsându-l cu senzația unui pericol.

O imagine abruptă și absurdă se transpuse deasupra bărbatului. Trăsături nordice pătate de cărbune. Dinți ascuțiți, etalați în timp ce pumni și mai tăioși zburau. Lame ascunse. Șperaclu. Haine peticite. Era un... miner? Ce cuvânt ciudat! Privirea îi era moartă.

Se mai întâlniseră?

Tresări când sunetul sticlei care se spărgea îi răsună în cap. Sticle care se spărgeau și trosnetul oaselor. Și sânge?

Atât de mult sânge!

Acel topor infernal se întoarse ca să-i afecteze nervii din spatele ochilor, când își mută privirea la Blackwell. Acesta se uita la bărbat cu prietenie.

– Inspectore Morley. Blackwell făcu un pas în față și dădu mâna cu bărbatul. Permite-mi să vi-i prezint pe prietenii mei vechi, Ash și Lorelai Weatherstoke, ducele și ducesa castelului Domenico. Contele și contesa de Lyon și de Verdun. Deși presupun că pe pământ englez sunt contele și contesa de Southbourne. Arătă către ei. Excelențele Voastre, acesta este Sir Carlton Morley, inspector-șef al Poliției Metropolitane londoneze.

Ash se luptă cu dorința de a-și duce mâna la tâmplă, fiind conștient de susținerea lui Lorelai.

Aproape că ratase felul în care mâna inspectorului se lăsă moale în strânsoarea lui Blackwell. La fel de moale ca maxilarul lui când îl privi pe Ash de parcă ar fi fost vizitat de o fantomă.

– Dorian...

– Suntem, în sfârșit, neoficiali, inspectore Morley? Încă nu sunt sigur că mă simt confortabil să împărtășesc intimitatea prenumelor cu tine.

Ash îi studie pe cei doi. Era evident că aveau un trecut, unul în care exista și ostilitate.

Fără nici un avertisment, inspectorul își schimbă brusc starea și îi dădu lui Blackwell un pumn în nas rapid. Inimă Neagră din Ben More se clătină și se dădu câțiva pași în spate.

– În tot timpul ăsta, m-ai lăsat să cred că era mort! strigă Morley.

Durerea de cap a lui Ash se intensifică. Cei 17 ani pe care nu și-i amintea îi străbăteau craniul ca un topor. Lumea de sub picioare devenise la fel de instabilă ca vasul lui în timpul unei furtuni și se luptă cu nevoia de a se sprijini de un scaun pentru a-și recăpăta stabilitatea.

– Domnilor, vă rog să vă controlați!

Lorelai se apropie și mai mult de Ash, iar el simți că își recapătă puterea datorită apropierii ei.

Dar de ce avea nevoie de asta? Ce se întâmpla?

Blackwell își recăpătă echilibrul cu o viteză impresionantă, sărind la inspector cu o dorință de moarte în priviri și cu sângele șiroindu-i pe nas.

Ash se puse între ei la timp, poziționându-se între cei doi, care își pierduseră controlul.

– Cineva să-mi explice ce naiba se întâmplă aici! le ordonă el.

– Și eu aș vrea să știu, spuse Blackwell. În toată viața mea, nu ți-am spus de nici o moarte, Morley! Se lipi de umărul cu care Ash se împingea spre el ca să îl țină pe loc. Idiotul ăsta a vrut să mă vadă spânzurat de când a devenit polițist.

– Și de ce crezi că s-a întâmplat asta?

În accentul atent studiat al inspectorului se simțea o urmă de dialect londonez.

– Din mai multe motive. Te-am făcut să arăți ca un fraier, laolaltă cu hobby-urile tale. Am sânge nobil, pe când tu nici că ai putea fi mai ordinar. Am început de jos, acolo unde ești convins că mi-e locul.

Sau poate pentru că ai iubit-o pe Farah, soția mea, iar în momentul când am sărutat-o, a uitat de existența ta. O victorie întunecată își făcu locul în vocea cultivată a lui Blackwell. Nu ai avut niciodată nici o șansă, Morley, mereu a fost a mea. Bărbatul mai bun a câștigat. Recunoaște asta și dispari!

Spre surprinderea tuturor, inspectorul doar râse, deși sunetul era imprimat cu destulă ostilitate cât să schimbe atmosfera din cameră.

– Ce nemernic ipocrit și arogant ești! Recunosc, mi-ai luat cea mai importantă persoană. Mi-ai luat ultima speranță pe care o mai aveam pentru o familie acum mulți ani, dar Farah n-a avut nimic de-a face cu asta.

– Prostii!

– Dorian Blackwell a fost prietenul meu cel mai bun. Ba, mai mult, a fost logodit cu sora mea geamănă.

Lorelai scoase un sunet sufocat, ceilalți fiind prea uimiți ca să mai spună ceva.

– Eram acolo în ziua când l-au eliberat pe Dorian Blackwell din închisoare, știai asta? Am stat la poartă, așteptând să-mi iau acasă prietenul, fratele, casa. Eu sunt cel care i-a îngropat mama, când a murit din cauza gripei la nici un an după încarcerarea lui. Niciodată nu am avut ocazia s-o jelim cum trebuie pe Caroline, femeia care a însemnat pentru noi doi mai mult decât viața. Și tu! Arătă spre Blackwell. Tu ai ieșit pe porțile închisorii ca și cum numele îți aparținea și mi l-ai tot scos în cale în ultimele două decenii. De asta te-am urât în tot acest timp!

Era bine că Blackwell nu se mai împotrivea, deoarece afirmația bărbatului îl lăsase pe Ash fără forță. Se întoarse și îl privi pe bărbatul despre care știuse cumva că nu era un străin.

Un frate? Altul?

– Știai ca nu sunt Dorian Blackwell? întrebă Inimă Neagră din Ben More. De ce nu mi-ai dat de înțeles asta?

Trăsăturile lui Morley se încordară cu un amestec de furie și agonie.

– Pentru că aveam propriile secrete. Secrete care au murit odată cu Dorian sau cel puțin asta credeam. Îl împunse pe Ash cu o privire acuzatoare, provocată de răni vechi. Unde în al nouălea nivel al iadului ai fost în astea două decenii afurisite?

Al nouălea nivel al iadului surprindea destul de bine răspunsul.

– Cât de crud din partea ta după tot ce am însemnat unul pentru celălalt. Aproape că am fost cumnați, m-ai lăsat să cred că... Dumnezeule! Morley își trecu degetele prin păr, distrugând buclele diafane create cu pomadă. Când mă gândesc că voi, afurisiți cu inimi negre, știați de farsa asta groaznică!

– Nu și-a amintit.

Lorelai îi sări în ajutor lui Ash, simțind că își pierduse abilitatea de a forma propoziții coerente.

– În închisoare a avut loc un incident groaznic. Când l-a găsit familia mea, nu-și amintea nimic despre trecutul său.

– Nu cred asta nici măcar o clipă.

Lui Ash nu-i plăcea felul în care Morley îi privea soția. Ca și cum ar fi invocat o amintire pe care nu ar fi vrut s-o retrăiască.

– De ce nu?

Privirea ei îl săgetă nervoasă.

– Pot să confirm asta. Eram acolo.

Inspectorul se întoarse către Ash și întrebă dezgustat:

– Susții că memoria ta e afectată?

– Da, reuși să spună Ash.

– Atunci de ce ai ales o soție care seamănă cu sora mea geamănă, Caroline?

Toate noțiunile de timp și spațiu căzură într-un gol când privirea lui Ash se intersectă cu a lui Lorelai.

Albastră. Ca Marea Baltică.

Ca privirea inspectorului.

Ca a lui... Caroline.

Zidul din mintea lui începu să se dărâme odată cu echilibrul mintal și cu forța din genunchi.

Pe fața lui Lorelai se suprapuse o fantomă tristă. Tânără. Palidă. Aurie...

Părul auriu strălucea în lumina lămpilor. Uneori scurt, alteori până în talie. Caroline își vânduse părul. Pentru el. Ca să-i achite cauțiunea când fusese arestat.

„Caro, nu trebuia să faci asta!" Era vocea lui tânără sunând din trecut. Merit să putrezesc ca un hoț mizerabil!

Ea îl împinsese pe o alee întunecată, în spatele unor cutii pline cu pui slabi. Degetele ei erau reci pe pieptul lui.

– Acum îmi ești dator, șoptise ea.

– Orice, jură el, rămânând fără aer din dorința pe care o simțea pentru ea. O să-ți dau orice îmi ceri!

– Un sărut.

Nu fusese o cerere, ci un ordin.

Fusese primul lui sărut, însă nu și al ei. Nu al lui Caroline. Fusese sărutată prea devreme și prea des. Aveau 16 ani când se aflau pe acea alee, iar ea cerea bani pentru favorurile ei de doi ani.

Lui Cutter nu-i plăcuse asta. Jafurile lor căpătaseră o nouă dimensiune după ce ea începuse să ia cu asalt străzile. Exista o situație de urgență. Dacă reușeau să strângă destui bani pentru un brevet de regiment, viețile lor s-ar fi îmbunătățit. Și-ar fi putut trimite salariile acasă.

Cutter. Cutter „Ochiul Morții" Morley. Fratele geamăn al lui Caroline. Cele mai lipicioase degete din Spitalfields. Chiar din toată Londra. Cu praștia lui, putea sparge o fereastră de peste drum. Fusese subțire și rapid, cățărându-se pe clădiri și scrutând orașul de pe acoperiș, în timp ce Ash, care atunci era Dorian, fusese bruta de pe pământ. Ridica, bătea și rupea ce trebuia.

– Ai putea să te căsătorești cu Caroline, îi sugerase Cutter cu sinceritate când mergea pe o balustradă de pe doc, plimbându-se prin piețe mirosind mai rău decât leșurile peștilor morți. Atunci, am fi frați. Dacă mori, ea o să primească indemnizația de văduvă.

– Pot face asta, încuviință Ash.

Putea să o ia în căsătorie pe simpatica Caroline. O putea salva de pe străzi. Dacă el ar fi reușit, ea ar fi devenit soție de ofițer.

– Pot face asta, repetă el, ideea plăcându-i din ce în ce mai mult. Dar, dacă eu aș întreține-o pe sora ta, cine ar lua pensia ta dacă ai fi ucis?

– Simplu. Mama ta. Încă e o femeie fermecătoare, nu-i așa? Crezi că s-ar căsători cu mine?

– Pleacă de aici! îi strigase Ash și râsese.

– Nu fi supărat pe mine! Nu o să te oblig să-mi spui tată.

Cei doi se alergară prin piețe, deranjând cutiile și enervându-i pe vânzătorii de pește în fuga lor nebună. Ash era rapid, dar nimeni nu-l putea prinde pe Cutter. Iar dacă l-ar fi prins, nu l-ar fi rănit cu adevărat. S-ar fi luat la trântă până când unul din ei ar fi vrut să facă pace.

Cei trei fuseseră fericiți împreună. Cutter, Caroline și Dorian. Nu-și putea aminti toți anii petrecuți împreună. Nu-și amintea mesele neîndestulătoare sau momentele magice. Dar o dragoste inocentă îi străpunse pieptul și îl lăsă fără aer.

Fuseseră o familie.

Până când apăruse sângele.

Sânge și apă. Mereu sânge și apă.

Și aur.

Păr auriu care flutura ca fitilul în pământul Tamisei.

„Caroline."

Cu un sunet sălbatic, genunchii lui Ash cedară. Își lipi ambele palme de tâmple când îi strigă numele cu aceeași durere pe care o simțise în dimineața când o pierduseră.

Auziseră că un cadavru fusese scos din râu, așa că el și Cutter merseseră în acea zonă ca să privească spectacolul și să poate jefui niște oameni. Odată ce ajunseseră în mulțime, adunaseră lucruri ce valorau aproape doi șilingi. Apoi Cutter țipă. O agonie pe care nu îi venea să creadă că o uitase vreodată. Un sunet care îi lăsase cicatrice pe suflet.

Caroline. Seducătoarea, descurcăreața, cocheta Caroline. Istețimea și zâmbetul ei fuseseră la fel de iuți ca picioarele fratelui. Destul de iuți cât să atragă atenția unui ucigaș.

Cutter înnebunise. Lovise doi polițiști și fusese ținut de alți șapte ca să nu se apropie de cadavrul surorii lui. O parte din el murise în acea zi.

Oricât de neconsolat ar fi fost Cutter, atunci simți Ash pentru prima oară gustul furiei reci și calculate. Nu voise să jelească. Nu voise să discute cu polițiștii. Nu era interesat de justiție.

Voia răzbunare. Sânge pentru sânge.

Îl târâse pe Cutter prin oraș, unde puseseră întrebări potrivite și găsiseră exact clientul care o atrăsese la el acasă în acea noapte.

Două zile mai târziu, îl găsiseră la docuri. Ash îl ținuse în timp ce Cutter îl tăiase.

Fusese primul om pe care îl omorâseră, iar țipetele atrăseseră atenția unui polițist. Ca să-l protejeze pe Cutter, Ash spărsese o fereastră și furase ceva valoros în văzul polițiștilor. Fugi, ducându-i astfel pe oamenii legii departe de locul răzbunării lor.

Chiar se lăsase prins.

Pentru Cutter.

Pentru Caroline.

Îl aruncaseră în Newgate pentru câțiva ani. Nu îi păsase. Își făcuse dreptate cu cuțitul, în întuneric. Așa cum avea să se întâmple și în următoarele două decenii.

– Caroline, mormăi el. Își șterse fața și fu surprins când își simți mâna udă. Nu-și putu da seama dacă era din pricina transpirației sau a lacrimilor.

Prima lui dragoste. Primul lui sânge.

Amintirile începură să-l năpădească, ca și cum s-ar fi rupt un dig. Frigul îi copleși venele, în timp ce își amintea an după an, în imagini fragmentate și emoții distruse. Fețe. Nume. Mirosuri. Sunete.

Întinse mâna după ancora lui. După singurul suflet de care avea nevoie ca să îl readucă în acea perioadă. În acel loc.

Lorelai.

Se întinse și aproape că ajunsese. Și dădu peste Cutter... Carlton? Bărbatul îl luă de mâini și îl ridică în picioare, după care el și Blackwell îl așezară pe un scaun.

Lorelai dispăruse.

Lorelai ieși buimacă în grădina din spate, inspirând disperată aerul mării pe care apoi îl expira în scâncete frânte.

Niciodată nu avea să uite modul în care Ash pronunțase numele altei femei. Ochii lui fuseseră împăienjeniți, iar vocea, plină de respect. Trăsăturile lui, care mereu păreau să prevestească un lucru rău, fură împăienjenite de o emoție pe care ea nu o mai văzuse. Până în acel moment, crezuse că Ash nu era capabil să simtă profunzimea unei asemenea emoții. Era în regulă, se gândise ea. Putea iubi destul pentru amândoi.

Ce naivă fusese! Nu era vorba de faptul că ea nu putea simți. El nu simțea acele lucruri pentru ea.

Le simțea pentru Caroline.

Dacă fata fusese cel puțin pe jumătate la fel de atrăgătoare ca femeie cum era inspectorul Morley ca bărbat, Lorelai putea înțelege dragostea lui Ash pentru ea.

Când își văzu reflexia în fereastră, lui Lorelai îi veni din nou să plângă. Ce avea să-i ofere unui bărbat ca el, când tinerețea îi trecuse și speranța murise? Era doar o fantomă a primei lui iubiri? Oare

în urmă cu 20 de ani Ash pusese ochii pe o fată cu trăsături familiare, care îi trezise niște pasiuni uitate pe care le simțise pentru altcineva?

Oare dorise cu atâta intensitate să se întoarcă după ea, să o facă a lui, pentru că se gândise că putea retrăi o dragoste de mult moartă?

Tragedia era imensă pentru amândoi.

– Nu plânge, draga mea, o alină o voce profundă din umbre. O să se termine totul în curând.

Fu trasă din spate de un corp tare, musculos. Un miros dulce îi adormi simțurile, iar pământul deveni nisip sub picioarele ei, în timp ce se cufundă în întuneric.

Capitolul 22

Doi frați. Ash îi privea pe bărbații care fuseseră odată băieții pe care se bazase. Doi frați cu care nu era rudă de sânge. Ce legătură complicată exista între ei!

Își amintise aproape totul, iar ce nu reușise încercară să pună cap la cap Morley și Blackwell.

Era epuizant să retrăiască două decenii întregi din viață într-o singură zi.

Cât de ciudat era că tocmai Cutter Morley, cel mai îndrăzneț hoț din imperiu, devenise unul dintre cei mai puternici bărbați din Londra din cauza morții surorii lui. Inspector-șef la Scotland Yard.

Ash încă nu putea accepta acest lucru.

– De ce ai ales numele Carlton? întrebă. Nu mi te-aș fi imaginat cu un nume așa de pretențios.

Morley ridică din umeri și afișă un zâmbet mai degrabă timid.

– Știam că va trebui să mă reinventez, dar, cum eram un puști îndurerat, nu m-am gândit la toate detaliile. Când m-am dus să mă înscriu în regiment, știam că, dacă vreau să realizez ceva în viață, nu mai puteam fi Cutter. Când m-au întrebat cum mă cheamă, m-am panicat și am citit numele de pe o reclamă pentru clubul de fotbal Carlton.

– Ai fost vreodată la război? întrebă Ash, încercând să și-l imagineze pe puștiul dezlânat în regiment.

– Da, răspunse el. Am luptat în Egipt și în Afganistan. Niciodată nu am pierdut denumirea de „Ochiul Morții". Făcu un gest, ca și cum s-ar fi uitat pe țeava puștii. Am mai multe ucideri la activ decât orice alt pușcaș din armata reginei.

Blackwell clătina întruna din cap, uitându-se uimit la Morley.

– Încă nu pot să trec peste partea în care ai fost hoț.

Ash se uită la grupul strâns în salon. Probabil erau trei dintre cei mai intimidanți, puternici și întunecați bărbați din imperiu,

dușmani în fiecare mod posibil, care acum beau scotch în timp ce râdeau și își aminteau ce abilități căpătaseră în timpul tinereții.

– Presupun că asta înseamnă că trebuie să facem pace.

Blackwell îi întinse mâna lui Morley, care o privi ca și cum ar fi fost o cârpă murdară.

– Hai, Morley! De-a lungul anilor, s-a creat o legătură subtilă între noi, nu-i așa? Poate chiar un fel de armistițiu. L-ai luat pe asasinul meu preferat în slujba ta.

– Mereu am susținut că infractorii sunt cei mai buni polițiști. Morley dădu mâna cu Blackwell. Cum am împărțit un trecut cu el, presupun că o să împărtășim și un viitor. Arătă către Ash. Deși faptul că m-am împrietenit cu faimosul Corb sigur m-ar costa slujba. Inspectorul-șef se uită către ușa pe care dispăruse Lorelai. Mai e problema fără importanță a contelui defunct... Furia îi întunecă privirea. Deși, după ce ți-am auzit povestea, nu pot să spun că-mi pare rău că a murit.

Durase ceva, dar Morley și Blackwell reușiră să descurce amintirile lui Ash din primele două decenii de viață, iar el le spusese ce i se întâmplase în următoarele două. Cum se trezise în mormânt, cum fusese vindecat de Lorelai, apoi vândut de Mortimer, cum devenise Corbul. Despre comoara lui Claudius. Tot.

Ochii lui Blackwell se luminară, ca și cum ar fi avut o idee grozavă.

– Presupun că nu poți susține că fratele soției tale a fost ucis de Corb, iar tu l-ai vânat pe pirat și te-ai răzbunat.

Îl răscoli o senzație de nemulțumire.

– Vrei să spui că Ash Weatherstoke ar trebui să-l omoare pe Corb?

Morley ridică din umeri.

– Ai deveni un erou național. Ar fi mai mici șansele ca oamenii să se gândească la trecutul tău ori să investigheze cum ai devenit duce.

Ash se gândi la ideea aceea cât timp bău.

Ușa salonului se deschise brusc, iar Veronica intră grăbită, cu o misivă scrisă în grabă.

Panica și paloarea cu care se îndrepta spre ei îl făcură pe Ash să se ridice în picioare.

– A plecat! spuse fosta contesă în timp ce îi înmână hârtia.

– Lorelai? Cum adică a plecat?

Știuse că Lorelai fusese supărată din cauza revelațiilor legate de Caroline, iar primul lui impuls fusese să meargă la ea. Însă Blackwell îl oprise, spunându-i că ar fi fost mai bine să își dea seama ce simțea față de trecut înainte să încerce să-i vorbească soției lui despre viitor.

În acel moment, păruse un sfat bun.

– A plecat? întrebă el. Era supărată? Unde s-ar fi putut duce?

– E vina ta! strigă Veronica, cu un foc verde în ochii mari. Nu ar fi trebuit să-l aduci în casa noastră!

Să-l aducă? Pe cine? Un abis de groază se deschise în stomacul lui Ash în timp ce citea scrisoarea. Trebui să își controleze mâinile ca să nu tremure când se uită pe scrisul familiar. Furia amenința să îl orbească, însă se obligă să devoreze fiecare cuvânt. Să numere silabele.

Pentru că voia să-l înjunghie pe Moncrieff de atâtea ori, până când nu mai rămânea un strop de sânge în nemernic.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Blackwell.

– Mâna mea dreaptă e nemulțumită că m-am însurat, spuse el cu o voce monotonă, care ascundea furia dinăuntru. Mi-a dat un ultimatum. A luat o parte mare din echipaj și s-a dus după comoara lui Claudius. De asemenea, a răpit-o pe Lorelai și a dus-o pe un vas de traficanți plin cu străini, care se îndreaptă spre Marsilia, iar marfa va fi distribuită în locuri necunoscute.

Distruse biletul când se gândi la Lorelai, care chiar în acele momente se îndepărta din ce în ce mai mult de el. Era delicată, fragilă. Știa condițiile pe care trebuiau să le suporte oamenii în asemenea locuri.

Dacă o singură geană a lui Lorelai avea să fie nelalocul ei, el urma să îl jupoaie pe Moncrieff.

– Mi-a dat de ales. Pot să merg cu el și echipajul meu pentru a căuta comoara lui Claudius, cum era planul inițial, ori să plec după Lorelai în Marsilia și s-o salvez.

– Ce o să alegi, frate? întrebă Blackwell. Comoara ta, echipajul și regatul sau soția?

Avu nevoie de toată voința de fier căpătată în ultimii ani ca să creeze o senzație de calm în jurul său, ca o mantie.

Dacă își pierdea controlul, Lorelai putea muri.

– Comoara nu contează pentru mine, spuse el printre dinții încleștați, în timp ce o privi pe Veronica. Oamenii nu contează pentru mine. Fiecare cui de pe afurisita aia de corabie ar fi fost neînsemnat pentru mine dacă nu aș fi avut nevoie de ele ca să ajung la ea.

Veronica făcu ochii mari când înțelese sinceritatea vorbelor lui.

– Ea contează. Ea e tot ce a contat vreodată. Și o să omor fiecare om din echipajul meu, o să fac înconjurul lumii, o să dau foc oceanului ca s-o aduc înapoi!

Morley se îndreptă spre ușă și se întoarse să îl privească pe Ash pentru o clipă.

O văzuse pe Caroline în ochii aceia albaștri precum cerul. Dar el nu o voia decât pe Lorelai.

O iubise pe Caroline, dar o iubise pentru Cutter, pentru că fusese o prelungire a prietenului său cel mai bun.

Mereu fusese o tragedie pentru el, o gaură în inima sa tânără. Însă acea inimă îi aparținea lui Lorelai.

Într-un fel, Morley îi citise toate aceste lucruri în privire.

– Hai, deschide ușa! Ce mai așteptăm?

Să meargă pe teren accidentat era dificil pentru Lorelai, care avea glezna rănită. Niciodată nu crezuse că trebuia să vadă cât de greu era să facă asta cu mâinile legate. De fiecare dată când se uita în josul stâncii, i se punea un gol în stomac, iar echilibrul ei amenința să o arunce în orice clipă în mareea după-amiezii.

Printr-o minune, cel care o răpise părea să poată susține și greutatea ei fără să-i încetinească pe cei câțiva bărbați care îi urmau către peștera aflată sub o stâncă. Rochia i se lipea de picioare din cauza rafalelor puternice de vânt, împiedicându-i și mai mult mersul.

– Gândește-te la ce faci! Dacă nu o să trăiești să regreți asta?

Știa că amenințarea era o banalitate, însă viața nu o pregătise cum trebuia pentru cele două dăți când fusese furată de pirați.

Sebastian Moncrieff se uită în spate, către locul în care o trăgea cu o funie prinsă de legăturile de mătase din jurul încheieturilor. Vântul de pe insulă îi desprinse o șuviță de păr, pe care el și-o dădu după ureche.

– Milady, regret asta cu fiecare clipă care trece, pentru că sunt obligat să te ascult, spuse el pe un ton indulgent, care dezvăluia cruzimea cuvintelor. Nu mă tenta să te leg și la gură!

O ajută să treacă peste o zonă mai accidentată a stâncii, după care se uită din nou la harta pe care o copiase după originalul lui Ash.

Lui Lorelai încă nu-i venea să creadă cât de îndrăznețe erau acțiunile lui.

– Nu ești speriat de ce o să-ți facă atunci când va veni după mine?

– Vezi tu, asta e toată frumusețea. Zâmbetul lui le-ar fi orbit pe alte femei, însă Lorelai se convinsese de mult timp că frumusețea lui Moncrieff era de prisos. Dacă va veni căpitanul după tine, așa cum zici, o să ajungă în Marsilia. I-am lăsat o scrisoare în care îi spuneam că te-am trimis acolo și că trebuie să fii salvată.

– De ce ai făcut ceva așa de groaznic?

– Pentru că, dacă merge după tine în Marsilia, eu și băieții o să avem destul timp să găsim comoara lui Claudius și să plecăm.

– Ai făcut aluzie la faptul că o să fii pe vas cu mine, spre Marsilia? întrebă ea.

– Bineînțeles că nu.

– Atunci unde se presupune că ești?

Zâmbetul lui se lărgi.

– Aici, bineînțeles.

Lorelai fu șocată.

– Nu poți să fii atât de nechibzuit încât să îi spui unde să te găsească.

– Pot fi atât de *ingenios*, o corectă el. Dacă stai să te gândești, ți-am făcut o mare favoare.

– Și de ce, mă rog, spui asta?

– Pentru că i-am dat de ales. Dacă merge după tine, o să știi că a fost destul de slab ca să-ți dea inima lui. Dacă vine la peșteră, așa cum l-am invitat s-o facă, o să demonstreze că are o inimă de pirat și că însemni mai puțin pentru el decât echipajul și comoara.

Implicațiile celor două opțiuni o umplură de teamă. Dacă Ash mergea în Marsilia și o lăsa la mila acestui bădăran? Și totuși, dacă o găsea în peșteră?

Se pare că, orice scenariu ar fi ales, tot ea era cea care avea să sufere.

– A.avut încredere în tine, îl acuză ea. Nu are nici un sens să distrugi atât de violent și ireparabil această moștenire pe care ați

construit-o împreună. Asta este o revoltă. Revoltele nu se termină cu moarte?

– Ba da. Trăsăturile de regulă relaxate ale lui Moncrieff se întunecară. În momentul în care soțul tău a hotărât că dragostea valorează mai mult decât comoara, nu a mai meritat să fie numit căpitan. E primul care o să recunoască asta. Nu este ca un ordin de amiral în armata reginei. Un bărbat devine căpitan pe o corabie ca a noastră prin forță brută și abilitate de neclintit. Dacă lucrurile nu mai stau așa, atunci echipajul face ce trebuie.

Un cor de încuviințări îi întâmpină afirmația, reducând-o la tăcere pe Lorelai. Când se trezise pe vas, înspre insula Tersea, Moncrieff o asigurase că nu avea să sufere dacă nu îi făcea probleme.

Însă, pe măsură ce se apropiau de peșteri, pericolul devenea mai palpabil, iar agresivitatea echipajului o lovea cu o forță la fel de tangibilă ca rafalele de vânt.

Nici măcar Moncrieff nu ar fi putut s-o salveze dacă se hotărau că nu merita deranjul și o aruncau de pe stânci.

Sau și mai rău.

– Acolo e gura dragonului. Moncrieff arătă către deschizătura accesibilă doar la reflux.

Lui Lorelai i se păru puțin ciudat că bărbații vedeau un dragon în pietrele ascuțite, însă își ținu gândurile pentru ea. În acel moment, până și nisipul ud pe care era obligată să meargă îi dădea senzația de disconfort, iar când găsiră o piatră pe care să poată păși ca să intre în peșteră, glezna nu îi mai era deloc de ajutor. Începuse să o tragă mai degrabă după ea decât să pășească.

Moncrieff le ordonă unor bărbați să stea de pază la intrarea în peșteră și să aibă grijă de niște cutii cu ustensile de excavare. Ceilalți aprinseră felinarele și îi urmară înăuntru.

Entuziasmul lui Moncrieff se intensifică pe măsură ce o trăgea pe Lorelai într-o peșteră lată cât palatul Buckingham și poate pe jumătate cât el.

În ciuda disconfortului, Lorelai se minună de schimbarea imediat resimțită în peșteră. Insula era rece, acoperită cu mușchi și neospitalieră, în timp ce pereții străluceau ca niște diamante de onix prinse într-o plasă de coral colorată cu o nuanță vagă de roz.

Dacă nu ar fi fost îngrozită, s-ar fi minunat.

Entuziasmul se transformă repede în dezamăgire după ce rebelii descoperiră că peștera cu comoara era, de fapt, goală.

– Unde e? întrebă unul dintre ei în timp ce își plimba mâinile pe pereți. Oare e ceva ce trebuie minat? Aur sau diamante, poate?

– Vreți să-mi spuneți că ați căutat această comoară de atât timp și nici măcar nu știți în ce constă? se minună Lorelai.

Moncrieff îi acoperi gura cu mâna.

– Se pare că va trebui să săpăm puțin. Probabil comoara s-a pierdut sub nisipul a o mie de ani de refluxuri.

Mormăielile de dezamăgire se amestecară cu speranța, în timp ce mai mulți bărbați se îndreptară către ieșirea din peșteră ca să ia uneltele.

– Dacă în tot acest timp Corbul a mințit despre comoară, o să fiu destul de furios cât să te ucid chiar eu și să-ți las cadavrul undeva într-un loc în care să-l găsească, amenință Moncrieff.

– Eu nu am vrut nimic din toate astea. Nu e nevoie de o astfel de agresiune.

Moncrieff începu să inspecteze peștera. Își plimbă mâna dintr-o parte a pereților în cealaltă. O gaură mare din tavanul peșterii lăsa loc unei raze de lumină, care nu ajungea însă la pereții întunecați.

– În mod normal, nu sunt o persoană agresivă. De obicei, nu trebuie să fiu. Doar dau iluzia violenței și e îndeajuns ca să obțin ce vreau.

– Dumnezeule, chiar trebuie să fii atât de arogant?

Lorelai îi trase funia din mâini. Sau mai degrabă el îi dădu voie să facă asta.

Nu era ca și cum putea încerca să evadeze.

– Arogant e puțin cam dur, nu crezi? Mie-mi place să cred că sunt pur și simplu încrezător.

Horcăitul ei deloc potrivit unei doamne se transformă în ecou.

– Încrederea e tăcută. Iar tu, domnule, nu ești.

– Fie ca tine.

Săpă cu gheata în podeaua moale a peșterii și luă o piatră neagră, pe care o aruncă spre perete.

O mare parte din ea se dezintegră când lovi nisipul umed.

– Ce e?

Moncrieff luă piatra din nou și sfărâmă o parte din substanța neagră pe care o prinse în palmă. O mirosi, o linse și o atinse. Apoi o scuipă.

– Dumnezeule! Își șterse buzele cu dosul palmei. E sare. Sare neagră pură. Se încruntă și se uită din nou la întreaga peșteră. De ce ar lăsa împăratul Claudius și regele danez o comoară într-un asemenea loc? Cu siguranță, știau de proprietățile corozive ale sării chiar și atunci.

– Dacă nu există nici o comoară? spuse Lorelai. Ai riscat atât de mult pentru nimic!

– Mulți bărbați riscă pentru mai puțin.

Se apropie de ea, ochii lui aveau irizații în lumina felinarului. Eu risc totul ca să obțin ce vreau.

– Și ce vrei? îl provocă ea.

– Dorințele mele sunt simple. Își apropie fața de a ei. Eu vreau totul!

Zarva de afară străpunse întunericul grotei. Schimb de focuri. Apoi sunete metalice. Sau, mai degrabă, ecourile și loviturile unor obiecte din metal de obiecte mai fragile creau o simfonie de ricoșeuri înfiorătoare în cavernă. Mormăieli și strigăte de luptă, precum și sunete mai umede. Gemete finale.

Ash! Venise după ea! Ba nu, venise după comoară! Ea doar se întâmplase să fie acolo.

Moncrieff o trase lângă el.

– Se pare că, în cele din urmă, căpitanul a ales logica în defavoarea dragostei, îi șopti la ureche.

– Atunci de ce e violență?

Vocea îi tremură, cuprinsă atât de speranță, cât și de groază când auzi sunetele haosului.

– Draga mea, suntem pirați. Mereu există violență.

Nu ar fi denumit emoția din vocea lui Moncrieff panică, dar nu i-ar fi zis nici calm. Bărbatul scoase un pistol de sub curea și îl îndreptă spre ieșire.

– Presupun că nimeni nu poate schimba un ucigaș.

O siluetă apăru la intrare, iar Moncrieff apăsă pe trăgaci.

Urechile lui Lorelai țiuiră atât de tare, că abia își auzi propriul țipăt. Un țipăt care se opri când își dădu seama că Moncrieff își ucisese, fără să vrea, unul dintre oameni. Sau poate că bietul pirat fusese

deja mort. Pe cămașa lui era mai mult sânge decât ar fi putut provoca un singur glonț.

Un alt bărbat țipă în timp ce fu aruncat prin intrare.

Moncrieff îl împușcă și pe el. În același timp, un glonț lovi felinarul, care se sparse. Flăcările devorară combustibilul, după care se stinseră.

Astfel, singura lumină din peșteră venea de la fisura de deasupra.

– Căpitane, ținta ta devine din ce în ce mai bună, îl tachină Moncrieff în timp ce se retrăgea împreună cu Lorelai, mai mult în umbră, ca să evite lumina soarelui.

– Chiar vrei ca astea să fie ultimele tale cuvinte, Moncrieff?

Sângele lui Lorelai o luă razna când auzi vocea lui Ash tăind întunericul peșterii. O înconjura, o învăluia în speranță.

Două umbre gemene apărură la intrarea în peșteră și săriră în direcții opuse când pistolul lui Moncrieff trase încă o dată.

– Aveți grijă cu gloanțele pe care le îndreptați spre mine, am un scut frumușel.

Moncrieff o lipi și mai mult de organele lui vitale.

– Deși presupun că înseamnă mai puțin pentru tine decât mă așteptam, având în vedere că ai venit după comoară și ai lăsat-o traficanților de carne vie.

Lorelai vru să fie mai curajoasă, urând scâncetul pe care îl scoase când brațul lui Moncrieff i se duse de la piept la gât. Nu voia ca Ash să-și amintească ultimul ei sunet ca fiind un plânset.

– Moncrieff, dă-i drumul!

Ecoul ordinului sinistru al lui Blackwell se auzi de undeva din spatele lor.

– Dă-mi-o mie și o să te las să păstrezi orice o să mai găsești în această peșteră.

– Peștera e goală, nemernic capricios ce ești! Moncrieff scoase ciocanul. Nu există comoara lui Claudius aici, după cum vezi. Nu e nici o comoară romană care să valoreze cât greutatea în bogății a unui soldat.

Lorelai inspiră șocată, deoarece cuvintele lui Moncrieff declanșară o amintire dintr-una din cărțile pe care le citise în biblioteca din Southbourne.

Valorează cât greutatea unui soldat în bogății.

Valorează cât greutatea unui om în...

– Sare, șopti e. E sarea.

O tăcere ciudată se așternu după afirmația ei.

– Nu vedeți? Se chinui să tragă aer în piept în timp ce le dezvăluia ce descoperise. Romanii. Deseori, își plăteau soldații în sare, care e originea cuvântului salariu. Chiar şi acum, spunem despre un om că își merită sarea, nu-i așa? Chiar și cuvântul latin *sal* a devenit franțuzescul *solde*, care înseamnă plată și e originea cuvântului soldat.

– Soția ta e un geniu, se minună Dorian.

Moncrieff începu să respire greu.

– Sare? șopti el cu neîncredere.

– Pentru romani, peştera asta ar fi fost mai valoroasă decât dacă ar fi avut pereții de aur. Și are sens, deoarece în acea perioadă nici măcar marinarii cu vase de transport nu ar fi putut lua comoara cu ei. Nu aveau ustensilele potrivite ca să sape în această peșteră, iar împăratul Claudius a murit înainte să se poată întoarce aici.

– La naiba, sare?

Se părea că bărbatul care o răpise nu reușea să treacă de acel moment, iar Lorelai își dădu seama cât de afectat era când simți cât de mult se apropiase brațul lui gros de gâtul ei.

– Poate fi o descoperire profitabilă, spuse ea, încercând în zadar să ridice mâna care îi apăsa traheea. E adevărat că sarea nu valorează cât greutatea sa în aur, dar tot valorează o avere.

– Dacă un pirat va săpa într-o mină de minereuri, acestea vor fi cântărite în carate, strigă el. Și nu vor avea proprietatea de a se dizolva în apă.

Lorelai nu mai putu vorbi din cauza presiunii puse de brațul lui pe gât. Îl prinse cu degetele, încercând să respire.

– Dă-mi-o, îi ceru Ash pe un ton rece.

– Ai știut de asta în tot acest timp? întrebă Moncrieff, ignorând ordinul. Spune-mi, după toate lucrurile prin care am trecut, ne-ai mințit în legătură cu tatuajul cu dragon doar ca să ajungi la ea?

– Niciodată nu am mințit în legătură cu comoara lui Claudius. Credeam, ca și tine, că aici erau ascunse pietre prețioase și aur.

Vocea lui Ash reverberă din pereți și era imposibil să-și dea seama din ce direcție vorbea.

– Dar ea e singura comoară după care am venit.

Un fior de plăcere o străbătu pe Lorelai când îi auzi cuvintele. Cel puțin avea să moară știind că el ținea la ea.

– Atunci de ce nu ești în Marsilia?

– Pentru că ți-am văzut vasul părăsind estuarul și ți-am găsit scrisoarea, spuse Veronica de unde se refugiase, în spatele peretelui stâncii.

Când îi auzi vocea, strânsoarea lui Moncrieff se relaxă. În plus, Lorelai simți că întregul lui corp se încordă și se întări.

Oare nemernicul o plăcea pe Veronica?

– M-ai urmărit până aici, contesă? Felicitări!

Inflexiunea mai adâncă și mai aspră îi dădu de gol dorința.

– Inițial, am crezut că o ajuți pe Lorelai să scape, cum ne-ai ajutat pe corabie. Am crezut că poate ai niște scopuri altruiste, dar acum văd că ești doar un ticălos mercenar.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, contesă.

Pentru o clipă, chiar păru să fie sincer.

– Dacă îi dai drumul, o să te las să pleci în viață, negocie Ash.

– Amândoi știm bine că nu e așa. Numai unul o să iasă în viață din peșteră. Moncrieff păși în lumină. Dar, dacă o să fii tu, căpitane, atunci o să ieși singur din peștera asta, așa cum meriți.

Pistolul îi sărută tâmpla, iar Lorelai închise strâns ochii, pregătindu-se pentru final.

– Aici greșești, Moncrieff.

Ash păși în zona luminată de rază, arătând ca diavolul care susținea că este, încadrat de un halo angelic de lumină. Arăta ca în acea primă zi din trăsură. Rece, nemilos, înfățișarea lui sinistră fiind nepătată de emoție, ca și cum și-ar fi calculat următoarea mișcare.

– Mi-am amintit ceva infinit mai important în ultimele ore.

– Că ești un prefăcut care are o slăbiciune pentru prostituate delicate?

– Nu, am aflat că am frați. Nu am fost niciodată singur cu adevărat. Iar acest lucru îmi oferă un alt tip de putere.

Sunetul trăgaciului unei puști paraliză întreaga peșteră, iar Ash se uită în sus, către golul din tavan.

Moncrieff făcu la fel și blestemă când îi luă pistolul de la tâmplă pentru a ținti în sus.

În peșteră se auzi o împușcătură exact în momentul în care Lorelai fu trasă din strânsoarea lui Moncrieff și traversată întreaga

cavernă, doar ca să ajungă lipită de un perete de sare, deasupra ei fiind peste 90 de kilograme de rege pirat panicat.

Cu o uimire detașată, văzu cum inspectorul-șef Morley, care stătuse deasupra, într-un punct strategic, în așa fel încât să nu i se vadă umbra, își încărcă pistolul. Apoi se lăsă în jos, până când ajunse să se țină de margine numai cu vârful degetelor, și sări pe nisipul moale cu grația unei pisici.

Lorelai nu își dădu seama cum de nu reuși să-și rupă ceva.

Dorian și Morley stăteau acum deasupra lui Moncrieff, care era pe jos și mormăia în timp ce își apăsa umărul, unde fusese împușcat.

– Ai ratat, îl acuză Dorian în timp ce ridică pistolul pe care Moncrieff îl scăpase când fusese împușcat.

– Ba nu, susținu Morley.

– Trebuia să-l împuști în cap.

Inimă Neagră din Ben More puse pistolul fix între ochii fostului său om de încredere.

Morley îi împinse brațul lui Blackwell în jos.

– Ei bine, Lady Veronica a avut o idee excelentă mai devreme, pe vas. Practic, Moncrieff este conte și ar fi bine pentru Scotland Yard să găsească și să aresteze un pirat care a lucrat pentru infamul Corb.

– Toate astea doar ca să fie spânzurat mai târziu? protestă Dorian. De ce să nu-l împușcăm acum și să terminăm treaba? Atunci nu va mai trebui să ascultăm toate sunetele pe care le scoate din cauza găurii din...

– Umăr? interveni Morley.

– Voiam să zic față.

– Domnilor!

Veronica se apropie de ei așa cum numai ea o putea face, proaspătă și calmă ca orice lady în saloanele de primire, chiar și după ce urcase până la o peșteră.

– Poate că ar trebui să găsim un loc unde să îl ducem pe tâlhar. Se uită la Lorelai. Cei doi cred că au nevoie de o clipă să rămână singuri.

Morley și Blackwell se uitară în direcția în care Ash încă o ținea pe Lorelai ostatică cu corpul său uriaș, care tremura. Fața îi era îngropată în părul ei aflat în bătaia vântului, din care părea să inspire profund. Mâinile o țineau strâns, probabil lăsându-i vânătăi. Lorelai

se temu că era în pericol mai mare de sufocare acum decât fusese cu Moncrieff.

Blackwell nu păru deloc îngrijorat în ceea ce îi privea, iar Lorelai se întrebă dacă bărbatul ar fi avut aceeași reacție în caz că Lady Farah ar fi fost într-o situație asemănătoare.

Morley păși spre ei.

– Sunteți bine?

Lorelai nu era sigură dacă vorbea cu ea sau cu Ash, dar încuviință de sub umărul puternic al soțului ei și le făcu cu mâna, după care începu să își plimbe degetele prin părul piratului. Păru să calmeze agitația din trupul lui, așa că îl luă în brațe.

Durā un timp ca Moncrieff să fie cărat afară, dar, odată ce fuse dus, iar restul corpurilor scoase din cavernă, Lorelai își sărută soțul pe tâmplă.

Respirația lui fierbinte pe obrazul ei o avertiză înainte să îi transforme sărutul blând într-unul feroce. Bău de pe buzele ei ca un bărbat pierdut, care fusese bine-venit într-o oază.

Lorelai simți o altfel de tensiune în el. Emoțiile pe care el nu învățase să le identifice îi încordau mușchii din jurul oaselor, până când ajunseră la un pas să se rupă.

Avea nevoie de ea. Să o simtă. Să o guste. Să fie în ea.

Și Lorelai avea nevoie de aceleași lucruri.

Frenezia lui primară, tăcută o emoționă într-un fel pe care nu-l crezuse posibil. În timp ce își plimba degetele pe maxilarul și pe gâtul lui, Lorelai își dădu seama că soțul ei era o bestie rănită. Care avea nevoie de atingerea ei vindecătoare.

Îi dădu jos de pe umeri jacheta și îi scoase cămașa din pantaloni, ca mâinile să-i poată aluneca și să găsească restul puterii lui de neegalat.

Corpul îi tresări când palmele ei îl atinseră. Respirația îi rămase prizonieră în gât, deși nu își dezlipi buzele de ale ei. Ea îi desfăcu nasturii, dându-i cămașa jos, peste brațele impresionante.

Era un monstru. Monstrul ei. O creatură magnifică, făcută din mușchi și cicatrice. Din întuneric și umbre. Din dorință și tânjit. Loialitate și lumină. Toate elementele care făceau un bărbat și care le lipseau majorității bărbaților.

„E numai al meu", își spuse ea cu o ferocitate de care nu se crezuse capabilă, în timp ce îi explora lățimea pieptului, oprindu-se să își

lipească palma de suprafața dură plină de răni care aveau să rămână imprimate pe pielea lui pentru totdeauna.

Lui Lorelai îi părea rău pentru tot ce suferise el. Dacă ar fi putut, ar fi schimbat totul.

Și totuși, o umflătură fierbinte și umedă se făcu simțită între picioarele ei. Nu era nimic peste care Ash al ei să nu poată trece. Nimic din ce nu îndurase. Avea o rezistență și o putere care se regăseau numai la bărbații din mituri și la grecii antici.

El era propria ei legendă.

Se agăță de el când valul de dorință amenință să îi înmoaie picioarele.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el îi prinse fundul cu mâinile sale mari și o ridică, punându-i picioarele în jurul lui și ridicându-i rochia până la șolduri. Își opri un sunet aspru când ea îi mângâie mădularul tare, după care îl eliberă din pantaloni.

Lorelai nu se simțea ea însăși. Niciodată nu se gândise că îi putea plăcea o dorință atât de violentă ca aceea. Se bucură de senzația aspră a peretelui din spatele ei. Și de strălucirea de prădător, aproape malefică, din ochii lui care nu păruseră nicicând să fie atât de negri.

Tensiunea din mușchii lui în timp ce o ținea îi ínteți dorința mai mult decât ar fi putut s-o facă orice poezie. Eliberă un val de dorință umedă printr-un geamăt torturat, iar sunetul sălbatic pe care îl scoase el îi dădu de înțeles că știa exact ce trezise în ea.

Lorelai scoase un scâncet când el o pătrunse dintr-o singură mișcare, aruncându-i foc în sânge. Ash îi dădu doar o clipă ca să se obișnuiască și să-și dorească să fi fost goală, ca să-i simtă pielea.

Ea se înfășură în jurul lui în timp ce mădularul îi aluneca prin zona intimă, cu mișcări încete și puternice. Îl ținea cu mâinile de umeri în timp ce el o pătrundea adânc. Lorelai își deschise corpul, chemându-l în profunzimea ei. Îl sărută, îl linse și îl mușcă, strângând coapsele de fiecare dată când el se retrăgea.

Nici un cuvânt nu fu spus, nici o scuză nu fu verbalizată. Corpul ei accepta înfometat ce îi oferea el. Toată furia lui, durerea, frica, pierderea și dorința. Ea le simți greutatea și se întrebă cum de nu îl striviseră până atunci.

Corpul ei îl primi, până când folosi peretele ca sprijin ca să își miște șoldurile. Gemetele deveniră cerințe, iar cuvintele, incoerente.

Ochii li se întâlniră. Apoi buzele. Și, în cele din urmă corpurile, fiecare parte intimă fiind lipită, vărsând secrete și amintiri ale trecutului prin spațiile dintre moleculele lor.

Plăcerea cânta în spatele infernului care devenise sângele lor, nimicindu-i abilitatea de a respira. Simți cum pulsurile sexelor lor se sincronizară și se desfătă cu jeturile calde de eliberare pe care el le îngropă adânc în ea în timp ce experimentau o eliberare simultană atât de copleșitoare, încât peștera se umplu cu ecoul cântecului de extaz care promitea să le unească sufletele.

Apoi, timp de câteva clipe dulci sau poate o eternitate, își odihniră frunțile unul de celălalt, încercând să-și recapete respirația, ca să poată spune cuvintele care trebuiau rostite.

El își folosi cămașa ca să o șteargă, după care o aruncă în nisip, nedorind sau neputând să îi dea drumul din brațe.

Lorelai căzu, rezemându-se de el, secată de toată forța. Era din nou o prizonieră doritoare.

– Ești bine, iubire?

Își plimbă mâinile pe spatele lui, ghemuindu-și fața în golful musculos din zona în care gâtul i se întâlnea cu umărul.

Gâfâitul lui era undeva între furie, șoc și amuzament.

– Dacă eu sunt bine? Lorelai, Dumnezeule! Tu ai fost răpită de niște pirați, ai fost la un pas de a muri și apoi ai fost devastată într-un mod mai degrabă bestial decât uman.

– Eu sunt foarte bine, mulțumesc frumos. Convinge-te singur!

El se retrase doar cât să o poată privi sau mai degrabă să o poată devora cu o privire atât de dramatică, că Lorelai simți că soțul ei nu putea surprinde totul dintr-odată, iar asta îl frustra.

– Ash!

– Nu, Lorelai, nu sunt bine, explodă el, strivind-o cu și mai multă forță. La naiba, am văzut cum îmi scapi din nou printre degete. Era să te pierd pentru totdeauna. Dacă ai fi fost ucisă? Dusă peste un ocean pe care nici măcar eu nu l-aș mai fi putut trece. În viața următoare, cu siguranță vom fi obligați să mergem în direcții opuse.

Lorelai zâmbi în timp ce stătea lipită de pieptul lui și simți plăcere când el mărturisi cât însemna ea pentru el.

– Aș putea încerca să fiu mai obraznică, sugeră ea. După ce tocmai am făcut dragoste, pot să spun că sunt pe drumul cel bun. Așa,

indiferent unde ne va duce următoarea viață, cel puțin o să fim împreună.

– Nu, spuse el în timp ce îi săruta fața. Tu ești un înger, Lorelai! Îngerul meu.

– Și tu ești al meu.

– Nu mă tachina, o certă el.

– Nu o fac. Există multe tipuri de îngeri. Îngeri căzuți, răzbunători...

– O să te răzbun, jură el. Când o să reușesc să mă rup din brațele tale, o să-i tai fiecare deget cu care te-a atins și o să-l fac să privească în timp ce le dau rechinilor. O să-i atârn cadavrul însângerat ca momeală și o să mă uit cum sar rechinii după el, rupând bucăți mari...

– Ash, oprește-te! Lorelai îl împinse, fără succes însă, dar își făcu destul loc ca să-l privească în ochi. Nu îmi pasă de asta. Nu asta vreau.

El o privi șocat.

– Ce vrei? Orice. Zi-mi! E al tău.

– Vreau să mă iubești.

Lorelai se uită în jos, la nasturii lui, dorindu-și să nu fi recunoscut asta. Dorindu-și să nu se simtă atât de vulnerabilă.

El scoase acel sunet diavolesc pe care ea ajunsese să-l recunoască ca fiind amuzament. Îi puse un deget sub bărbie și îi înălță capul. Ce îi citi în ochi îi umplu sufletul mai mult decât ar fi putut s-o facă vorbele.

– Fiecare cuvânt pe care ți l-am spus vreodată și care te-a făcut să te îndoiești de dragostea mea mi se pare acum o blasfemie. Am vorbit serios când am spus că ar fi trebuit să-ți zic asta acum 20 de ani, înainte să plec. Ar fi trebuit s-o spun în momentul în care m-am întors.

O lacrimă îi alunecă pe obraz, iar el i-o șterse.

– De ce nu ai făcut-o?

Nu îi reproșa nimic, ci doar voia să știe răspunsul.

– Când eram doar un tânăr, mă temeam că puterea iubirii mele pentru tine era greșită. Erai atât de tânără, atât de inocentă! Iar eu mereu am știut că sunt un monstru. Chiar dacă nu aveam amintiri, existau cicatrice pe sufletul meu mai urâte și mai dizgrațioase decât cele de pe corp. Nu puteam suporta să ți le dezvălui, mai ales că nu-mi aminteam ce le provocase.

– Și acum îți amintești?

Își trecu mâna peste barba nerasă, iar inima i se umplu cu o căldură și o lumină pe care nu le mai simțise din copilărie.

El încuviință, înghițind o emoție greu de înțeles.

– Când am venit după tine, chiar credeam că nu sunt capabil de iubire. Eram egoist, acum știu asta. Dar nu puteam să recunosc că tot ce simțeam pentru tine era exact asta. Credeam că era o simplă nevoie. Aveam un gol nu numai în memorie, ci și în suflet. Golul acela erai tu, Lorelai! Mereu am știut asta.

– Și mie mi-a fost dor de tine, Ash. În fiecare zi, timp de 20 de ani, în inima mea a fost un gol care ți-a aparținut doar ție.

– Nu înțelegi, mormăi el, ca și cum ar fi fost supărat, deși Lorelai nu-și dădu seama dacă pe el sau pe ea. Nu e vorba doar de faptul că mi-a fost dor de tine. Tu nu ești un gol în inima mea, ești întreaga mea inimă. Când mă gândesc la viața fără tine, e ca viața fără aer. Sunt eu însumi doar cu tine. Exist, dar nu trăiesc. Ai spus că, atunci când m-ai cunoscut, ochii îmi erau morți. Chiar așa era. Eu eram mort. Iar dacă te pierd, o să fiu din nou așa. Știu că nu te merit. Știu că sunt un hoț, un criminal, un pirat și nu numai. Lorelai, în mine există un întuneric care mă tem că îți va consuma lumina. Dar, Dumnezeu să mă ajute, nu pot să-ți dau drumul!

Lorelai își lipi fruntea de a lui și amândoi își întoarseră capetele ca să privească soarele după-amiezii, care intra în peșteră.

– Dar lumina nu funcționează astfel, nu-i așa? Întunericul e ușor de depășit. Nu și lumina. Cea mai mică rază de lumină poate îndepărta întunericul cel mai profund, se poate strecura prin cea mai mică fisură. Niciodată nu se întâmplă invers. Ea îl sărută ușor, cu buzele sărate, iar un val de emoții îi copleși pe amândoi. Iubirea mea, mereu a existat lumină în tine și, indiferent câți au încercat s-o înăbușe cu faptele lor întunecate și sufletele negre, încă există. Simt asta chiar și acum.

El se lăsă în brațele ei, corpul lui magnific scufundându-se în al ei într-un gest de supunere în fața ei, a sorții, a lor și a inevitabilei lor legături.

Îi luă fața în mâinile lui aspre și o fixă cu privirea, pentru a întări pasiunea din vorbele lui.

– Tot ce este sau a fost vreodată bun în mine începe și se termină cu tine, zise el. De fiecare dată când am spus că ești a mea, voiam să spun că eram al tău. Mereu, Lorelai, mereu am fost al tău. Aș trece

prin tot ce am suferit în aproape 40 de ani pe pământ dacă m-ar aduce în acest moment. Dacă ar însemna că nu va mai trebui să petrec niciodată o noapte departe de tine în următorii 40 de ani.

Fericirea care îi zburda prin vene fu temperată de o teamă adusă de prea multe pierderi și tragedii.

– Se pot întâmpla multe între acum și niciodată.

Când spusese asta prima dată, fusese o declarație de speranță, însă acum era un avertisment.

– Da, se pot întâmpla multe între acum și niciodată.

El îi sărută o lacrimă care nu fusese vărsată de durere sau de tristețe, ci de bucurie, speranță și din teama că, odată ce simțea aceste lucruri, le putea pierde.

– Însă timpul o să se termine înainte să nu te mai iubesc.

– Așa e, oftă ea.

Oare era real? Oare dragostea pe care i-o purta chiar se întorcea la ea, și nu o dată, ci însutit?

– Te iubesc, șopti el, lipindu-și buzele de ale ei, fermecând-o cu mici săruturi. Aș putea fi trimis în cealaltă parte a pământului – de fapt, chiar am fost acolo – și nu ar conta, pentru că mereu o să-mi găsesc drumul înapoi spre tine. Mi-am desenat aripile negre de pe spate acum mulți ani, pentru că mereu am fost Corbul tău. Partenerul tău.

Acum ea înțelese. El nu fusese niciodată Corbul, ci mereu fusese...

– Corbul tău.

Epilog

Șase luni mai târziu

– Vai, uite ce bărbați chipeși!

Lorelai îl prinse de braț în timp ce pasarela era așezată ca să poată coborî de pe vas.

Ash se încruntă.

– Nu te uita prea atentă. Încă suntem proaspăt căsătoriți. Sau trebuie să-ți amintesc asta?

Râsul ei vesel încă îi trezea un gâdilat straniu în piept.

– Nu-ți face griji, dragul meu. Mi se pare amuzant pentru că, de la distanța asta, bărbații aceia arată mai degrabă ca niște pirați, nu ca niște nobili, din cauza bandajului de la ochi și a mâinii de metal. Poate că, dacă mi-ar da un picior de lemn și ție un papagal, am completa tabloul.

Ash îi zâmbi indulgent.

– Cât suntem invitații ducelui de Trenwyth și ai soției lui, țin să-ți amintesc că nu mai sunt un pirat, spuse el cu o urmă de melodramă. Sunt Excelența Sa, Ashton Weatherstoke, ducele castelului Domenico, conte de Lyon și Verdun, conte de Southbourne și tot așa.

– Ca soție a ta, presupun că ar trebui să fiu impresionată, dar toate titlurile astea tot mi se par o retrogradare de la Regele Mărilor, îl tachină Lorelai.

– Nu, zise el și îi aranjă o șuviță rebelă sub pălărie. Nu dacă tu ești alături de mine.

Ash o susținu în timp ce ea se rezemă de el pe pasarela instabilă, reducând la tăcere cu o privire malefică pe toți cei care ar fi putut comenta ceva despre mersul ei greoi.

Farah Blackwell o luă în brațe în momentul în care atinseră pământul și i-o prezentă pe Lady Imogen, ducesa de Trenwyth.

– Excelența Voastră, îl salută Blackwell, iar Ash trebui să recunoască meritele prietenului său, care îi rostea titlul mai puțin amuzat

de fiecare dată. Permiteți-mi să vi-l prezint pe Excelența Sa, Collin Talmage, ducele de Trenwyth.

Grupul făcu schimb de politețuri, ca și cum cei din jur nu s-ar fi holbat la ei.

– Vă sunt dator ție și soției tale, Lady Imogen, pentru că ați fost de acord să vă folosim cunoștințele de la Spitalul St. Margaret pentru a examina cazul lui Lorelai, spuse Ash, în timp ce bărbații se așezară în spatele doamnelor lor, care își ajustară ritmul de mers în funcție de Lorelai.

În ultimul timp, se simțise mai rău, mergea mai încet și avea dureri mai des. Erau zile furtunoase, precum acea zi, în care trebuia să folosească bastonul ca să meargă.

De fiecare dată când scâncea, o parte din Ash murea. Dacă ar fi putut să-i dea putere, sănătate ori să-i ia din durere, ar fi făcut-o.

Trenwyth, un bărbat neobișnuit de înalt și bronzat, o privea pe Lady Trenwyth cu adorație și respect.

– Și eu aș fi la fel de disperat după un miracol dacă Imogen ar trece prin ceva asemănător.

Bărbații merseră în spatele soțiilor lor către un șir de trăsuri, admirând în tăcere priveliștea celor trei femei neobișnuit de minunate.

Farah se îmbrăcase într-o rochie din catifea roșie cu negru, care scotea în evidență tonurile argintii din marea de bucle.

Lorelai, aflată în mijloc, purta o rochie de un albastru-cobalt, care se potrivea cu safirele din baston și, bineînțeles, cu ochii. Ash o privi admirativ cum își prinsese părul auriu într-un coc la modă, deoarece nu dorise să-și ia camerista în acea călătorie.

Imogen era o frumusețe suplă, cu o față expresivă și păr de un blond-zmeură. Avea un aer de femeie învățată, iar acest lucru îi făcea pe cei din jur să se simtă în largul lor. Judecând după temperamentul soțului ei, care era erou de război, acea trăsătură era necesară.

Nu era de mirare că Ash, Blackwell și Trenwyth trebuiau să stea în jurul lor ca niște statui îmbufnate, în timp ce ele vorbeau și râdeau ca niște prietene care nu se mai văzuseră de mult, fără să bage de seamă că un asemenea grup de doamne uluitoare atrăgea atât atenția bărbaților, cât și a femeilor.

Consultația de la St. Margaret cu un anume doctor Longhurst ar fi mers mult mai repede dacă Lorelai nu ar fi trebuit să-l convingă pe Ash să lase alt bărbat să îi dea jos ciorapii și să-i examineze glezna.

– Specialiștii nu ar trebui să fie bătrâni și orbi? întrebă Ash.

Se părea însă că tânărul și seriosul doctor era obișnuit cu soții protectori, așa că îl lăsă pe Ash să intre cu ea în camera de examinare.

După un examen dureros și riguros, în urma căruia Ash era mai palid și mai transpirat decât soția lui, bărbatul întrebă nerăbdător:

– Credeți că poate fi vindecat?

– Cu siguranță. Doctorul Longhurst îi acoperi glezna goală și îi ridică ușor piciorul pe pat. Trebuie doar să o rupem din nou.

– În nici un caz!

Lorelai îi puse mâna pe braț.

– Dacă facem asta, o să pot merge din nou normal?

Doctorul Longhurst încuviință.

– E riscant, dar, dacă pot să descopăr unde a fost ruptura inițial, atunci pot să rup glezna din nou cu un ciocan mic, reașez osul și îl forțez să se vindece așa cum ar fi trebuit s-o facă acum mulți ani.

– A spus cumva ciocan? interveni Ash.

Atât soția lui, cât și doctorul îl ignorară.

– Cu timpul și cu ajutorul unor exerciții de întărire, e posibil nu numai să mergeți din nou normal, dar și să alergați.

Ash lovi biroul cu mâna, atrăgându-le atenția amândurora.

– Ați spus risc. Ce fel de risc?

Privirea lui Longhurst îi aminti de ochii unei căprioare sau ai unui iepure. Blânzi și căprui. Erau ochii unei victime. Rapizi, dacă era inteligent.

– Mereu există un risc asociat cu anestezia, se bâlbâi el. Dar, pe măsură ce aflăm mai multe despre asta, se întâmplă din ce în ce mai rar. Apoi altă grijă e infecția, dar, odată cu tehnicile moderne de sterilizare, și aceasta devine...

– Lorelai, ia-ți lucrurile, plecăm!

Ash își luă haina și pălăria ei.

Încăpățânată, ea rămase unde era.

– Ash, vreau să-mi facă operația.

El o privi încruntat.

– Ai ratat partea în care a spus de ciocan?

Privirea ei era calmă și hotărâtă.

– Vreau să fac asta. Vreau să merg în toate locurile în care mă duci, dar eu nu pot...

– Ți-am zis deja că te car eu dacă e nevoie.

– Vreau să merg lângă tine.

Ash făcu o pauză înainte să vorbească din nou.

– Nu merită dacă există riscul să te pierd.

Lorelai îl trase lângă ea și îi luă fața în mâini.

– Lasă lucrurile să-și urmeze cursul, iubirea mea! Uneori, trebuie să fii frânt ca să te poți vindeca.

Cu ochii împăienjeniți, Ash se întoarse către Longhurst.

– Dacă i se întâmplă ceva, soarta ta o să fie de trei ori mai rea, ascultă-mă cu atenție!

După ce rezolvă și acest aspect, Ash ieși valvârtej din birou, însă apucă să audă scuzele lui Lorelai.

– Iertați-l, domnule doctor, chiar se străduiește să facă mai puține amenințări cu moartea în numele meu.

– E în regulă, îi răspunse doctorul Longhurst. Îi tratez pe mulți dintre asociații lui Blackwell, precum și pe soțiile și copiii lor. Nici măcar nu a fost cea mai groaznică amenințare pe care am primit-o săptămâna asta. Și sunt aici, încă în viață.

Un an mai târziu, Lorelai putu să îl însoțească pe Ash la a doua nuntă a Veronicăi, în ciuda preferințelor ei șocante în ceea ce îl privea pe mire.

Iar Lorelai nu merse pur și simplu pe jos pe aleile însorite din sudul Franței pentru a-și saluta iubita cumnată.

Alergă.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Pețitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*